

Her gün vicdanlarımızı kanatan kanlı dünya manzaralarıyla sarsılıyoruz. Büyük insanlık çoğunluğunun sağduyu hisleri, güç ve iktidar sahiplerinin ihtiraslarını gemlemeye yetmiyor... Hürriyeti ve temel hakları savunmak için, gelecek adına hepimizin daha gür sesli, daha dirençli olmamız gerekiyor.
(5 Şubat 2005)

TAYAD'lılar 516 gündür Başbakanlığın yanibaşında tecrit zulmünü ve 118 ölümü haykırıyorlar

**Temel hakları savunuyorsan;
Tecriti kaldır
ölümleri durdur!**

**Güç ve iktidar sahiplerinin
zorbalığına karşıysan;
Emperyalizmin
F Tipleriyle
katletmeye son ver!**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 145 / Tarih: 13 Şubat 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**Emperyalizmin
hücrelerine karşı
direniyoruz!**

**Emperyalizmin
taşeronu AKP'dir**

**Taşeronluk
anlaşmalarını
uygulatmayalım**

**Bağımsızlık
Mücadelesine
Katılalım**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

'Halkız Haklıyız Kazanacağız!'

İst. Temel Haklar 1. Olağan Genel Kurulu Yapıldı

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin 1. Olağan Genel Kurulu, 6 Şubat'ta toplandı. Genel Kurul, karın İstanbul'da hayatı neredeyse durdurduğu bir günde toplandı. Temel Haklar'ı kurarken, faaliyetlerini yürüten hep engellerle karşılaşmaya alışkindir. Hepsi aştıkları gibi, kar engelini de aşacaklardı tabii ki.

Haklar ve özgürlükler için mücadele veren yaklaşık 200 kişi, öğlene doğru Genel Kurul'un yapılacağı 4. Levent'teki Halay Dügün Salonu'nda toplandı. Toplantının başında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm şehitlerini anıldılar. Ardından Geçici Yönetim Kurulu Başkanı Nazmiye Kaya, kuruluşlarından bugüne geçen süreci kısaca özetleyerek, henüz yolun başında olduklarını, "yapacakları daha çok iş olduğunu" belirterek, aydınları, yoksul halkı, Temel Haklar çatısı altında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırdı.

Av. Behiç Aşçı, Av. Ebru Timtik ve BES 1 No'lu Şu-

be Başkanı Ejder Erbulan'ın Divan Kurulu'na seçildiği Genel Kurul'da faaliyet raporunun yazılı olarak Genel Kurul üyelerine dağıtılmasının ardından konuşmalara geçildi.

Dernek Saymanı Fatih Özgür Aydın F tiplerinde uygulanan tecriti, Başkan Yardımcısı Gülay Özpolat Avrupa Birliği politikalarını, DISK Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici, AB demagojisi ile işçi ve memur tüm çalışanların nasıl bir sona götürüldüğünü, Çayan Güner ve Av. Behiç Aşçı ise 1 Nisan komposunu anlatan konuşmalar yaptılar.

Konuşma aralarında ise ILPS'nin, Emekçi Hareket Partisi'nin, BES şubelerinin, Gençlik Federasyonu'nun, yazar Cezmi Ersöz'ün, Emekli-Sen'in, çeşitli semtlerdeki kültür derneklerinin ve farklı şehirlerdeki Temel Haklar derneklerinin gönderdikleri mesajlar okundu.

TAYAD'dan Mehmet Güvel ve Niyazi Ağırman ile şair Ruhan Mavruk'un konuşmalarından sonra ise faaliyet raporu ile tahmini bütçenin ibrası yapıldı. Divana sunulan bir önergeyle de İstanbul Temel Haklar'ın kurulması düşünülen federasyona katılması oybirliği ile kabul edildi.

Genel Kurul sonunda yapılan seçimlerde yeni Yönetim Kurulu'na Nazmiye Kaya, Fatih Özgür Aydın, Hakan Kuşbeygi, Gülay Özpolat ve Mehmet Püremiş seçildiler.

Temel Haklar'ın yeni yöneticilerinin de, tüm üyelerinin de sorumlulukları ağırdı. Çünkü bu ülkede haklar ve özgürlükler mücadelesi yürüten kurumlar, kişiler, oligarşinin baskı ve terörünün hedefindeydi hep. 1 Nisan terörü, bunun en bariz göstergesiydi. Genel Kurul'a katılanların bunun bilincindeydi. Temel Haklar yönetici ve üyeleri, görevlerini ve mücadelesini daha netleştirmiş, federasyonlaşma kararıyla daha güçlenmiş olarak Genel Kurul'u tamamladılar.

İÇİNDEKİLER

- * Yoksulluk ve Devrim
- * Sendikalar ve işçi Sınıfı
- * Tarımı yokeden emperyalist politikalar ve Örgütlenme
- * Direniş ve Sol
- * Eylem tarzı sınıflardan, ideolojilerden bağımsız değildir
- * Çarpıtılan bir kavram; insan hakları
- * 'İnsan hakları savunuculuğu', İHD ve Sol
- * Neden okumalı, ne okumalıyız?
- * Himalaya Dağları'nda yanan ateş: Nepal Devrimi
- * Ölüm orucu üzerine görüşme tutanakları: KİM NE DEDİ?

kahramanlar Ölmez

12 Şubat - 18 Şubat Şehitlerimiz

Ömer AYDOĞMUŞ
12 Şubat 1981

2 Şubat'ta Kemeraltı Karakolu başkından sonra gözaltına alındı; İzmir Emniyet Müdürlüğü'nde işkencede katledildi.

Ömer Aydoğmuş, 1953 Yozgat Boğazlıyan doğumluydu. Lise yıllarında Boğazlı-

yan halkının anti-faşist mücadelesinde yeraldı. Mücadelesini daha sonra Bursa'da devam ettirdi. Teorik ve pratik olarak hızla gelişti, yetkinleşti. Bir faşistin cezalandırılması eyleminde deşifre olunca İzmir'de görevlendirildi. Ege Bölge Komitesi'nde yeraldı, daha sonra bölge sorumluluğunu üstlendi. Bu görevini sürdürürken şehit düştü.

İrfan BARLIK
14 Şubat 1995

Gerillanın lojistik ihtiyaçlarını karşılamak için üç köylüyle birlikte ülke sınırlarından girerken çıkan çatışmada şehit düştü.

İrfan, 1959'da Bitlis'e bağlı Xaçukan Köyü'nde doğdu. 1979'da Ankara'da öğrenci gençlik mücadelesi içinde devrimci harekette yeraldı. 1983'ten itibaren bir süre tutsak kaldı. 1991 Eylül'ünde Ortadoğu'da kampta görevlendirildi. Süreç içinde Ortadoğu Komitesi üyeliğine atandı.

Ali Rıza AĞDOĞAN
16 Şubat 1991

Emperyalist savaşa karşı eylemler sırasında 13 Şubat'ta gözaltına alındı, aynı gün Beyoğlu Emniyeti'nin 3. katından atıldı. Kaldırıldığı hastanede şehit düştü.

Ali Hüseyin AVCI
14 Şubat 1984

Dersim Çemişgezek Bölgesi'nde Hadişar Köyü'nde jandarmayla çıkan çatışmada şehit düştü.

Ali Hüseyin, bir köylü ailesinin çocuğudur. Hozat'ta örgütlenme faaliyetleri içinde yeraldı. Yılgınlığın kol gezdiği cunta yıllarında o mücadelesini büyüttü. 1983'te gerillaya katıldı. Elazığ ve Dersim'de gerilla faaliyeti sürdürdü. Köyde kuşatıldıklarında birlikte 4 gerilla vardır. Ali Hüseyin düşmanı oyalayarak diğer yoldaşlarının kuşatma dışına çıkmasını sağlamıştır.

Şükran Kurdakul

Fikret KARA
Şubat 1978

Anti-faşist mücadelede yeralan bir emekçiydi. İstanbul Şehremini'de çalıştığı inşaat-ta sivil faşistler tarafından katledildi.

ÇAĞRI DUYURU

YAYIN

Şubat 2005 Sayısı Çıktı

Kurtuluş Yolu
1. Sayı Çıktı

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlüm OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adres: İnebağ Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000 TL/75 Ykr
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Flörsart. 77 50733 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 - 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örneker Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 363 32 09
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Köyay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt.
Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2 Osmangazi Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-İ Kılıpçane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi
Konak Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuş Karanay Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51
Malatya: Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77
Mersin: Çankaya Mah. Türkkan İşhanı No: 106/9
Tel: 0 324 231 61 84
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı
No:24 Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Düzenli Ulusoy İş Merkezi Çömekevi
Yokuşu No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80

Taşeron Ülke Türkiye

Ve emperyalizmin “kınalı kekliği” AKP

- 3... *Taşeron ülke Türkiye*
- 5... *AKP iktidarından ABD'ye işbirlikçiliği daha da geliştirme sözü*
- 9... *Devrimciler yüzde 82'nin sesi oldu*
- 10... *Emekçilerle alay ediyorlar!*
- 12... *SEKA direnişi yeni aşamanın eşiğinde*
- 15... *Yargıtay'dan AKP'ye yaranma kararı*
- 16... *BES kampanyası sürüyor*
- 19... *Köylünün alınteri borsada*
- 20... *Yoksulluğumuz büyüyor!*
- 21... *Sosyal demokrasi -bölüm 2-*
- 25... *TAYAD Hak İhlalleri Raporu'nu açıkladı*
- 26... *Abdi İpekçi direnişi*
- 28... *Guantanamo tutsaklarından Muazzam Begg anlatıyor...*
- 30... *Filistin bağımsız ve özgür olmadan barış da olmayacak!*
- 32... *Devrimciler ulusal harekette ilerici olan ne varsa onu desteklerler*
- 34... *İşbirlikçiliğe göre her şey mümkün*
- 35... *Jandarmanın talebine katılıyoruz*
- 36... *Katliamcılık, düzmece raporla gizlenmek istendi!*
- 37... *Çocuklarımız üzerinden iktidar kavgası*
- 38... *Çağrı eylemleri*
- 40... *Komplolara boyun eğmeyeceğiz!*
- 42... *Avrupa sol partisi*
- 45... *'Munzur özgür olacak'*
- 46... *Tutsaklık koşullarında Mücadele Dergisi'nden Feda'ya*
- 48... *"Cehennemde 3 Gün"*
- 49... *Yüzbinler sermaye devletini uyardı*
- 51... *Kahramanlar Ölmez*

Emperyalizmin 1990'lı yıllarda geliştirdiği politikalar içinde Türkiye'ye Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da "taşeron"luk rolü yüklemiş; bu doğrultuda da Türkiye'yi anılan bölgelerdeki pek çok darbeye, işgalde, askeri hareketlerde ve siyasi manevralarda kullanmıştır. AKP'nin işbaşına gelmesiyle Türkiye'ye yüklenen bu rol daha da pekişmiş ve daha özel bir biçim almıştır. Türkiye'nin taşeronluk rolünü pekiştiren ve yeniden şekillendiren esas olarak iki olgu vardır: Birincisi, AKP'nin kendi iktidarını sağlama alma hesaplarıyla her tür emperyalist plan içinde yeralma hevesi, ikincisi ise AKP'nin taşıdığı "islamcı" kimliktir.

Türkiye'ye yüklenen taşeronluk rolü, esas olarak "Türklük" ve "Müslümanlık" kimliği üzerine oturtulmuştur. Emperyalizm, oligarşinin "Türklük" ve "Müslümanlık" bağlarını kullanarak SSCB'nin dağılmasıyla ortaya çıkan ülkeleri denetim altına almak, kendi pazarlarına katmak için hem oligarşik yönetimi, hem işbirlikçi tekeli burjuvaziye devreye sokmuştur. "Türki Cumhuriyetler Kurultayları" toplanmasından Koç Holding gibi tekelciler aracılığıyla Özbekistan'dan Azerbaycan'a çeşitli ülkelere yatırımlar yapılmasına, bu ülkelerde kontrgerilla faaliyeti yürütüp darbeler tezgahlanmasından MİT'in denetiminde Fethullah Gülen okulları açılmasına kadar, oligarşinin yaptığı her şey, emperyalizmin planları çerçevesinde geliştirilmiştir. Kısacası, "Türklük" kullanılarak, bu ülkeler emperyalizme satılmıştır. AKP ise, özellikle "islamcılık" niteliğiyle emperyalizm açısından daha kullanışlı bir iktidardır.

Keklik, çeşitli halkların kültürlerinde adı hep "ihanetle" birlikte anılan bir hayvandır. Avcılar iyi bilir, keklik avı, ele geçirilip ehlileştirilmiş bir kekliğin tuzak bölgesinin ortasına bırakılmasıyla yapılır. Keklik öterek öteki keklikleri bulunduğu yere çeker, onun ötüşüne kanıp yanına gelen keklikler tuzağa düşmüş olur. AKP de emperyalizmin özellikle Ortadoğu coğrafyasına bıraktığı kınalı kekliktir. AKP iktidarı her konuda ve her alanda bu misyona uygun hareket etmektedir. "Elhamdülillah Müslümanız" deyişiyle, Ortadoğu'nun islamcı yönetimlerini yanına çekmeye çalışmaktadır. AKP'nin bu rolü, Amerikan emperyalizminin özellikle 11 Eylül sonrası geliştirdiği politikalara da çok denk düşmüştür.

Amerikan ve Avrupa emperyalizminin bakanlarının, bürokratlarının, emperyalist tekellerin temsilcilerinin ülkemizde olmadığı bir gün yoktur. CIA'dan FBI'ya, AB'nin envai çeşit kurumlarına kadar emperyalist kurumlar ülkemize yerleşmiştir. Bütün bunlar, emperyalizmle ekonomik, siyasi, askeri her alanda içli-dışlı olmanın sonucudur. Emperyalistler sürekli Türkiye oligarşisine, ordusuna yeni görevler vermekte, yeni isteklerde bulunmaktadır. Bu görevlerin ne olduğu, AKP hükümetinin Ortadoğu, Kafkas ülkelerine yaptıkları ziyaretlerde, katıldıkları uluslararası platformlarda ortaya çıkmaktadır. AKP hükümetinin üyeleri, bu toplantılarda Amerikan planlarının sözcüsü olarak konuşmakta, Amerika'nın ağızyla kah İran'ı, Suriye'yi tehdit etmekte, kah tekellerin yatırımlarının aracısı olmaktadır.

Taşeron ülke Türkiye, Ortadoğu'da İsrail'le yaptığı anlaşmalar sonucunda, Arap halklarına karşı bir tehdit durumundadır. Taşeron ülke Türkiye, emperyalizmin Yugoslavya'ya saldırısında savaş uçaklarıyla Yugoslav halkı üzerine bombalar yağdıran Türkiye'dir. Taşeron ülke Türkiye, emperyalizm adına Azerbaycan'da, Özbekistan'da darbeler ör-

gütleyendir. Taşeron ülke Türkiye, emperyalizmin işgal ettiği Afganistan'a emperyalizm adına binlerce askerini gönderen Türkiye'dir. Arnavutluk'a, Somali'ye, emperyalizm nereye isterse oraya asker gönderendir. Taşeron ülke Türkiye, kamyon şoförlerini ölüme yollama pahasına Irak'taki işgalcilerin lojistik ihtiyaçlarını karşılayan Türkiye'dir. Taşeron ülke Türkiye, her siyasi platformda, ABD askeri müdahalelerinin, Ortadoğu'yu teslim alma planının avukatıdır. Kısacası, ülkemiz, emperyalizmin **ekonomik-siyasi-askeri saldırı üssü** haline getirilmiştir. Ülkemizin her yanı ABD-NATO askeri üsleriyle doludur. Fakat, ülkemizi "kendi çiftlikleri" gibi kullanan sadece sayısız üsse sahip emperyalist ordular değildir. Emperyalist tekeller de kendi "**ekonomik üslerini**" kurmaktadırlar ülkemize. Microsoft ve daha birçok emperyalist tekel, Ortadoğu'ya, Asya'ya, hatta Afrika'ya yönelik merkezlerini Türkiye'de kurmaktadırlar. Çünkü, onlara her türlü imtiyaz tanınmıştır. Osmanlı zamanındaki "**kapitülasyonlar**", bunların yanında hafif kalır.

Türkiye oligarşisi, emperyalizmin yüklediği taşeronluk rolünü "**bir koyup üç alma**" hesabıyla üstlenmiştir. "Türki Cumhuriyetler" in zenginliklerinden büyük lokmalar koparmayı hesap etmiştir. Yıllardır içinden çıkamadıkları "**ekonomik krizi**" bununla aşmayı umdular. 1990'ların başından bu yana yaptıkları bu tür hesapların hiçbirisi tutmadı. Kafkaslar'da da, Ortadoğu'da da elbette "aslan payı" Amerika'nın olacaktı. "Taşeron" bir ülkeye, kırıntılardan başka bir şey düşmesi,

emperyalizmin tabiatına aykırıdır, Türkiye emperyalizm için ancak sözkonusu bölge ve ülkelere yerleşmek için bir "basamak" olabilirdi. Nitekim böyle olmaktadır. Kırıntılar karşılığında üstlenilen rol ise, dünya halklarına düşmanlıktır. Halklara karşı işlenen suçlara iştirak etmektir. Ülkemiz, "Kaf-

kasların ve Ortadoğu'nun Yeni İsrail'i" veya Amerikan "ılımlı islamcılığının" model ülkesi gibi sıfatlarla anılmaktadır. "Taşeron ülke" olmak, işte bütün bu nedenlerle bir utançtır.

ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'ı ülkemize yaptığı son "ziyaret" bu utanca yeni utançlar ekletmek içindir. Rice, İran'a, Suriye'ye yönelik tehdit politikası tırmandırılırken, Türkiye oligarşisine bu saldırıdaki yeni rolünü anlatmıştır. Yine aynı çerçevede Ortadoğu'ya, Balkanlar'a saldırıda daha aktif kullanmak için İncirlik'e ilişkin yeni isteklerde bulunmuşlardır. AKP sözcüleri, ziyaretin hemen arkasından İran'a "nükleer silahlar" konusunda ABD adına "uyarıda" bulundular. Kim yönetiyor Türkiye'yi? Bunun cevabı, hiç bir muğlaklığa yer vermeyecek kadar açıktır.

Türk, Kürt, Arap, Gürcü, Laz... bu topraklarda aynı kaderi paylaşan tüm vatanseverlerin bugün önünde bu utanca son vermek görevi vardır. Emperyalizme karşı bağımsızlık için halkın kanının döküldüğü bu toprakları, emperyalizmin **ekonomik-siyasi-askeri saldırı üssü** olmaktan çıkarmak vardır.

Emperyalizmin "taşeronu" olmak, aynı zamanda ülkenin ordusunu, emek gücünü, tüm zenginliklerini emperyalizme peşkeş çekmek demektir. Emperyalizmin yeni-sömürgesi ve taşeronu olan bir ülkenin halkının açlıktan, işsizlikten ve baskılardan kurtulması mümkün değildir. Emperyalizmin verdiği görevleri yerine getirebilmek, emperyalist tekellerin dinmek bilmez iştahını doyurabilmek için sömürmek, daha fazla sömürmek ve sömürüye karşı çıkanı sindirmek zorundadırlar. Böyle olduğu içindir ki, ülkemizde ekmek mücadelesiyle emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi, demokrasi sorunuyla bağımsızlık sorunu, emperyalizme karşı tavırla işbirlikçi iktidara karşı tavır, birbirlerinden hiçbir şekilde ayrılamayacak ölçüde iç içe geçmiştir. Ve böyle olduğu içindir ki, bağımsızlık isteyenler, ekmek ve iş isteyenler, hak ve özgürlüklerini isteyenler, aynı cephede, emperyalizm ve işbirlikçiler cephesine karşı birlikte döğüşmelidirler.

Emperyalist tekellerin dayattığı IMF programlarının uygulanmasına izin vermeyelim. Afganistan'daki, Irak'taki işgal ortaklığına izin vermeyelim. Bunun için birleşelim, hayatın her alanındaki emperyalist ve işbirlikçi politikalara karşı direnelim.

ülkemizde ekmek mücadelesiyle emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi, demokrasi sorunuyla bağımsızlık sorunu, emperyalizme karşı tavırla işbirlikçi iktidara karşı tavır, birbirlerinden hiçbir şekilde ayrılamayacak ölçüde iç içe geçmiştir. Ve böyle olduğu içindir ki, bağımsızlık isteyenler, ekmek ve iş isteyenler, hak ve özgürlüklerini isteyenler, aynı cephede, emperyalizm ve işbirlikçiler cephesine karşı birlikte döğüşmelidirler.

AKP İktidarından ABD'ye Stratejik İşbirlikçiliği Daha Da Geliştirme Sözü

Bir yandan AB, bir yandan ABD durmadan istiyorlar. Ve işbirlikçi AKP her isteneni kabul ediyor: Türkiye, emperyalizmin ekonomik-siyasi-askeri saldırı merkezi oluyor

Tayyip'in ABD'yi "sert eleştirileri"nin halkın Amerika'ya karşı öfkesine hitaben yapılmış açıklamalar olduğu bir kez daha ortaya çıktı. ABD ile 'stratejik ortaklığın' altı bir kez daha kalınca çizildi.

Amerika'nın en büyük rahatsızlığı, halkımızın Amerika'ya karşı öfkesidir. Rice, AKP'ye bu öfkeyi yatıştırma görevi verdi.

AKP'li Türkiye'nin 'model ülke' rolü yinelenirken, AKP Büyük Ortadoğu Projesi'nde rol almaya hazır olduğunu bir kez daha teyid etti.

İncirlik'in Irak işgalinde aktif olarak kullanıldığı daha da netleşti. AKP iktidarı ve Genelkurmay uyuyor muydu, yoksa ABD ile birlikte halkımızı mı uyutuyordu?

ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı Douglas Feith'in ardından, Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice kanlı ayaklarıyla topraklarımızı kirletti ve Ebu Gureyb'de manyeto çeviren, Felluce'de vahşet yağdıran eliyle işbirlikçilerin elini sıktı.

Her konuştuğunda ülkeleri tehdit etmesiyle tanıdığımız Rice'in 6 Şubat'ta gerçekleştirdiği ziyaret, AKP'nin bütün ter si söylemleri ve yaratmaya çalıştığı havanın aksine, Amerikancılığını da bir kez daha gösterdi. Ziyaret aynı zamanda Türkiye'nin Amerikan emperyalizminin bölge politikaları açısından yerinin de yeniden tescillenmesine vesile oldu.

Görüşmelerin gündemi, İşbirlikçiliğin tescilidir

Rice, ilk görüşmesini, yardım şovu yapmak üzere Endonezya'ya giden Tayyip Erdoğan ile havaalanında yaptı. Daha bir gün önce Tayyip, "sert" açıklamalar yapmıştı Amerika'ya karşı. Bu "sertliğin" Amerikancılık'larının üzerine örtmek ve daha rahat işbirliğini sürdürebilmek için olduğu bir kez daha görüldü. Tayyip'in dilinden düşürmediği reel-politiğe uygun olarak, dili yumuşayıverdi ve "stratejik ortaklık"tan sözedildi.

Asıl pazarlıklar ve ayrıntılar ise Abdullah Gül ile görüşmelerde belirlendi. "Dost ve müttefik ABD'nin Dışişleri Bakanı Türkiye'de ağırlamaktan büyük mutluluk duyduklarını" kaydeden Gül, ziyaretin zamanlamasının, Türk-Ameri-

kan ilişkilerinin önemini ortaya koyduğunu ve ziyaretin her iki ülkenin de olduğunu söyledi. Bu ilişkinin onyıllardır halkımızın çıkarına zararına olduğunun tartışılmaz gerçekliği bir yana, sözünü ettiği dostluğun da halkın değil, işbirlikçilerin tercihi olduğu, halkın yüzde 82'lik gibi ezici bir çoğunlukla Amerika'ya hayır demesiyle sabitti.

AKP hem bu ikili görüşmede, hem de bu görüşmelerin dışında ABD ile ilişkilere sadık kalacağını sürekli mesajını verdi. Gül, bir süre önce "ABD ile ilişkiler her şeyin üzerindedir" demişti, Abdullatif Şener de "Irak'ın geleceği konusunda ABD ile aralarında tam bir mutabakat olduğunun" altını çizdi. ABD ile bütün ikili ilişkilerde olduğu gibi, toplantıların, pazarlıkların asıl içeriği ise elbette halktan gizlendi yine. Ancak Rice ve Gül'ün birlikte düzenlediği basın toplantısı ve çeşitli açıklamalar, nelerin görüldüğü konusunda yeterince bilgi veriyordu.

Satır başlarıyla sıralayalım:

1- Rice, ABD'nin Türkiye'nin IMF ve AB ile ilişkilerine yardımcı olduğunu söyleyerek, istediklerimizi yapmazsanız ekonomik kriz çıkartırız mesajı verdi. Gezi öncesinde de ABD Savunma Bakanı Rumsfeld, Irak'ta direnişin yükselmesini Türkiye'nin 1 Mart 2003 tezkeresini reddetmesine bağlayan bir açıklama yapmıştı. Her iki açıklama da, AKP iktidarından istediklerini koparmak için baskı oldu.

2- 1 Mart tezkeresinin red-

Tayyip'in el sıkıştığı Condoleezza Rice kim?

Condoleezza Rice, Dışişleri Bakanı olmadan önce, Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı'ydı. Bundan önce ise, Chevron Petrol Tekeli'nin danışmanıydı. Birçok Amerikalı yönetici gibi. Tekellerin çıkarı için emperyalist saldırganlık politikalarında ön planda olan Rice'in kim olduğunu, basına yansıyan birkaç açıklamasından alıntılarla, kendisi anlatıyor:

◆ “Saddam, halkına, bölgeye ve bize tehdit. BM müfettişlerini Irak'ta istememesinin bir tek nedeni olabilir. Kitle imha silahları üretmek.” (Kasım 2001)

◆ “Fas'tan Basra Körfezi'ne kadar Ortadoğu'da 22 devleti değiştireceğiz!” (Ağustos 2003)

◆ “ABD, İran ve Kuzey Kore'ye karşı aktif ve agresif bir diplomatik strateji izliyor.” (Ağustos 2004)... Ocak 2005'te, Küba, Beyaz Rusya, Zimbabve, Birmanya, Kuzey Kore ve İran'ı hedef ülke ilan edip tehdit etti... “İran çıkarlarımıza 180 derece ters.” (Ocak 2005)

◆ “İran ve Kuzey Kore konusunda bütün dünya ABD'nin politikalarına destek vermeli. Aksi takdirde ABD Irak'ta yaptığı gibi, bu ülkelere karşı da askeri harekete girişebilir.” (Temmuz 2003)

◆ “Mevcut Filistin yönetimi, ihtiyacımız olan Filistin devletinin kurulmasını sağlayabilecek türden bir yönetim değil...” (Mayıs 2002)

◆ “İsrail'in güvenliği yalnız bölge için değil, tüm dünya için vazgeçilmez temel bir şarttır.” (Haziran 2003)

dedilmesi ile birlikte, ABD'nin işbirlikçi oligarşiye “kızgınlığının” geçmediği, ancak bu durumu bertaraf etmek için daha fazla işbirliği yapmaları gerektiğinin altı çizildi. Ve o günden bu yana pek fazla kullanılmayan “stratejik ortaklık” kavramı yeniden kullanıldı. Neydi bunun anlamı? Yakın ve orta vadede; İran, Suriye başta olmak üzere ABD'nin önümüzdeki süreçte hedef alacağı ülkeler konusunda (askeri ya da başka türlü yaptırım politikalarıyla), Irak konusunda Türkiye'nin uyumlu davranması, iyi bir işbirlikçi olduğunu göstermesiydi. Uzun vadede ise, en genel anlamda her alanda ve yerde Amerikan politikalarına tabi olma. Zaten Rice'in “Türkiye ile ABD'nin gelecekte de ortak çıkarları olacak!” sözleri de bunları kapsıyordu. Onyıllardır bağımlılığımızın temel argümanlarından biri olan “stratejik işbirliği” (ki, bu stratejik uşaklıktır), önümüzdeki süreçte daha geliştirilecektir. AKP bu konuda teminat vermiştir Rice'ye.

3- AKP yönetimindeki Türkiye'nin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) kapsamında bölge ülkelelerine; gerektiğinde model ülke olarak, gerektiğinde ise Afganistan örneğinde olduğu gibi ucuz asker olarak ya da Irak'taki gibi lojistik destek üssü olarak kullanmasının zemini daha da olgunlaştırıldı. AKP hükümeti, iktidarının ABD tarafından desteklenmesi karşılığında BOP'da rol almaya hazırdır. (Genelkurmay'ın ise Amerikancılık konusunda hiçbir şeye itiraz edemeyeceği aşikardır.) Ve bunu çeşitli biçimlerde beyan etmiştir. BOP'u bir emperyalist proje olmaktan çıkarıp halkların yararlanmış gibi gösteren demagogileri bu gerçeğin üzerini örtmek içindir. AKP bölge ülkeleri ile bütün ilişkilerinde, katıldığı bütün toplantılarda ABD adına BOP'un propagandisti durumundadır. Ki, bu görüşmede

de Gül'ün “Ben siz bu girişimi ortaya atmadan daha önce, Tahran'daki İKÖ Zirvesi'nden başlayarak bu mesajları vermeye başladım. Bu konuda somut katkılarda bulunuyoruz” sözleri bu gerçeğin teyid edilmesidir.

4- Kerkük, Kuzey Irak gibi, Türkiye'nin dile getirdiği konularda ise, aslolanın ABD çıkarları olduğu görülmüştür. Amerikan emperyalizminin çıkarları ile Türkiye'nin istekleri çakıştığı noktada ancak gündeme alınır. Ötesi, Türkiye için moraran “kırmızı çizgiler” ve ABD politikalarına tabii olmaktır. Kimi konularda “anlaşmazlık” olarak gündemleştirilmesi, ilişkilerin temelinde olan stratejik işbirliğini engellemez. Sadece, oligarşinin “hizmet ederken daha fazla taviz alabilir miyiz” ekseninde yaptığı çıkışlardır bunlar.

İncirlik Üssü işgalde böyle kullanıldı; hala kullanılıyor

5- İncirlik'in daha kapsamlı olarak kullanılmasının pazarlığı yapıldı. ABD Büyükelçisi Edelman, “taleplerimizi ilettik cevap bekliyoruz” diyerek bu pazarlığı teyid ediyordu.

AKP iktidarı ve Genelkurmay, Irak işgali sırasında ve sonrasında İncirlik'in kullanıldığını halkımızdan hep gizledi. ABD'nin üssün daha kapsamlı kullanımının önüne bir takım engellerin çıkması, bu yalanlara kimi kesimleri inandırabilirdi ve “işgal ortağı olmadık” denildi.

Oysa, üs birçok yönüyle kullanılmıştı ve hala da kullanılıyor.

Rice'nin ziyaretinin ardından CNN Türk kanalında yayınlanan bir haber (10 Şubat) de bu gerçeği yeniden teyid etti. Haber açıkça, İncirlik'in işgal operasyonunda önemli görevler üstlendiğini gösteriyordu. Buna göre; İncirlik'e 6 bin silahlık bir tugayı donatacak malzeme barındıracak iki cephane yapılmış, nükleer si-

lahlar yerleştirilmişti. Ortaya çıkan bu tablo İncirlik'in nasıl büyük bir askeri kapasiteye sahip olduğunu da gösteriyordu. Üs Irak işgalinde de aktif olarak kullanılmıştı. Kara birlikleri için haberleşme ve istihbarat üssü görevi gören İncirlik'e bu amaçla kablolar bile döşenmişti. İşgal bombardımanlarında hava koridorunun kontrolü de İncirlik üzerinden yapılırken, Irak'taki kara birliklerine yoğun destek verilmişti. Veriler, üssün gerek saldırı sırasında gerekse de sonrasında, yani bugüne kadar Irak'taki işgal güçlerine lojistik malzeme akışını da yürüttüğünü gösteriyordu. Üssü geliştirmek için işgal saldırısı öncesinde 19 milyon dolar harcayan Amerika'nın, 3760 sorti yapılarak sağlanan lojistik akışta Irak'taki birliklerine; 2 milyon galon su, 302 bin adet hazır gıda paketi ve 850 adet F-15 savaş uçağına yetecek kadar yakıtı topraklarımızdan gönderdiği ortaya çıkmıştı.

Peki tüm bunlar olurken, AKP ve Genelkurmay uyuyor muydu, yoksa ABD ile birlikte halkı mı uyutuyorlardı? Elbette ikincisi. Halka, topraklarımızın işgalcinin hizmetine verilmediği yalanı söylenirken, işgale en büyük destek veriliyordu. Ve bu gerçeği sadece devrimciler ısrarla dile getirdiler.

Türkiye halkı işbirliğinin önünde engel

7- Rice'in isteklerinden biri de, Türkiye halkının anti-Amerikancılığı'nın nötralize edilmesi idi. AKP'den ve medyadan bu tabloyu değiştirmelerini istedi. Yani önümüzdeki günlerde Amerikan güzellikleri duyarsanız ya da Amerika'nın suçlarının sansürlendiğini görürseniz, bu isteği hatırlayın.

Kısa süre önce tüm dünyada yapılan bir araştırmaya göre,

Amerikan karşıtlığının en yüksek olduğu ülke Türkiye'ydi. Türkiye halkının yüzde 82'si Amerika'ya ve onun politikalarına karşı olduğunu beyan etmişti. "Stratejik ortak", "dost ülke" söylemlerinin üzerine çöken bu tablo, aynı zamanda işbirliğinin rahat sürdürülmesi açısından, hem AKP iktidarı hem de Amerika için bir riskti.

Rice, basın toplantısında, bu gündemin önemli bir yer tuttuğunu, "Anti-Amerikanizm'in işbirliği açısından yaratabileceği tehlikeler konusunda kaygılarımızı aktardık" diye açıkladı. Anti-emperyalizm sadece Amerika için değil, tüm emperyalist güçler için korkulacak bir şeydi. Kosova işgalinde etkin rol oynayan bir NATO yetkilisi, "tehlikeli bir trend olan anti-Amerikanizm'in hızla yükseldiği Türkiye gibi ülkelerde, aynı olumsuz hissiyatın NATO'ya da yönelip yönelmediğini ölçmeliyiz" diyerek, bu konudaki bakışlarını özetliyordu. (Aktaran Yasemin Çongar, Milliyet 7 Şubat)

AKP iktidarı ise, bu potansiyeli Amerika'dan daha fazla taviz koparabilmek için zaman zaman kullanıyor olsa da, nihayetinde Amerikancılığının her deşifre olmasında kendisi de yıpranıyordu ve bir parti için bunun anlamı koltuğun yıpranması demekti.

Rice'in AKP hükümetinden "stratejik işbirliği" için Türkiye kamuoyunu ikna etmesini istemesine karşı, Gül'ün verdiği cevap ise, burjuva politikacılığının demagogluğunu gösteren bir örnekti. Gül, Türkiye halkının anti-Amerikanizm'ini "PKK konusunda adım atmazsanız, bu halk tabii ki ABD'ye karşı iyi hisler beslemeyecek" şeklinde açıkladı. (Milliyet 7 Şubat)

Şovenist bir kesimde böyle bir durumun etkisinden söz edilebilir, ancak bu söylem,

İncirlik'teki atom bombaları gizlenmeye devam ediliyor

AKP iktidarı, İncirlik Üssü'nde bulunan atom bombalarına ilişkin 'sessizlik' politikasını sürdürüyor. ABD'de yayınlanan Sullition of The Atomic Scientist Dergisi, "ABD'nin İncirlik'teki 90 atom bombasından 40'ının kullanımını Türkiye'ye bıraktığını" yazmıştı. Konuya ilişkin CHP Adana Milletvekili Tacidar Seyhan'ın mecliste verdiği soru önergesine cevap verilmedi. Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, "İncirlik'te atom bombası var mı? Ulusal güvenlik açısından gerekli önlemler alındı mı?" sorusuna, "önerge, gizlilik kaydı konularak da olsa yanıtlanamaz. Önergeye verilecek yanıtlar gizlilik kapsamındadır" cevabı verdi.

ABD biliyor, ama halktan gizli!

Onyıllardır ABD ile ilişkiler bu şekilde sürdürülüyor. Topraklarımızın Amerika'nın atom bombası üssü haline getirildiğini inkar etmiyor, ama alenileştirip, emperyalizme hizmet için halkımıza ve bölge halklarına karşı suç işlendiğinin üzeri "gizlilik" adına örtülmek isteniyor. Emperyalizmden gizli olmayan, Türkiye halkından gizli. Türkiye iktidarlarının niteliğin açıkça gösteren atom bombaları yerleştirilmesi olayı, kökleri 1960'lara kadar giden, bilinen bir gerçektir. Sovyetler'e karşı emperyalist kampın ileri karakolu olarak kullanılan ülkemiz topraklarında konuşlandırılmıştı bu bombalar. Ve 1962'de yaşanan "Füze krizi" ile ortaya çıkmıştı. O zaman ki iktidar da yalanlamıştı. AKP iktidarı da şimdi, bu hizmetlerin karşılığı olarak atom bombalarının 40'ının Türkiye verilmesini gizliyor.

Kime karşı bu atom bombaları?

Topraklarımızın işgal edilmesi "riskine" karşı mı? Elbette hayır! Yine topraklarımız bölge halklarına karşı bir tehdit olarak kullanılıyor. Oligarşinin bütün silahlanması halka karşı savaşa ve emperyalizmin bölge jandarmalığı misyonuna göredir. Atom bombaları da bunun için bulunuyor.

Üsler, Anadolu'nun bağrına saplanan emperyalist hançerlerdir

AKP'ye karşı mücadele emperyalizme karşı mücadeledir. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnecek, bağımsızlık mücadelesini yükselteceğiz.

Türkiye halkı, Amerikan işbirlikçiliğine ikna olmayacak! Ozanlarının "Katil Amerika" diye haykırdığı bir ülkede imaj operasyonlarıyla 'sevimli Amerika' yaratmaya çalışanların elleri boş kalır...

**Defol git benim yurdundan
Amerika katil katil
Yıllardır bizi bitirdin
Amerika katil katil**

**Tuz diye yutturur buzu
Gafil düştük kuzu kuzu
Dünyanın en namussuzu
Amerika katil, katil**

**Devleti devlete çatar
İt gibi pusuda yatar
Kan döktürür silah satar
Amerika katil, katil**

**Bunca milletlere yazık
Sömürülmüş bağıri ezik
Seni seven kanı bozuk
Amerika katil, katil**

**Mahsuni der Türk milleti
Çıksın gitsin elin iti
Demedim mi bunlar kötü
Amerika katil, katil**

ABD'nin suçlarının üzerini örtmeye hizmet etmektedir esas olarak. ABD, tüm dünyada yükselen Amerikan karşıtlığını ucuz demagojilerle açıklarken, AKP de, PKK ile açıklıyor.

Türkiye halkının bu büyük Amerikan karşıtlığının temelleri bugüne değil 1960'lardan bu yana devrimcilerin anti-emperyalist mücadelesine dayanır. Bu mücadele ister sol tabanda, isterse sol ile ilişkisi olmayan kesimlerde, Amerikan emperyalizmi konusunda bir bilinç yaratmıştır. Özellikle son yıllarda artan Amerikan saldırganlığı işte bu bilincin üzerine oturarak Amerikan karşıtlığının böyle büyük bir orana yükselmesini beraberinde getirmiştir. Afganistan ve Irak işgalleri, Filistin'deki zulme verilen destek, Guantanamo ve Ebu Gureyb'de alenileşen işkencecilik, hukuk kural tanımaz pervasızlık, başeğmeyenleri tehdit eden küstahlık, halkları aşağılayan bir kültürdür bu öfkenin nedeni. Türkiye halkı Amerikan emperyalizmine bağımlılığın sonuçlarını siyasi, ekonomik, kültürel her alanda iliklerine kadar hissetmiştir.

Ne AKP iktidarının, medyanın Amerikan güzellikleri, ne de Amerika'nın "şirin" gözükme söylemleri, milyonlarca dolar akıtarak örgütledikleri imaj kampanyaları bu tabloyu değiştiremez. Bugün iktidarın halka rağmen ABD ile işbirliğini sürdürmesindeki tek dayanak noktası, bu öfkenin sokaklara daha büyük bir kitlesellikle dökülmesidir.

**Bağımsızlık mücadelesini
Yükseltelim!**

Rice, "ortak tarihimizi, birlikte başardıklarımızı, ortak zengin geleceğimizi ve gelecekteki önemli fırsatları halkınıza anlatın" emrini vermiş AKP'ye! Biz bu ortak tarihi çok iyi biliyoruz.

Bu tarihte hep hizmet eden, emperyalizmin çıkarları için ölen, aç kalan biz olduk. Kore'den Afganistan'a gençlerimiz emperyalist çıkarlar için işgalci durumuna düşürüldü. Halklara karşı savaştırıldılar. NATO'nun ucuz askerliği vardır bu tarihte, topraklarımızın bağrına birer kanlı hançer gibi dikilen üsler vardır. Bağımlılık vardır.

Amerikancılığa ikna olmaya çağımızı, reel politika adına işbirlikçiliği sineye çekmeyeceğimizi, bölge halklarına karşı düşmanlık üssü olmayı kabul etmeyeceğimizi, rüşvetlerle onurumuzu satmayacağımız haykırılım. Sessizliğimizden güç alarak Amerikan işbirlikçiliğini, Avrupa misyonerliğini sürdürenlerin yarıldıklarını göstereyim.

Bağımsızlığı olmayan bir ülkenin, halkın geleceği yoktur. Nefes alıp vermesi, sözde bir bayrağın olması bu gerçeği değiştirmiyor. Ekonomide, siyasette, iç-dış politikada, iğneden ipliğe her konuda emperyalizmin ne yapacağımıza karar verdiği bir ülke, bağımsız bir ülke değildir. Bağımsız olmadığımız için AÇIZ. Bağımsız olmadığımız için ZULÜM ALTINDAYIZ. Yaşadığımız bütün yoksullukların, baskının ve zulmün sorumlusu emperyalizmdir. Emperyalizmin desteğiyle kendi halkına karşı örgütlenen, savaştan bir devlete karşı mücadele meşrudur, haktır. Meşru hakkımızı kullanalım.

Bağımsızlık bayrağını bugün devrimciler dalgalandırıyor, biz dalgalandırıyoruz. Sahte bağımsızlık söylemlerinin sahipleri bugünkü tablonun yaratıcılarından başkası değildir. Düzeniçi hiçbir güç gerçekten bağımsızlığı savunamaz. Onlar ancak iktidar savaşında bağımsızlık özlüklerini kullananlardır.

Bağımsızlık için örgütlenelim, mücadele edelim, bağımsız Türkiye bayrağı altında toplanalım.

Devrimciler Yüzde 82'nin sesi oldu: ABD Defol, Bu Ülke Bizim

ABD Dışışleri Bakanı Condoleezza Rice'in Türkiye'ye geliş gösterilerle protesto edildi. Rice, işbirlikçi iktidardan yüzde 82'si anti-Amerikancı olan "Türkiye halkının Amerika'ya bakışının düzeltilmesini" isterken, alanlarda yüzde

bun da elçilik önüne kadar gitmesine izin vermezken, eylem Yüksel Caddesi'ne yapılan yürüyüşle sona erdi.

İstanbul'da Koordinasyon Eylemi

Aynı gün İstanbul'da da Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'nun eylemi vardı. HÖC'ün de yer aldığı Koordinasyon bileşenleri, Galatasaray Lisesi önünde toplandılar.

"Condoleezza Rice Ülke-mizden Defol"

yazılı pankart ile "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "İşgale Değil, Direniş Destek", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Katil Con(d)i Ülkemizden Defol" ve "Filistin'de İntifada, Irak'ta Direniş Kazanacak" yazılı dövizler taşınan eylem sloganlar öfkeyle haykırıldı.

Koordinasyon adına Sevinç Tanyıldız'ın okuduğu açıklamada, Rice'ı Dışışleri Bakanı olduğu andan itibaren birçok ülkeye yönelik tehditlerde bulunduğu hatırlatıldı. Rice'ı, Türkiye'nin bölge halklarına karşı kullanılmasının pazarlığı için geldiğini belirten Tanyıldız, ziyaretin öncelikli konusunun, İncirlik Üssü'nün kullanımı olacağını söyledi.

Hatay AKP Önünde Temel Haklar Eylemi

"Irak'a Gitme, İşgale Ortak Olma, Bir Lokma Ekmek Her Yerde Bulunur" kampanyasını sürdüren Hatay Temel Haklar Girişimi, 5 Şubat günü AKP il binası önündeydi. Yavuz Sultan Selim Caddesi'nden "Irak'a Gitme İşgale Ortak Olma, Bir Lokma Ekmek Her Yerde Bulunur" yazılı pankartları, kızıl bayrakları ile yürüyen Temel Haklar üyelerine ESP de destek verdi. "Katil ABD, İşbirlikçi AKP" ve Arapça "Tihya Mukavamatil Irak'ı'ye" sloganları atan grup adına AKP önünde açıklamayı okuyan Hasan Kutlu, AKP'nin 'Irak büyük pazar vazgeçemeyiz' sözlerini hatırlatarak, "Irak'la ticaret işgale ortaklıktır! İşgalin en büyük destekçilerinden biri Türkiye oligarşisidir." dedi.

Şöforlere, mühendislere, teknisyenlere ve işçilere Irak'a gitmeyin çağrısında bulunan Kutlu, "direnen halkların yanında olmaya devam edeceğiz" dedi. Daha sonra AKP önüne siyah çelenk bırakıldı.

82'nin duyguları sloganlaştı.

Halkın Ankarası Rice'ı İstemiyor

5 Şubat günü Ankara işbirlikçi polisin kuşatması altında, sokaklarda terör estirildi. Ancak buna rağmen üç ayrı eylem düzenlendi.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi ABD Büyükelçiliği önüne bağımsızlık sloganlarıyla yürüdü. "Katil Rice Ülkemizden Defol" pankartı taşıyan Ankara HÖC'lülerin önü konsolosluğa varmadan polisler tarafından kesildi. Kızıl bayrakları, "Yaşasın Bağımsız Türkiye, ABD Defol Bu Ülke Bizim, Katil Rice Ülkemizden Defol" yazan dövizleri ve işgal altındaki Irak halkıyla dayanışmayı simgeleyen Irak bayrağıyla Türkiye halkının onurlu sesi olan HÖC'lüler, burada bir basın açıklaması yaptılar.

Öfkeyle haykırılan sloganların ardından HÖC adına açıklamayı okuyan Umut Şener "Bugün Irak'ta binlerce insanı katleden, Ortadoğu halkları üzerinde terör estiren, dünyada ve ülkemizde yaşanan açlığın, yoksulluğun baş sorumlularından biri olan ABD'nin Dışışleri Bakanı Condoleezza Rice ülkemize geliyor. ABD'nin Ortadoğu'daki katliamcılığının Türkiye'de taşeronluğunu yapan AKP hükümeti de işbirlikçiliğe devam ediyor" şeklinde konuştu. Rice'ı daha fazla işbirliği için geldiğini vurgulayan Şener, "Bizler bu ülkenin vatanseverleri olarak bu dayatmaları kabul etmeyeceğiz. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizi sürdüreceğiz. Emperyalistlerin soluduğumuz havayı kirletmesine izin vermeyeceğiz." dedi. Eylem "Katil Rice Ülkemizden Defol!" sloganlarıyla sona erdi.

Halkevleri üyesi 4 kişinin Kızılay'daki eylemi gözaltılarla sonuçlanırken, bir başka gösteride de DİSK, KESK ile demokratik kitle örgütleri ve partiler yer aldı. Yüksel Caddesi'nden ABD Büyükelçiliği önüne yürüten grup, elçiliğe siyah çelenk bıraktı. Eylemde konuşan TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı, "İşgalin değil, direnişin safındayız" şeklinde konuştu. Polis, bu gr-

İstanbul

Sayı 145

9

13 Şubat
2005

Emekçilerle Alay Ediyorlar !

Bir eylem nasıl yapılmaz?.. Emekçiler nasıl satılır?.. EP'nin 16 Şubat kararına bakın!

Emek Platformu, SSK'ların devrine ilişkin tasar, TBMM'ye geldiğinde genel grev yapacağını açıklamıştı. Yasa meclise geldi, geçti, ardından Cumhurbaşkanı tarafından onaylandı. Emek Platformu(EP) seyretilti!

Gelen tepkiler ve yüzünün fazla açığa çıkması üzerine, yeniden bir "eylem" programı açıkladı. 7 Ocak'ta açıklanan bu programa göre, halk bu konularda bilgilendirilecek, Samsun'da, Çorlu'da, İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da ve Diyarbakır'da bölge toplantıları düzenlenecek ve "16 Şubat'ta 81 ilde genel uyarı eylemi" yapılacaktır.

16 Şubat'a günler kala, Emek Platformu yönetiminde hiçbir ciddi hazırlık görülüyor. Bırakın hazırlığı, "genel uyarı eylemi"nin nasıl bir eylem olacağı, neye karşı, hangi taleplerle yapılacağı bile, **BİLİNÇLİ BİR ŞEKİLDE** muğlak bırakılmış durumdadır. Ortada doğru dürüst eyleme çağrı bildirisi bile yoktur.

Emekçilerin gözünün içine baka baka yalan söylüyorlar!

Emek Platformu Başkanlar Kurulu, 16 Şubat eylemiyle ilgili hazırlıkları görüşmek üzere 8 Şubat'ta toplanacaktı. Ancak toplanamadı. Toplantı 14 Şubat'a ertelendi.

Peki niçin toplanamamış?

EP'nin dönem sözcüsü, TMMOB Başkanı **Mehmet Soğancı** şöyle açıklıyor: "*Toplantının ertelenmesi tümüyle 'hava muhalefeti' nedeniyle... ertelemeye başka bir neden aranmamalıdır...*"

Bushlar'ın, Tayyip'in halkın gözünün içine baka baka yalan söylemesine alıştı halk. Peki yüzbinlerce emekçiyi temsilen konuşan biri nasıl ve neden yapar bunu?

Sözcülüğünü üstlendikleri emekçilere böylesine arsızca yalan söyleyenler, sınıfın çıkarlarını temsil edemezler.

KESK ve DİSK başkanları "hava muhalefeti" nedeniyle Ankara'ya gidememişler!!! Diyelim öyle, toplantıyı niye 9 Şubat'a, 10 Şubat'a değil, 14 Şubat'a erteliyorsun? Demek ki, Türkiye'de 14 Şubat tarihine kadar "*hava muhalefeti nedeniyle*" yaşam durdu.

Toplantıyı yapmak istedikten sonra teknoloji diye bir şey var; telekonferans yapabilirler. Onu da yapamıyorlarsa, düz, herkesin bildiği ve kullanabildiği telefonlarla katılırlar... Ama tüm halkı aptal, geri zekalı yerine koyup böyle bir açıklama yapıyorlar. Sonra da diyorlar ki, "*16 Şubat'taki eylem de artık yerel platformların inisiyatifindedir...*"

Hiçbir sorumluluk üstlenmiyor, eylemi örgütlemiyor, örgütlemeye çalışanların önüne kırk türlü engel diyor... Sonra ortaya çıkıp biz genel uyarı eylemi kararı aldık, olmadı, biz ne yapalım diyecekler.

O kadar ucuz değil. Bu oyun er geç açığa çıkacak. Kim, neyin karşılığında aldatıyor, nasıl oyalıyor, bir bir ortaya serilecek.

EP yönetiminin niyeti, bölge toplantılarında ortaya çıktı!

Dergimiz yayına hazırlandığında öngörülen bölge toplantılarından dördü yapılmıştı. Samsun, İstanbul ve İzmir bölge toplantılarında da başta sözünü ettiğimiz muğlaklığı aşacak hiçbir açıklama yapılmadı. İşçileri, memurları 16 Şubat eylemi için motive etmek, eylemin organizasyonunu yapmak için değil de, havanda su dövmek için toplanılmıştı adeta. Buna karşın konuşabilen her işçi "**genel greve hazır olduklarını**" belirtti. 8 Şubat'ta Çorlu'da toplanan EP Trakya Bölge Toplantısı'nda ise, "**bir günlük iş bırakma**" kararı alındı. Bu toplantının diğerlerinden farklı olmasının nedeni ise, EP yöneticilerinin toplantıya katılamamalarıydı.

EP yönetiminin niyeti, yöntemi açığa çıkmıştır. SSK'nın devri gündeme geldiğinde günü kurtarmak, o an için yapılması gerekeni "belirsiz bir tarihe erteleyebilmek" için genel grevi ortaya attılar. Sonra o gün gelince ondan yan çizdiler. Daha sonra 16 Şubat "genel uyarı eylemi"ni ortaya attılar. Şimdi de bundan yan çizmeye çalışıyorlar. Eylemin örgütlenememesi için, **BAŞARISIZ OLMASI İÇİN** ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar... **Peki neden?**

Evet neden? Tüm emekçiler, devrimciler, demokratlar bu soruyu sormalıdır.

Açıkça mücadeleden kaçıyorlar. İktidarla, emperyalizmle çatışmaktan kaçıyorlar. Bir kez mücadeleye girdin mi, onu sürekli yükseltmek gerekir. Saldırıldığında direnmek gerekir. İşçilerin, memurların bir kez kendine güveni geldiğinde, mücadele işgallerle, genel grevlerle sürer gider... İktidar zulmünü artırır. Ya sonra “AB’yle müzakere süreci” tehlikeye girerse?.. Öyle ya; ülkemizin meydanlarında coplar inip kalkarken, işçilere, memurlara terör uygulanırken, AB de, AKP de oyunu sürdürmekte zorlanırlar... Ya işçilerin devrimcileşmesinin, radikalleşmesinin önünü kesemezlerse?..

Kendileri kaçmakla yetinmiyor, milyonlarca emekçiyi oyalıyor, aldatıyorlar. Yapmayacakları

şeyleri yapacakmış gibi açıklayarak, aldatıyorlar. SEKA direnişi sürüyor orada. SEKA’da bir boy göstermenin ötesinde, hiçbir şey yapmadan bekliyorlar.

Evet, sormalıyız: Açıkça, pervasızca işçi sınıfına ihanet ediyorlar. Bu politikayla IMF’ye, AKP iktidarına, emperyalist ve işbirlikçi tekelere hizmet ettiklerini göremeyecek kadar kör mü bunlar? Bu kadar kör olmadıklarına göre, açıkça, pervasızca işbirlikçilik yapıyorlar.

İşbirlikçi sendikacılığın aldatma, oyalama politikalarına daha fazla izin vermemeliyiz.

İşçiler, Memurlar, Tüm Emekçiler! Düzen Sendikacılığının İhanetini Devrimci Cüret ve İnisiyatifle Aşmalıyız!

Milyonlarca emekçi, bir kez daha Emek Platformu’nun aldatma ve oyalamasıyla karşı karşıya. Bir kez daha EP, kendisinin aldığı bir eylem kararının içini boşaltıyor.

Buna izin vermemek, herkesten önce devrimci, demokrat, ilerici işçilerin görevidir.

Daha fazla, EP’nin veya konfederasyonların oyalama politikalarının “izleyicisi” olunamaz. Gidişatı değiştirecek bir inisiyatifin EP’den gelmeyeceği açıktır. Bu inisiyatif direnişten gelmelidir.

Bir tek SEKA direşinin işçi sınıfından aydınlara kadar yattığı olumlu, umutlu havaya bakın. İşçiler “her yer SEKA olacak” sloganını atıyor. Doğrudur, işçi, memur emekçilerde inançsızlık, coşkusuzluk, moralsizlik vardır. Bunu değiştirecek tek şey direnişlerdir. Yeni SEKAlar, Paşabahçeler, Magalar yaratmaktır.

Koşullar zaten bunları zorlamaktadır. Eksik olan cüret ve inisiyatiftir. Bu koşullarda EP ve tek tek konfederasyonlar, sendikalar, buna benzer daha

başka eylem kararları da almak zorunda kalacaktır. Ne yarsa yapsınlar bundan kaçamazlar. Ama daha kararı aldık-

**16 Şubat’ı
her şeye rağmen
direniş ve dayanışma
gününe çevirmeliyiz.
EP’nin eylem biçimindeki
belirsizliğine karşı
16 Şubat’taki “uyarı”yı,
fabrikalarda, işyerlerinde,
şehir veya bölge çapında,
örgütleyebileceğimiz en
kitlese ve militan
biçimlerde
gerçekleştirmeyi
hedeflemeliyiz. Süren
direnişlerle dayanışma
özel olarak öne
çıkartılmalıdır.
EP’nin taleplerindeki
belirsizliğe karşı
tüm emekçileri, IMF
politikalarına, özelleştirme
ve işten çıkarmalara,
açlığa, zulme karşı
eyleme çağırmalıyız!**

ları andan itibaren de onun içini boşaltmaya, onu en “ılımlı”, iktidarı rahatsız etmeyecek noktaya çekmeye çalışacaklardır. Cüret, inisiyatif ve çok daha büyük bir enerji ve emek sarfı, işte bu noktada gereklidir.

16 Şubat’ın EP tarafından muğlaklaştırılan amaçlarını netleştirmek de, 16 Şubat’ı ve gündeme gelebilecek benzer tüm kararları da, **kitleseleştirmek, yaygınlaştırmak, militanlaştırmak**, devrimci işçilerin, memurların, sendikacıların görevidir.

16 Şubat özelinde, Çorlu’da yapılan Emek Platformu Trakya Bölge Toplantısı’nda “**bir gün iş bırakma**” kararı alındı. Tüm yerel platformlar, tek tek işyerleri, fabrikalar, bu kararı sahiplenmelidir. 16 Şubat EP yönetimine rağmen, olabildiğince yaygın, etkili bir eyleme çevrilmeye çalışılmalıdır.

Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi, bu bakış açısıyla hareket etme zorunluluğu, sadece 16 Şubat’la sınırlı değildir. Küçükten başlayarak, ama **emekçileri EP’ye mahkum etmeme iddiasını taşıyarak örgütlenmelerimizi, hakları söke söke alma bilincini, mücadele ruhunu ve coşkusunu büyütmeliyiz**. Düzen sendikacılığını teşhir ederken, cüretimiz ve sorumluluğumuzla öncü olabilmeliyiz.

Sermayenin yalanları karşısında SEKA gerçeğini,
işçilerden dinleyin! SEKA İşçileri;
www.sekaizmit.com sitesini kurdu.

nıdır. Tarih boyunca işçi sınıfı kazandığı hiçbir hakkı, kurulu düzenin kurumları aracılığıyla kazanmamıştır. Bunlar, ancak direnişle kazanılan hakların kabul ettirilip resmileştirildiği yerler olmuştur. İşçi sınıfı tarihinin bize öğrettiği bu çıplak gerçeği asla unutmadan direniş kararlılığımızı korumalı ve büyütmeliyiz. Biz kararlı oldukça iktidar geri adım atmak zorunda kalacaktır. Söyledikleri yalanları bütün çıplaklığıyla açığa çıkarıp en geniş kesimlere maletmenin tek yolu, direnmektir.

Düşünelim ki, bu direnişe başlanmamış olsaydı, tüm halk SEKA'nın kapatılması gerektiği konusunda farklı bir düşünce taşımaya-

Sayı 145

12

13 Şubat
2005

SEKA Direnişi Yeni Aşamanın Eşiğinde DİRENİŞ KARARLILIĞIMIZI KORUMALIYIZ

Danıştay'ın 10 Şubat günü verdiği kararla direniş yeni bir aşamaya girdi. İdare Mahkemesi'nin yürütmeyi durdurma kararını bozan Danıştay, hükümetin ve IMF'nin isteğini yerine getirerek; SEKA'nın kapatılmasının önünde engel olmadığı kararı aldı.

Selülöz-İş tarafından ilk yapılan açıklamada, bir üst mahkemeye başvurulacağı ve işçilerin fabrikada kalmaya devam ederek direnişi sürdürecekleri duyuruldu. Aynı akşam işçiler, her gün yaptıkları havai fişekli, sloganlı gösterilerini daha bir coşku ve kararlılıkla, öfkeli sloganlarla gerçekleştirdiler. İzmit'te gece yine emekçilerin "SEKA Kapatılmaz" sloganlarıyla inledi, karanlıklar meşalelerle aydınlandı.

Elbette birçok mücadele araçları gibi, yargı mekanizması da mücadelede bir araç olarak değerlendirilebilir. Ancak nihai merci olarak görüldüğü noktada, işçi sınıfının iradesi ve direniş, oligarşinin mahkemesine teslim edilmiş olur ki, istisnai durumlar dışında, çıkacak karar bellidir. Bir üst mahkemede çıkacak karar ne olursa olsun, direniş sürdürülmelidir. İktidarın paniği, Erdoğan ve Unakıtan'ın hezeyanlarına yansıyan korkuları herkesçe görülmüştür. Şimdi bu korkuyu büyütmenin zama-

caktı. Tartıştıran ve bu havayı henüz kısmen de olsa bozan direniştir.

Birçok Ülkede SEKA Direnişine Destek Eylemi Gündemde

Bu arada direnişe destek de yayılıyor. Emek Platformu'nun SEKA'yı desteklemek, oligarşinin tüm kurumlarıyla saldırısı karşısında sınıfın yanında olmak için kılını kıpırdatmazken, Uluslararası Kimya Enerji Maden ve Genel İşçi Sendikaları Federasyonu Genel Sekreteri Fred Higgs, 10 Şubat günü SEKA işçilerine destek vermek için İzmit'e geldi. SEKA işçilerini ziyaret eden Higgs, federasyona üye bütün ülkelerdeki işçileri SEKA işçilerine destek için eylem yapmaya davet edeceklerini ve eylemleri en geç 15 Şubat Pazartesi günü yapacaklarını söyledi.

Özelleştirme IMF'nin direktifleri ile oluyorsa, IMF'ye karşı eylem yapacak mısınız diye soran bir gazeteciye şu cevabı verdi:

"IMF veya Dünya Bankası ne derse desin, bu sorunun çözümü Türkiye hükümetinin yetkisindedir.

İşçilerin mücadelesinin başarıya ulaşacağına inanıyoruz.”

Aileler Yürüyüş Yaptı

Başından itibaren bu direnişin parçası olan SEKA işçilerinin aileleri, sadece fabrikada direneşin içinde yer almakla kalmıyor, işçilerin sesini kentin meydanlarına taşıyorlar. Kadınlardan oluşan işçi aileleri, 3 Şubat Perşembe günü SEKA önünden meşalelerle Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdüler.

Bin kadın sloganlarla SEKA'dan yürüyerek geldikleri Saraybahçe Belediyesi önünde, belediye başkanını ıslıklar ve sloganlarla protesto ettiler. Yürüyüşlerini sürdüren aileler, Büyükşehir Belediyesi önünde attıkları sloganlarla öfkelerini haykırdılar. “Bugün SEKA Yarın Tüm Ülke, Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek, Esnaf Uyuma SEKA'ya Sahip Çık, SEKA Halkındır Kapatılmaz, Her Yer SEKA Her Yer Direniş, Zafer Direnen Emekçinin Olacak, Fikri Işık İzmit'i Terket, IMF'nin İmamı Kaça Sattın SEKA'yı, Bizim SEKA'dan Ölümüz Çıkar” sloganlarıyla bitirilen eylemin ardından, aileler kortej halinde SEKA'ya döndüler.

“Hükümet Yalan Söylüyor”

Tayyip Erdoğan, Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ve Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın yalanlarla halkı aldattığını söyleyen işçiler, seslerini Ankara'daki Türk-İş Genel Merkezi'nde düzenledikleri basın açıklamasında yükselttiler.

7 şubat günü işçilerin sloganları arasında açıklama yapan Salih Kılıç, SEKA'yı “zarar ediyor” diye kapatmak isteyenlerin amaçlarının 600 bin dönüm arazisine elkoymak olduğunu söyledi. “SEKA'nın üretim teknolojisinden ve kâğıt sektöründen bihaber özelleştirme yöneticileri ne yaptıklarını bilmemektedir” diyen Kılıç, Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun önümüzdeki günlerde toplanarak, SEKA ve stratejik önemde olan kamu kuruluşlarının durumu nu gözden geçireceğini belirtti.

Selüloz-İş Genel Başkanı Ergin Alşan ise, SEKA'nın çevreyi kirlettiği yalanlarına karşı, “SEKA İzmit'te ilk arıtma tesisi kuran kuruluştur, 1996 yılında çevre ödülü almış ve klor ünitesi ise valilik emriyle kapatılmıştır” cevabını verdi. İşçilerin maliyeti ile ilgili Unakıtan'ın sözlerinin de gerçeği yansıtmadığına dikkat çeken Alşan, “SEKA'ya aktarıldığı ileri sürülen trilyonlar, özelleştirme için harlandı” dedi.

“Direniş Büyüyor Dayanışma Sürüyor”

Çağdaş Gazeteciler Derneği İstanbul Şubesi 5

Şubat günü SEKA işçilerine destek ziyaretinde bulundu. Basın emekçilerini, “Direniş büyüyor dayanışma sürüyor, Direne direne kazanacağız” sloganlarıyla karşılayan işçilere bir konuşma yapan İstanbul ÇGD Başkanı Erdinç Cengiz, “işçilerin direnişini yüreğimizde hissediyoruz” dedi. Sendikacılar ise, ziyaretin kısa tutulmasını isteyerek ÇGD'lilerin tepkisine neden oldular.

Bir başka destek de KESK'ten geldi. KESK Dayanışma Meclis'i SEKA işçilerine destek olma ve özelleştirmeye karşı ne yapacaklarını belirleme amacıyla 4 Şubat günü İzmit'te toplandı. KESK Genel Başkanı Sami Evren, “hükümetten sadece bir avuç sermaye çevresinin ve çokuluslu şirketlerle bağlantısı olan şirketlerin memnun olduğunu” söyledi.

Aynı gün, Eğitim-Sen, SES ve Emekli-Sen üyeleri Öğretmenevi'nden “SEKA Halkındır Kapatılmaz, SEKA İşçisi Direnişin Simgesi” sloganlarıyla fabrikaya yürüdü. Ayrıca, Gebze Sendikalar Birliği, Lastik-İş, TEKSİF, Petrol-İş ve Yol-İş şubeleri işçilere destek verdi.

PETKİM'de “Her Yer SEKA, Hepimiz SEKA'lıyız” Sloganları

SEKA direnişi, kendi sınırları içinde kalmıyor ve özelleştirmeye karşı mücadele eden işçilere de yeni bir ruhla direnme azmi aşıyor. Bunun somut örneklerinden biri 8 Şubat günü İzmir Aliağa PETKİM Tesisleri'nde yaşandı. Özelleştirme kapsamındaki PETKİM işçileri de uzun süredir direniyordu. O gün, fabrikaya gelen Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, işçilerin protestolarıyla karşılaştı. IMF'nin emirlerinin geldiğini öğrenen işçiler, fabrika içinde toplanarak, “PETKİM, TÜPRAŞ Satılmaz, Kahrolsun İşçi Düşmanları, Her Yer SEKA, Hepimiz SEKA'lıyız” sloganları atıldılar.

İşçilere hitaben bir konuşma yapan Petrol-İş Şube Başkanı İbrahim Doğangül, “Gece gündüz çalışıp buraları babalar gibi satacağım, diyen Unakıtan'ın fabrikamızda olmasını huzursuzlukla karşıladık. Bugüne kadar özelleştirmeci hiç kimseyi tesislere sokmadık. Unakıtan'ı da istemiyoruz” diye konuştu. Protestolardan panikleyen fabrika müdürü Kenan Yavuz, ziyaretin amacının özelleştirme değil, yatırım olduğunu söylemek zorunda kaldı. Unakı-

İktidarın, Erdoğan ve Unakıtan'ın hezeyanlarına yansıyan korkusu görülmüştür. Şimdi bu korkuyu büyütmek zamanıdır.

Tarih boyunca işçi sınıfı kazandığı hiçbir hakkı, kurulu düzenin kurumları aracılığıyla kazanmamıştır. Bu çıplak gerçeği asla unutmadan direniş kararlılığımızı korumalı ve büyütmeliyiz. Biz kararlı olduğukça iktidar geri adım atmak zorunda kalacaktır.

Sayı 145

13

13 Şubat
2005

SEKA Hepimizin Direnişidir

Direnişe “destek” vermekle, direnişe sahip çıkmanın aynı şey olmadığı bilinir. Şu ana kadar SEKA direnişine sahiplenmenin yeterli boyutta olduğunu bugün için söylemek güçtür. İktidarı, yargısı, medyası ile oligarşik cephe direnişin önemini görmüş ve politikalarını buna göre tesbit etmekte, bir blok olarak davranmaktadır. Sınıf tavrıdır bu ve doğal olanıdır.

SEKA işçisi, şu ana kadar ki pratiği ile, unutturulmak istenen direniş gerçeğini ve gerekliliğini yeniden hatırlatmıştır. Bugün TEKEKEL işçileri de “biz de direneceğiz” diyor, üzerine ölü toprağı serpilmiş, dört bir yandan emperyalizmin ve oligarşinin ideolojik kuşatması altında bunalmış aydınlar SEKA’da umutlanıyorsa, neredeyse kanıksatılan ve karşı çıkmanın “vatan hainliğiyle”, “akılsızlıkla” itham edildiği özelleştirmeler, zarar ediyor diye fabrikaları kapatmalar, işçileri kolay yoldan sokağa atmalar sorgulanıyorsa; oligarşik cephenin bu tavrı çok daha yerli yerine oturacaktır. SEKA’nın kıvılcım olması potansiyeli taşıdığından duydukları korkudur tavırlarının altında yatan.

Emekçilerin, halkın cephesi olarak asgari aynı düzeyde sınıf tavrını gösterebilmeliyiz. Bunun anlamı, SEKA işçilerine “DİRENİŞİNİZ DİRENİŞİMİZDİR” diyebilmektir. Elbette bu bir söylem değil, pratik tavrın sözüdür.

Biz de, SEKA’nın gerçek bir kıvılcım olması için “ateşi körüklemeli”, direnişin ruhunu her yere taşımalıyız. Destek ziyaretleri dayanışmanın bir biçimidir sadece, ama tamamıyla kendisi değildir. Paşabahçe’nin ilk kez kapatılmasının gündeme getirildiğinde, fabrikayı kuşattığımız, işçilerle birlikte nöbetlerde durduğumuz, hayatın her alanına direnişin sesini taşıdığımız pratik bu konuda ufukumuzu açmalıdır. Pratik

SEKA bizimdir. SEKA direnişi, bizim, işçilerin, memurların, yoksul halkın, sermayenin saldırısına, IMF’nin talanına karşı çıkan herkesin direnişidir.

tan’ın isteği üzerine kısa bir görüşme yapan Doğanönül, daha sonra işçilere Unakıtan’la görüşmesi hakkında bilgi verdi.

Özelleştirme Her Yerde Tüm İşçilerin Dilinde “SEKA Gibi Direneceğiz” Kararlılığı

Özelleştirme saldırısı artarak sürüyor. AKP, kendini adadığı tekellere hizmette sınır tanımaz durumda. 57 ildeki toplam 500 adet tren garını da satışa çıkararak iktidar, Arjantin örneğindeki gibi, satacak hiçbir şeyin kalmayacağı noktaya doğru hızla ilerliyor. Limanlar, hukuk kuralları askıya alınarak özelleştirilmeye çalışılıyor. Buna karşın, özelleştirme kapsamındaki bir çok yerde bugünlerde farklı bir hava da yayılmaya başladı. “SEKA gibi direnmek”, en büyük özelleştirme saldırılarından biri olan TEKEKEL işçileri başta olmak üzere, dillerde.

Bitlis’te tüm bir kent, sigara fabrikasının kapatılması karşısında direnişe geçmeye hazır olduğunu gösteriyor. İşçiler “SEKA gibi direnip kazanacaklarını” söylerken, esnaf da kente astıkları pankartlarla fabrikanın kapatılamayacağını, bunun Bitlis için ölüm anlamına geldiğini anlatıp işçilere destek veriyorlar. SEKA işçilerine dayanışmalarını ileten işçiler, satışın IMF istediği için gündeme geldiğini dile getiriyorlar ve “kapatmaya gelirlerse SEKA işçileri gibi fabrikadan çıkmayacaklarını” bugünden ilan ediyorlar. Bu arada TEKEKEL işçileri, 13 Şubat günü Malatya’da bölge mitingi düzenleyerek TEKEKEL’in özelleştirilmesine karşı seslerini yükseltecekler.

Zonguldak Madenleri’nde de öfkeli sloganlar yükseliyor özelleştirmecilere karşı. 8 Şubat günü Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Genel Müdürlüğü’ne yürüyen binlerce işçi, hükümetin özelleştirme politikalarını protesto eden sloganlar attılar. Genel Maden-İş Genel Başkanı Çetin Altun, Zonguldak maden işçilerinin büyük yürüyüşünü hatırlattığı konuşmasında, hükümeti madenleri özelleştirme, kapatma hayallerinden vazgeçmesi konusunda uyardı.

“Umarız öncekilerin yaptıkları gibi yanlış yapmazlar; Zonguldak’ımıza, ülkemize ve kendilerine zarar vermezler” diyen Altun, üretimin durdurulmak istendiğine dikkat çekti.

Ankara’ya bağlı Elmadağ’da ise, Çaykur Çay Paketleme Fabrikası Müdürlüğü’nde paketleme makinelerinin sökülerek Tayyip’in memleketi Rize’ye götürülmek istenmesine karşı halk sokağa döküldü. 9 Şubat günü Çaykur işletmesi önünde eylem yapan binlerce kişi, amacın tüm den kapatmak olduğunu söyleyerek hükümeti protesto etti. 5 bin imza toplayan Elmadağlılar, fabrikanın kapatılması durumunda meclise yürüyeceklerini söylediler.

Yargıtay'dan **AKP'ye Yaranma Kararı** **Ve riyakâr düşünce özgürlüğü savunucuları**

Yargıtay Ceza Genel Kurulu, Milli Gazete yazarı Selahattin Aydar hakkında “laikliğe aykırı davranmak”tan TCK’nın 312. maddesine göre verilen 1 yıl 8 ay hapis cezası verilmesi kararını bozdu. Bozma kararının gerekçesi geçen hafta oldukça yankı uyandırdı.

İslamcı kesim, Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nun gerekçeli kararını alkışlarken, “laikçi” kesim, derin kaygılar belirtiyordu.

Çünkü gerekçeli kararda deniliyordu ki, “laiklik artık iyice yerleşmiştir, yasal müeyyidelerle korunmasına gerek yoktur...”

İslamcılar “şeriatı savunma özgürlüğü” olarak gördükleri bu kararın ne kadar da “demokratik” olduğunu söylerken, laikçi kesim, “şeriat” korkusuyla hop oturup hop kalktı. Aslında ne “düşünce özgürlüğü” islamcılarının umurundaydı, ne de laik kesimler “din istismarına” karşı bir tavır içindeydi; mesele yine “iktidar savaşı” çerçevesinde ele alınıyordu.

Laiklik-şeriat çatışmasının ötesinde gerekçeli kararın daha çarpıcı bir boyutu, “düşünce özgürlüğü” üzerine yazılanlardı.

Yargıtay Ceza Genel Kurulu, bu gerekçeli kararda, mesela “Söyleyeni hapsedilmekle dillendirilmesinden vazgeçilen hiçbir düşünceye tarihin tanıklığı olmamıştır” diyor, “devletin ‘resmi ideoloji’yi halka dayatmasının halkı ya durağanlığa ya da geri kalmışlığa mahkum ettiği gerçeği”ne dikkat çekiyordu.

Bütün bu gerçekleri, yıllardır görmezden gelen, yıllardır düzenin “tehlikeli” saydığı her türlü **DÜŞÜNCEYİ CEZALANDIRAN** Yargıtay, geçtiğimiz günlerde acaba **hidayete mi erdi?**

Aynı Yargıtay, acaba aynı gerekçeleri, önüne devrimcilerle ilgili davalar geldiğinde de hatırlayacak mı? Hiç sanmıyoruz. Söz konusu karar, bir kısım Yargıtay üyelerinin “güçlüden, iktidardan yana olma” tavrının sonucudur. Bir islamcı yazarı mahkumiyetten kurtarmanın, “laiklik” kalesine bir gol atmanın ödülünü elbette AKP de onlara verecektir.

‘Ya düşünce değişikliği, ya ölüm!’ diyenler de meğer ‘düşünce özgürlüğü’ savunucusuymuş!

Yargıtay’ın “düşünce özgürlüğü” konusundaki bu sözleri, doğru olmakla birlikte, en az burjuva politikacılarınkı kadar ikiye bölünmüştür. Huku-

kun tarihsel, bilimsel normlarıyla değil, çıkarıcı burjuva politikacılar gibi davranmaktadırlar.

Peki burjuva politikacılar nasıl davrandı diye sorulursa; iki örnek vermemiz yetecektir. Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Yargıtay’ın kararını “**Uluslararası hukuka ve yeni sürece uygun...**” olarak değerlendirirken, eski Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk: “**ifade özgürlüğünün genişletilmesi için tarihi bir adım... çağdaş düzenlemelere uygun...**” diyordu.

Peki sormazlar mı o zaman, devrimcileri **düşüncelerini inkara** zorlamak için katliamlar yapan, tecrit uygulayan, 118 kişiyi öldüren siz değil misiniz? Siz değil misiniz, devrimci düşünceleri cezalandıran hukukun uygulayıcısı?

İkiyüzlülükte sınır yok!

Biliyoruz ki, “**ifade özgürlüğü, çağdaş düzenlemeler**” denilen bu ölçüler, devrimcilere gelince yine uygulanmayacaktır. Ne Yargıtay tarafından, ne de öteki riyakâr düşünce özgürlüğü savunucuları tarafından...

Aleviler: DİB Lağvedilsin!

Diyanet İşleri Başkanlığı’nın çeşitli şehirlerde Cemevi yapılması taleplerine “**islamda Cemevi diye bir ibadet yeri yoktur**” cevabı vermesi, çeşitli Alevi örgütlenmeleri tarafından protesto edildi.

Alevi dernek ve vakıflarının katılımıyla Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel Merkezi’nde düzenlenen basın toplantısında, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın Aleviler’e yönelik fetva vermekten vazgeçmesi istenerek, Diyanet İşleri’nin lağvedilmesi çağırısı yapıldı.

PSAKD Genel Başkanı Kazım Genç, Diyanet İşleri’yle farklı inançlara karşı asimilasyon politikası sürdürüldüğünü, cemevlerinin ibadet yerleri olduğunun kabul edilmesi gerektiğini belirterek, Aleviler’in sorunlarının çözümü için iktidarı masaya oturmaya çağırdı.

Aleviler adına yapılan açıklamalarda, “**hükümet Aleviler’i görmüyor**” şikayeti ön plana çıkıyor. Bu yalnızca Aleviler açısından bir sorun değildir. iktidar işçisini, memurunu, köylüsünü, halkın hiçbir kesimini görmüyor. Bugün yapılması gereken “**hükümet görmüyor**” diye şikayet etmek değil, görmesini sağlamaktır. Hak ve özgürlük talebi olanlar, iktidara eylemleriyle, direnişleriyle, örgütlülükleriyle kendilerini dayatacaklardır. Talepleri kabul ettirmenin başka bir biçimi yoktur.

BES Kampanyası Sürüyor

Büro Emekçileri Sendikası'nın (BES), hükümetin memurlara yönelik saldırı yasalarının geri çekilmesi için başlattığı kampanya sürüyor. Devlet Personel Rejimi Reformu, Gelir İdaresi Yasası Sosyal Güvenlik Reformu, Genel Sağlık Sigortası yasalarının geri çekilmesini isteyen BES üyeleri 4 Şubat günü eylemdeydi.

İşyerleri önünde basın açıklamaları yapan BES'liler, kampanyanın sloganı olan **"yeniden 4 Mart"** şiarını yükselttiler. Hatırlanacağı gibi, 4 Mart 1998'de Kızılay'da memurların gerçek-

leştiği militan direniş sonucu sahte sendika yasası geri çektilmişti.

Ankara'da BES'li emekçiler Hitit, Dikimevi, Seymenler ve Maltepe Vergi Daireleri ile SSK Genel Müdürlüğü, İŞ-KUR önünde oturma eylemleri yaptılar. Yapılan basın açıklamalarında, sözkonusu yasaların iş-güvencesini ortadan kaldıran, kamuoyu tasfiye eden yasalar olduğu vurgulandı. Eylemlerde **"Zafer Direnen Emekçinin Olacak"** sloganları atıldı.

İstanbul ve İzmir'de vergi daireleri önünde eylemler ger-

çekleştirilirken, Mersin Şubesi'nin eylemine, Akdeniz Belediyesi'nden atılan işçiler de katıldılar. Çeşitli sendikaların da destek verdiği eylemde konuşan BES Şube Başkanı Gürsel Sığıncı, IMF güdümlü yasalara geçit vermeyeceklerini söyledi. Eylemde **"Emekçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız, Yaşasın Sınıf Dayanışması"** sloganları atıldı.

İzmit BES'in Defterdarlık önündeki eyleminde kampanyanın amacı anlatılırken, **"SEKA İşçisi Yalnız Değildir, Saldırı Yasaları Geri Çekilsin"** sloganları atıldı. SEKA işçileri, Gençlik Derneği, HÖC ile çeşitli demokratik kitle örgütleri de eyleme destek verdiler.

SES, SSK'ların Devrine Karşı Eylemde

SSK'ların önce Sağlık Bakanlığı'na devredilerek ardından peşkeş çekilmesi süreci fiilen başlatıldı. Devirle ilgili genelgeler hastanelere gönderildi. Bunun üzerine SES, SSK hastaneleri önünde 4 Şubat günü yaptığı eylemlerle bir kez daha düzenlemeyi protesto etti.

İstanbul'da Eyüp, Okmeydanı, Kartal, Samatya ve Göztepe SSK Hastaneleri önünde toplanan emekçiler, genelgenin yayınlanmasıyla birlikte 15 ilde 4500 personelin bölge müdürlüklerine kaydırılacağını dile getirdiler. SSK Okmeydanı Başhekimliği binası önündeki eylemde, **"Kamu Reformu Aldatmacasına Hayır. Sağlık Haktır Satılamaz"** yazılı pankart açılırken, 16 Şubat'taki EP eylemine çağrı yapıldı. Kartal SSK önünde düzenlenen eylemde konuşan SES Anadolu Yakası yöneticisi Ekrem Ezbiz, **"Hükümet SSK'lıları da mağdur edecek hastanelerin devri işleminden vazgeçmelidir"** dedi.

SES Ankara Şubesi'7nin Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde yaptığı eylemde yasa karşıtı sloganlar atıldı.

Malatya SSK Hastanesi önündeki eylemde konuşan Hasan Kaldık, hükümetin sağlığı tahrip etmeye devam ettiğini belirterek, **"SSK sağlık kurumları yıllardır yetersiz personelle çalışıyor. Yeni yasayla 4500 personel masa başı inceleme işine çekilince, bu yetersizlik daha da artacaktır"** dedi.

'Tezgahlarımızı Açmak İstiyoruz'

CHP'li Kadıköy Belediyesi tarafından tezgah açmalarına izin verilmeyen seyyar satıcılar 3 Şubat günü eylem yaptılar. Kadıköy Kitap ve El Sanatları Esnafları Dayanışma Derneği üyeleri, 15 yıldır tezgah açtıkları Kadıköy Çarşısı önünde, tezgah açmalarına izin veremeyen belediyeyi protesto ettiler.

"Tezgahlarımızı Açmak, Evimize Ekmek Götmek İstiyoruz" "El Emeğimiz Göz Nurumuza Göz Dikmeyin" gibi dövizleri açan grup, Belediyeye yürüdü. Burada bir açıklama yapan Güsen Kargın, **"2 ay önce savaşa gider gibi polisle özel güvenlik elemanları ile tezgahlarımıza saldırıp, korsan ve kaçak olarak tanımlanan malzemeler bulunmadığı halde mallarımız alınmış, tezgahlarımıza el konulmuştur. Kadıköy Belediyesi saldırganlığını sürdürmektedir"** diye konuştu. Eylemlerinin süreceğini söyleyen seyyar satıcılar bir süre oturma eylemi yaptılar.

Eminönü Seyyar Satıcıları 41. Eylemini Yaptı

AKP'li Eminönü Belediyesi'nin açlığa mahkum ettiği Eminönü işportacıları 5 Şubat günü de Vakıfbank önünde 41. eylemlerini yaptılar. Kendileri ile ilgili haberlerin küpürlerini sergileyen işportacılar kazanana kadar eylemlerin süreceğini söylediler. Bir açıklama yapan İkbâl Işık, **"çocuklarımız bizden ekmek bekliyor ama AKP Belediyesi ve polisi ekmeğimizi elimizden alıyor."** dedi.

Asil Çelik İşçisi Direniyor

‘Hep bizden fedakarlık istendi’

Ekmek ve Adalet (Bursa) - DiSK'e bağlı Birleşik Metal-İş üyesi 450 işçi fabrika önünde direnişine devam ediyor. 2000 yılında, özelleştirilerek Yazıcı, Gür-İş, Parsan firmalarına peşkeş çekilen Asil Çelik Fabrikası'nda görüştüğümüz işçiler, haklarını savunmakta kararlı olduklarını dile getiriyorlar ve taleplerinden taviz vermeyeceklerini söylüyorlar. Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Mehmet Kılıç ise, patronun önerdiği zamda bir değişiklik olmaması durumunda masaya oturmayacaklarını dile getiriyor. Bu arada patron da lokavt ilan etmiş durumda. İşçiler, bu durumun kararlılıklarını etkilemeyeceğini eklemeyi ihmal etmiyorlar.

Sosyal Haklarımız ve Haklı Zam Talebimiz Kabul Edilene Kadar...

İşçilerden **Hamit REİSOĞLU**, taleplerini ve greve çıkma süreçlerini şu sözlerle anlatıyor:

“1 Eylül 2004 tarihinden itibaren, çalıştığımız fabrika yöneticileri ile sosyal haklarımız ve zam konusunda görüşmelere başladık. Bize verilen cevap, sosyal haklarımız konusunda hepsinin kabul edilemez olduğu, zam konusunda ise %1'lik bir zam oldu. Greve çıkmadan bir gün önce ise bu oran % 5'e çıkarıldı. Ancak bizler ortalama olarak %26 oranında bir zam istediğimizi belirtmiştik ve kabul etmedik. 31 Ocak günü greve başladık. Ancak bu arada ilginç bir gelişme yaşadık 3 Şubat günü Bursa Valisi arabulucu olarak buraya

“Fedakarlık” dayatıldı, hayat pahalılığının doludizgin sürdüğü 4 yıl boyunca zamsız çalıştılar. Artık dayanılmayacak noktaya geldi, birçok işçi asgari ücretin de altında çalışıyor. Bu da yetmedi, evlerine ekmek götürülebilmek için tek tutundukları nokta olan fazla mesai ücretlerinin de % 100'den % 50'ye indirilmesi dayatıldı. Sosyal haklarındaki kayıpları geri almak, insanca yaşayacakları bir ücret için greve çıktılar. Özelleştirme vurguncusu patronun lokavt kararı da onları yıldırmıyor. Direnecek ve kazanacağız diyorlar.

geldi ve görüşme yapıldı ve ardından işveren % 6 önerdi.”

Mustafa BİŞMİŞ ise, “Sosyal haklarımızı elde etmek ve haklı zam talebimizin kabul görmesi için greve başladık. 10 gündür burada çadırımızda nöbetleşe eylemimizi sürdürüyoruz” diyerek grevin amacını kısaca özetliyor.

Bizden Fedakarlık Yaptık, Sıra Patrona

Zamdan önce sosyal haklarının daha ön planda olduğunu söyleyen **İbrahim KAHRAMAN** ise, “geçen dönem işverenin devlete borcu vardı bu yüzden bizden fedakarlık istedi. Biz de % 0 zama imza atarak gösterdik fedakarlığımızı” dedikten sonra devam ediyor:

“Şimdi de biz ona zor durumda olduğumuzu belirtiyoruz. Ancak onlar bizim onlara gösterdiğimiz fedakarlığımızı göstermiyor. Şimdi bize % 5-% 6 zam veriyor. Ancak bu 6 aylık kademelere bölündüğü zaman aslında bu zam oranının bir anlam taşımadığı görülür. Eski ve yeni çalışanlara göre zam oranı yapılacağı söyleniyor. Yeni işçiler ancak %3,5 alabilecekler. Asgari ücretin altında çalışan onlarca işçi var. Bunlara ise asgari ücret seviyesine geldikleri zaman zam yapabileceklerini söylüyorlar. Devlet bu özelleştirmeyi yaparken kimine sattığını biliyordu. Bu adamlar sahtekardır. Devletle danışıklı dövüş içindeler.”

Bir Kere Bile Gazeteler Yazmadı

İşçiler sosyal hakları ve insanca yaşayabilecekleri bir ücret için direnirken, basının hiçbir haber yapmaması konusunda öfkeli.

“10 gündür bu karda kışta buradayız. Evimizde bizi bekleyenler bizden aş bekliyor, bebeleri süt bekliyor. Ancak bizim bu halimizi bir kere bile gazetelerde okuyamadık. Bunları neden yazmıyorlar? Burada ki insanların hallerini neden duymazlıktan geliyorlar?” diye soruyor Mustafa BİŞMİŞ öfkeyle. “Sizler bunları yazmayı ihmal etmeyin” diye ekliyor sonra.

Elbette yazmazlar. Çünkü onlar özelleştirme talanından vurgunlar vuranların, işçinin alınterini, emeğini çalanların, emeğe düşman olanların safindalar.

TEKSTURE Direnişi ve Sendika İçin Mücadele

İlk gerçek işçi örgütünün kurulmasının üzerinden 110 yıl geçti. 1895'de Tophane işçilerince gizli olarak kurulan Osmanlı Amele Cemiyeti'nin ömrü Abdülhamit'in baskı döneminde kısa oldu. Ancak Türkiye işçi sınıfının bedeller ödeyerek sürdürdüğü örgütlenme mücadelesi Osmanlı'dan Cumhuriyet'e on yıllarca sürdü ve sendikalaşma hakkı kazanıldı. Dünyada ise tam ikiyüzyıl önce uzun ve kanlı bir süreçte verildi bu savaş. Şimdi, **sendikaların ortaya çıkışından ikiyüzyıl sonra sendika hakkı için mücadeleler veriliyor.** Tüm dünyada sınıfa yönelik saldırı dalgasından bağımsız olmasa da, bu durum esasen ülkemizdeki demokrasi-nin, hak ve özgürlüklerin düzeyi-ni göstermek için çarpıcıdır.

Yasalarda ve oligarşinin altına imza attığı 'uluslararası sözleşmeler'de, sendikanın bir hak olduğu ve işçilerin özgür iradeleri ile sendikalarda örgütlenebilecekleri yazılıdır. Ve yine bütün hak ve özgürlüklerde olduğu gibi, bunda da yasalarda yazılı olanla pratikteki durum taban tabana zıttır. Patronların bu yasaları dinlememeleri, kaale almamaları karşısında iktidarlar ve yargının sessizliği onaydır. Ki, sendikaların en önemli mücadele araçları olan grevleri komik gerekçelerle yasaklayan bir iktidarın, sendikalaşma hakkına saygı göstermesi beklenemez.

Teksture-Courtaulds'in ortağı İngiliz Sara Lee patronunun, "**biz buraya bu ülkenin yasaları uygundur, işçiler yasalara uyar dedikleri için geldik**" sözleri, Türkiye'de sendikalaşma önündeki engellerin, bir emperyalist sermayedarın dilinden itirafıdır. Onlar böyle bir ülke isterler. Örgüt-

süz, emeği ucuz işçilerin olduğu ülkeleri tercih ederler ve iktidarlar da "yabancı sermayenin gelmesi" adına onlara her türlü kolaylığı sağlar. Zaten, sendikal haklara saldırı ve yasalarda işçi çıkarmayı kolaylaştırarak sendikalaşmanın engellenmesine yönelik düzenlemeler ile, ülkenin ucuz emek cenneti haline getirilmesi arasında doğrudan bir bağ vardır.

Çorap sektörü, sendikalaşmanın en geri olduğu alanların başında yeralıyor. On yıllardır patronlar, işyerlerine sendikal örgütlenmeyi sokmamak için her türlü yola başvurdular. En küçük adım ezilmek istendi. Zorunlu kaldıkları noktada ise, uzlaşmacı, hatta bunun da ötesinde adeta patron sendikası gibi davranan "sendikaların" örgütlenmesini tercih ettiler. Tıpkı **Teksture-Courtaulds** Çorap Fabrikası'nda olduğu gibi. İşçiler kendi iradeleriyle örgütlendikleri DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası'ndan istifa ettirilmek istendi. Sendikal örgütlenmede öncülük yapan işçiler işten atıldılar. Ama onlar, en haklı taleplerinden, örgütlenme haklarından vazgeçemediler, direnmeyi tercih ettiler.

Sendikalaşma için Teksture-Courtaulds'daki ve diğer çorap fabrikalarındaki mücadele daha çok geçen yıl yoğunlaştı. Eylemler içinde kurulan Çorap Emekçileri Derneği Çem-Der bu mücadeleye öncülük etti. Tokat'ta oligarşi tarafından katledilen Çem-Der Başkanı Salih Çınar'ın bu mücadeledeki yeri büyüktür. **Kazanılan sendika hakkı, 50 bin çorap işçisini yakından ilgilendiriyor.** Çorap emekçileri, sendikal hakları için mücadelenin nasıl verilmesi gerektiğini somut olarak gördüler. Sendikal mücadelede de devrimci bir perspektifle örnek olmaya devam etmelidir.

Sendikalaştılar İşten Atıldılar

TEKSİF Bakırköy Şubesi'nde örgütlenen Gals Tekstil'de çalışan 255 işçi işten atıldı. 4 Şubat günü fabrika önünde eylem yapan işçiler, "Sendika hakkımız söke söke alırız" sloganları attılar. Tazminatları ve 2 aylık ücretleri, fazla mesai-leri de ödenmeden işten atıldıklarını dile getiren işçiler, patronun işten atmaya "iş yok" gerekçesi göstermesinin gerçeği yansıtmadığını dile getirdiler. Eylemde konuşan TEKSİF Bakırköy Şube Başkanı Çetin Yelken, asıl nedenin sendikalaşma olduğunu söyledi.

Özelleştirmeciler Sendika Düşmanı

Özelleştirilen KİT'lerde bir sonraki uygulamanın işten atma ve sendikasızlaştırma olduğu onlarca örnekle biliniyor. Bursagaz da bunlardan biri. 19 Nisan tarihinde Çalık Enerji Grubu'na satılan Bursagaz'da sendikanın yetkisini düşürmek için patron önce istifa baskısı yaptı, sonuç alamayınca da, 12 işçiyi işten çıkardı. 130 işçinin çalıştığı Bursagaz'da 73 işçi Petrol-İş üyesi. Patron, daha fazla sömürü anlamına gelen "performans kriterlerine göre ücret belirlemelerinin önünde sendikanın engel olduğunu" belirterek, yasadışı şekilde uyguladığı sendikasızlaştırmayı savunurken, Petrol-İş Bursa Şube Başkanı Nuri Han, tecrübeli işçilerin işten atılmasının, Bursa halkı için de doğalgaz kullanımında risk anlamına geleceğini söyledi. Sendika güya yasal bir hak, ama pekala patronlar bu hakkı kullandırma-mak için her yola başvuruyor ve aleni şekilde daha fazla sömür-mem için işçinin örgütsüz olma-sı lazım diye biliyor.

Köylünün alinteri borsada

4 Şubat günü İzmir'de Vadeli İşlemler Borsası'nın

- Tarım ürünleri borsası VOB kuruldu -

cek şekilde riskin başka hedeflere transferine imkân yaratacaktır.” Kim alacak bu riski? Özel sigorta şirketleri mi? Elbette hayır! Yasada böyle ama,

(VOB) açılışını yapan Başbakan Tayyip Erdoğan, "Tarım ürünlerinde artık taban ve tavan fiyatını borsanın belirleyeceğini" müjdeliyordu. Ama müjde elbette köylüye değil, piyasacılara, spekülörlere, tüccarlaraydı. İlk ihtisas borsası olan VOB'un, "yastık altındaki paraları piyasaya çekeceği" söylenirken, işlemler buğday ve pamuk ile başlayacak, daha sonra Fındık başta olmak üzere başka ürünler de eklenecek.

Tarımı Avrupa Birliği sürecine hazırlamanın bir diğer anlamı da, köylünün alinterinin piyasa ekonomisine daha doğrudan kanalize edilmesi. Peki bu borsa nasıl işleyecek? Köylü daha hasadını yapmadan borsada ürünü satacak. Üretimde hiçbir yeri olmayan borsa oyuncular, spekülörlere, aylar önce ve piyasanın belirlediği fiyatla bunları alacak. Diyelim 200 ton buğday satan köylü bu kadar ürünü elde edemezse, eksikliğini yine piyasadan pahalıya buğday satın alacak. Don, kuraklık gibi durumlarda ise, devlet hiçbir sorumluluğunu yerine getirmediği gibi, risk de almayacak. Piyasa ekonomisinin kuralı bu! Köylü zararı kendisi üzerine alarak, satışını yaptığı ürünün eksik kısmını yine piyasadan toplayıp spekülöre, tüccara verecek...

Kısaca, ekonominin iplerini elinde tutan piyasalar, borsalar tarım ürünlerinin taban fiyatlarını da belirleyecek ve köylünün alinteri spekülörlere insafına, piyasaların kural tanımazlığına bırakılacak.

Maksat Özel Sigorta Şirketleri Kazansın

Kuraklık, don gibi doğal afetlerde zarar gören köylülere sırtını dönen AKP iktidarının bir başka uygulaması da, hazırlıkları tamamlanarak meclise gönderilen Tarım Sigortaları Yasa Tasarısı. Buna göre, doğal afetlerde devlet hiçbir sorumluluk altına girmezken, köylüler özel sigorta şirketleriyle anlaşmaya zorlanıyor. Tasarı, özel sigorta şirketlerine sigortalanmazsanız, doğal afetlerden doğan zararınız karşılanamaz diyerek köylülerin alinterini özel şirketlere akıtıyor. Uygulamaya göre, AKP iktidarı, özel sigorta şirketlerine her türlü güvenceyi verirken, oluşturulacak bir havuzun yönetimini de yine bir sigorta şirketine bırakıyor. Köylü bu uygulamada da piyasa koşullarına teslim edilirken, tasarının ilk maddesi, amacı da açık bir şekilde gösteriyor:

"Tarımın geliştirilmesi ve devletin üzerindeki risklerin paylaşılması, kıt kaynakların yönetilmesinin yanı sıra devletin yükünü hafiflete-

ratacaktır.” Kim alacak bu riski? Özel sigorta şirketleri mi? Elbette hayır! Yasada böyle ama, onların köylülerle yaptıkları anlaşmaların üzerinde bir zarar ortaya çıkması durumunda, aradaki fark yine hükümet tarafından havuza aktarılacak. Köylü ise düzenli olarak özel sigorta şirketlerine primler ödeyerek soyulacak.

Tasarının tek amacı var: Milyonlarca köylüyü mağdur eden iktidar, özel sigorta şirketlerinin kasalarını dolduracak ve devlet köylüye karşı sorumluluklarından kurtulacak. Köylü ise peşinen ödediği primlerle bir kez de özel şirketlerce soyulacak.

Fındık, Narenciye ve Çaya Doğrudan Gelir Desteği Yok!

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı, Yeni Tarım Kanun Taslağı'na göre; üzüm, narenciye ve fındık üreticilerine Doğrudan Gelir Desteği (DGD) verilmiyor. DGD zaten, emperyalistlerin isteği doğrultusunda kaldırılan sübvansiyonların yerine geçirilmiş göstermelik bir uygulamaydı. Bu düzenleme ile, milyonlarca köylünün üretmemesi ve topraklarını terk etmesi sağlanmak isteniyor.

Tarımın AB'ye hazırlanmasının bir ifadesi olan bu uygulama, yeni yasada şu ifadelerle yer aldı: "Meyve ve sebze alanları, çayır ve mera alanları, orman envali ürünler, alternatif ürün projesi kapsamındaki fındık ve tütün alanları, çevre amaçlı tarım arazileri kapsamı dışında kalan alanlarda bitkisel üretim faaliyetlerinde bulunanlara DGD ödemeleri yapılır."

Fındık, narenciye, çay gibi her türlü meyve ve sebze üreticisi, özel mülkiyet bile olsa çayır ve mera sahipleri, kavaklık sahipleri, kereste üreticileri, devletin belirlediği alanlar dışında tütün ekenler ve benzeri işler yapan çiftçiler DGD alamayacak. (9 Şubat, Milliyet)

Öte yandan hükümet, 3.5 milyon hektar olarak hesaplanan alana DGD ödemezken, ödeyeceği DGD'leri de zamana yayarak üreticiyi mağdur edecek. Buna göre; 2004 yılında ödenmesi gereken DGD, hektar başına 16 değil 10 milyon olarak ödenecek. 6 milyonu ise 2006 yılına sarkacak. Peki neden? Çünkü IMF'nin talimatları doğrultusunda, büyük bölümü borç ödemeye göre ayarlanmış bütçede DGD'lere sadece 1.9 katrilyon ayrıldı.

AKP
tarımı AB'ye
hazırlıyor!

Sayı 145

19

13 Şubat
2005

Yoksulluğumuz Büyüyor!

Zenginlerin Korkusu Da Büyüyecek

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün (DİE) geçtiğimiz günlerde açıklanan resmi rakamları dahi, ülkemizdeki yoksulluk tablosunu ortaya koyarken, son üç yıldır söylenen "ekonominin iyileştiği" yalanlarını da deşifre ediyordu. Buna göre;

Türkiye halkının yüzde 30.3'ü yoksul ve açlık sınırında yaşam savaşı veriyor. Aylık geliri 167 milyon olan 20.7 milyon insanımız yoksul. 926 bin insanımız ise gıda bulamayacak bir sefaletle mahkum edilmiş durumda. 2 milyon insan aylık 83 milyon ile en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz durumda. Bu rakamlar, zaten açlık ve sefalet ücreti olan asgari ücrete bile yaklaşıyor. Araştırmada milyonlarca insanın yardıma muhtaç durumda olduğu belirtilirken, sözde "sosyal yardım" alanların sayısı sadece 6.3 milyon. Varolan sosyal kurumlarını da IMF ve AB'nin isteğiyle etkisizleştirme yolunda olan iktidarın bu "yardımlarının" ise sadakadan öte bir anlam taşımadığını söylemeye gerek yoktur sanırım.

Büyük kentlerin dört bir yanına kameralar yerleştirerek "kapkaçı önleme" adına polis devletini kurumlaştıran iktidar, bu tür sorunlarının kaynağının yarattıkları yoksulluk olduğunu da gizlemek istiyor.

Nüfusun yüzde 30.3'ünün resmi olarak yoksul ve aç ola-

rak istatistiklere geçtiği bir ülkede, her şeyin güllük gülistanlık olduğunu söylemek, en hafif deyişle alçaklıktır. Dikkat edin, yoksulluk rakamlarının bu kadar arttığı bu süreçte, Eczacıbaşı kârını yüzde 30 katlamış. Keza diğer holdingler için de aynı durum geçerlidir. **Tekeller büyüdükçe bizim de yoksulluğumuz büyüyor.**

Yoksulluğun kapitalizmin doğal sonucu olması gerçekliği de buradan geliyor. Bu yoksulluk rakamlarına, emperyalistlerin isteği doğrultusunda topraklarından sürülecek köylüler de eklenecek yakın bir zamanda. Yüzde 34 olan tarım nüfusunun 10 yılda yüzde 20'lere düşürülmesi planlanıyor, bunun için projeler geliştiriliyor.

Çürümüş, asalak kapitalizm yoksulluğu önleyemez, daha da büyütür. Düzen partilerinin hiçbirisi bu gerçeği değiştiremez. Yoksulların oyuyla iktidar olan AKP, uyguladığı IMF programlarıyla milyonlara açlıktan ölüme, sefaleti ve "bir simit bir hırka"yı dayatıyor.

Yoksulluğumuz büyürken, büyüyen bir başka şey de holding patronlarının, parababalarının, halkımızı soyanların korkularıdır. Ancak, bu korkuyu daha da büyüterek, örgütlenecek, mücadele ederek ve sefahat içindeki yaşamlarını, sefaletimizin öfkesiyle kuşatarak yoksulluğa son verebiliriz.

'AB Süreci' Ne İşe Yarar, Soros'tan Dinleyin

Tayyip Erdoğan'ın Davos Zirvesi'nde, Türkiye'ye yatırım yapması için özel olarak görüştüğü spekülâtör Soros, çok özlü bir şekilde AB reformlarının ne işe yaradığını da

özetledi. Soros, Türkiye'ye yatırım yapmayı planladığını söyleyerek, bunun nedenini, **"AB süreci, bu süreçte yapılacak reformlar Türkiye'yi daha cazip bir ülke yapacak"** sözleriyle izah etti.

"Türkiye'nin en iyi ithal malı askeridir" tespiti ile tanınan Soros'un sözünü ettiği "caziplık" durumu, AB'cilerin göstermek istediği gibi, demokrasi, hak ve özgürlükler açısından değil elbette. AB reformlarının hiçbirinin temelde amacı bu olmadı. Tüm reformlar, tam da Soros'un ifade ettiği amaca yöneliktir: **Türkiye'yi emperyalist sermaye açısından daha cazip ve güvenli hale getirmek.** Bunun içinde özelleştirmelerden sermaye önündeki yasal engellerin kaldırılmasına, IMF programları ve daha onlarca sermayeden yana yasal düzenlemeye kadar birçok şey var. **"AB'nin emperyalist olup olmadığını", "Türkiye'yi demokratikleştirdiğini"** tartışanlar, Soros'u dinlesinler!

Ödedikçe Artan IMF Borçları!

Başlığa bakarak, nasıl olur, matematiğe aykırı bir durum demeyin. Borçlandırmanın mantığı da, IMF ile ilişkilerin özü de buradadır. Asla bitmez borçlar. Bütçenin büyük bölümü bu borçları ödemeye ayrılır bir sonraki yıl yine aynı senaryo yaşanır.

Son açıklanan verilere göre; 1999 yılından bu yana IMF'den 30 milyar 910 milyon dolar borç alındı. Ancak, faiz ve piyasa ekonomisinin tuzaklarından

kaynaklı olarak ödenmesi gereken miktar 39.5 milyar doları buldu. 9 milyar fazladan ödeme!

IMF'ye bu dönemde 3 milyar 191 milyon doları faiz olmak üzere toplam 17 milyar 202 milyon dolar halkın cebinden alınarak ödendi. Geri kalanı da 2008'e kadar ödenmesi gerekiyor. Ama gelin görün ki, bunu da ödemek için yine IMF ile 10 milyar dolarlık yeni bir anlaşma hazırlanıyor.

Bağımlılık ilişkisi sürdükçe bu tablo asla değişmez ve hep soyulan, yoksulluk dayatılan halk olur.

Sorular

Sosyal Demokrasi

- bölüm 2 -

Kurtuluş yolunun klavuzu Marksizm-Leninizm'dir

Yazımızın ilk bölümünde; sosyal demokrasinin doğuşu ve Marksizm'den koparak bugünkü içeriğine kavuşmasını ele almıştık.

Sosyal demokrat partiler, ekonomi politikalarında sömürüyü yumuşatarak emekçilerin isyanını nötralize etme misyonunu yüklenirken, siyasal alanda, hak ve özgürlükler konusunda da her zaman ikili bir karakter sergilemişlerdir. Marksist-Leninistler'e karşı "sosyalizmi savunma" adına "demokrasi olmadan sosyalizm olmaz" demagojisini kullanan sosyal demokratların demokrasiden anladıkları ve uyguladıkları da tekellerin belirlediği çerçevededir. Sosyal demokrat ekonomi politikaların yaşam bulmasının koşulu nasıl ki, emperyalist devletlerin sömürgelerden elde ettikleri gelirlerin bir kısmını, kendi işçi sınıfını susturma amaçlı olarak bu politikalara ayırmasıyla mümkün olabilirdiyse, hak ve özgürlükleri de ancak emperyalist devletin çıkarlarına zarar vermeyecek sınırlarda tutarlar. Tekellerin çıkarlarına endekslenmelerinin doğal sonucudur bu durum. Gerek Avrupa'da gerekse ülkemizde, bu konuda binlerce örnek mevcuttur. Örneğin, sosyal demokratların bir dönem örnek olarak gösterdikleri İngiliz Liberal Parti, bir yandan sömürgeciliğe karşı çıkarken, kendi ülkesinin askerlerinin Kuzey İrlanda'daki varlığını desteklemiştir. Yine sosyal demokrasinin anavatanı Almanya'da, RAF tutsakları hapisane koşullarının düzeltilmesi için açlık grevi yaparken, sosyal demokratlar daha fazla ve daha hızlı ceza verecek yasal düzenlemeleri yapıyordu. Bugün de emekçilere yönelik en büyük saldırı paketi olan Hartz IV SPD-Yeşiller koalisyonunun ürünü oldu.

Ülkemizde ise, tıpkı kapitalizm gibi, "sosyal demokrasi"nin de çarpık bir gelişimi vardır.

? Türkiye'de kendini sosyal demokrat olarak niteleyen hareketin gelişimi nasıl olmuştur? Temel nitelikleri nedir?

Sosyal demokrasinin gündeme getirilmesi, Batı'dan yüzyıl sonraya rastlar. Bugün sosyal demokrat olarak gösterilen ve Avrupa sosyal demokrat partilerinin üye olduğu Sosyalist Enternasyonele üye olan CHP'nin, kuruluşundan itibaren böyle bir düşünceyle ilgisi olmamıştır.

1960'larda "sol" ilk kez İsmet İnönü tarafından 'Ortanın Solu' diye kullanıldı. Ecevit de 'Ortanın Solu' adlı kitapta CHP'nin, 27 Mayıs Anayasası'nın gereği olan ve çağımızın sosyal demokrasi anlamına uyan demokratik solu benimsemesi gerektiğini savundu. İnönü'nün ardından Ecevit'in parti içinde, Batı'dan ithal "sosyal demokrasi" aşılması, ileride ele alacağımız gibi, ülke koşulları ve klasik sosyal demokrasinin dayandığı tabanla CHP'nin hiçbir ilişkisinin bulunmaması nedeniyle hep cılız kalacaktı.

Herşeyden önce CHP'nin sosyal demokratlığı, Batı'dan farklı olarak, kökenleri Marksizme dayanan değil, tersine gelişen Marksist harekete karşı ortaya çıkmıştır. İnönü'nün 'Ortanın Solu'nun CHP için neyi ifade ettiğini açıkladığı, **"Ülke tam sola kayıyordu. Ortanın solunun gerekçesi tam sola gidişin önlenmesidir. Ortanın solu, ortanın çok soluna da çok sağına da bir duvardır"** sözleri ve Ecevit'in yıllar sonra söylediği **"Komünizmin gelişini önleyen hareketin ürünüyüz"** sözleri, bu anlamda doğrudur. Ancak ne ilginçtir ki, Ecevit liderliğindeki CHP'yi bir güç haline getiren de "Marksist sol" olmuştur. Devrimci hareketin yükselişi genel olarak sola yönelişi artırırken, henüz kitlelerin düzen partileri ile bağlarını koparamadığı koşullarda, bu potansiyel sandıktaki ifadesini CHP'de bulmuştur. Ve CHP'nin sol tabanda meşrulaşmasında, halkın CHP'ye yönlendirilmesinde revizyonist, reformist hareketlerin büyük payı olmuştur.

Kendilerini sosyal demokrat olarak niteleyen partilerin sürecini kısaca hatırlarsak; 1950'ye kadar tek parti iktidarını yöneten CHP içinde Avrupa'dan ithal olarak geliştirilmeye çalışılan sosyal demokrasi, ilk kez kavramsal olarak CHP'nin 1972'de iktidar olmasının ardından parti programına yazılmıştır. 1977'de Sosyalist Enternasyonal'e üye olan CHP, 1973-74 ve 1978-79 arasında iki kez koalisyonla iktidar olmuş, her üç iktidarı döneminde de, programına yazdığı, Batı'dan kopyaladığı sosyo-ekonomik politikaları dahi uygulayamamıştır. Cunta sonrası kurulan SODEP ile HP'nin birleşmesiyle ortaya çıkan SHP ve daha sonra Ecevit'in kurduğu DSP, kendilerini sosyal demokrat ya da demokratik sol olarak tanımlayan partilerdir. SHP, Batı'da esen

Sayı 145

21

13 Şubat
2005

rüzgarı arkasına almak için amblemini dahi, Avrupa'nın sosyal demokrat, sosyalist partilerinden taklit etmiştir. Bir süre sonra bu partilere, yeniden kurulan CHP de katılmıştır.

Bu hareketin temel niteliklerini ve Batı'dakilerle özlü bir karşılaştırmasını yapacak olursak, şu noktalara dikkat çekilebilir.

Sosyal demokrat hareketin Marksizm'den kopuşunun son noktası sayılabilecek Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin 1959 kongresinde aldığı piyasa ekonomisini kabul eden, onu "sosyalleştirmeyi" temel alan programı, ülkemizde sosyal demokratların siyaset sahnesine çıkışında temel aldıkları düşünce olmuştur. Yani, Türkiye sosyal demokrasisi, Marksizm'le tüm bağlarını koparan sosyal demokrasi'nin kopyalanmasıdır, Marksist kökenleri hiç olmamıştır. Bu dönem, TİP'in parlamentoya girişinde de ifadesini bulan, yükselen bir Marksist hareket ve meydanlarda yankılanan bağımsızlık, sosyalizm sloganlarının duyulduğu süreçtir. Ecevit'in parlatılmasının altında yatan da işte bu yükseliştir. Türkiye sosyal demokrat hareketi, ülke koşullarının da belirlemesiyle, Batı'daki gibi bir işçi hareketine de da-

yanmamıştır. Aksine, ulusal devletin kurucusu bir partinin içinde ve bir elitist hareket olarak geliştirilmeye çalışılmış ve hep güdük kalmıştır.

Görüleceği gibi, Batıdakilerle tarihsel, sosyal ve siyasal olarak hiçbir benzerlik yoktur. Ki, bu benzemezliğin nedeni esas olarak, bu metropol kapitalist ülkelerle ülkemizin sosyo ekonomik koşullarının birbirinden çok farklı olmasındadır. Yani, kimi sosyal demokratların, sorunu kültürel gelişmişliğe indirgeyen, sosyal demokrasi'nin kültürlü insanların olduğu toplumda geliştiğini söyleyen tezi, hiçbir bilimsellik taşımamaktadır. Bir başka farklılık noktası ise işçi aristokrasisinin ülkemizde gelişme zemini olmamasıdır.

? Ülkemizde işçi aristokrasisinin nesnel zemini neden yoktur?

Yazımızın ilk bölümünde sosyal demokrasi'nin işçi aristokrasisinin üzerinde, onunla iç içe geliştiğini ve sosyal demokrat hareketin oportünizminin kaynağının işte bu işçi aristokrasisi olduğunu söylemiştik. İşçi aristokrasisini ortaya çıkaran koşullar; üretici güçlerin gelişiminin getirdiği, teknik düzeyde uzmanlaşma ve farklılaşma

Sayı 145

22

13 Şubat
2005

? 'Örnek' olarak gösterilen 'İsveç Sosyalizmi'nin temelleri nedir? Ülkemiz için gerçekleştirilebilir midir?

İsveç'te sözkonusu olanın **sosyalizm olduğunu** söylemek, ancak Marksizm-Leninizm'in sosyalizm üzerine temel tezlerinin tahrip edilmesiyle mümkündür. Esas olarak sosyalizme yönelik Avrupa emekçilerinin sempatiğini sömürme amaçlı bir adlandırmadır. Bir sistemin kendine ne ad verdiğine değil, üretim biçimine bakılır. Kapitalizm en özet tanımıyla; özel mülkiyet ve piyasa ekonomisinin birleşmesi ve bunların ortaya çıkardığı artı-değer sömürüsüdür. Sosyalizm ise tersine kapitalizmin reddiyesiyle kurulan, sömürüye dayanmayan toplumsal ilişkileri ifade eder. Özel mülkiyetin yerine kolektif mülkiyetin ve pazar ekonomisinin yerini merkezi planlı ekonominin aldığı sosyalizm, artı-değer sömürüsünü ortadan kaldırır. **Özel mülkiyet ve piyasa ekonomisinin** olduğu bir sistem, kendine ne ad verirse versin, kapitalizmdir.

İsveç'te üretim araçları temel olarak burjuvazinin elindedir. Bütün işletmelerin % 90'ı bu şekildeyken, % 5'lik bir ki-

sım devletin, yine aynı oranda bir kısım da kooperatiflerin mülkiyetindedir. Sanayi proletaryasının % 95 gibi ezici bir çoğunluğu özel sektörde emek sömürüsüne tabi tutulur. Ülke yönetimini belirleyen de tekellerdir. Sosyal demokratlar, ara kesintiler dışında onyıllarca iktidarda olmuşlar ve bu yapıda temel hiçbir değişim yaşanmamıştır. Ülkemiz sosyal demokratlarının da, sosyalist ve kapitalist ekonomilerin dışında "üçüncü bir model" olarak sundukları İsveç modelinin, 'karma ekonomisi'nin üstü kazındığında, sözkonusu kooperatif örgütlenmelerinin de kapitalist ekonominin daha sosyalleştirilmesinden başka bir şey olmadığı görülür. Keza; işletmelerde işçilerin pay sahibi olması durumu da, temel mülkiyeti değiştirmeyen, küçük hisselerden ibarettir ve tekellerin elinde sermaye toplanmasına hizmet eden uygulamalardır.

Tüm bu gerçeklere karşın, İsveç'te sosyal refah olgusu neye dayanıyor?

İsveç'te kapitalizm diğer ülkelere göre istisnai gelişme koşullarına sahip olmuştur. Zengin doğal kaynaklarıyla, keste gibi ürünlerle Avrupa'da ilk sıralarda yer alır. Sanayide temel olan madenleri barındırması ve dünyada sayılı

ticaret filosu da, İsveç kapitalizmini diğer gelişmiş kapitalist ülkeler karşısında üstün duruma getirir. İsveç, diğer kapitalist ülkelerin aksine, hiçbir emperyalist paylaşım savaşında doğru- dan yer almamış, yıkım görmemiştir. Aksine savaşan her iki tarafa da silah ve silah yapımı için hammadde satarak savaşın rant elde eden ülkelerin başında olmuştur. Tüm bunlar bir sermaye birikimini yaratmaktadır.

Bunun yanı sıra, Avrupa sendikal hareketinin sınıflararası uzlaşma, geleneği ("toplumsal sözleşme" olarak da bilinir ve bugünkü "emeğin Avrupası" tezinin temellerini oluşturur) en köklü ve ilk olarak İsveç ve onun yanı sıra Norveç gibi Kuzey Avrupa ülkelerinde yaşam bulmuştur. Bu uzlaşmayla, tekeller ülke içindeki sömürüden ve sömür-gelerden elde ettikleri kârlardan küçük bir kısmını emekçi sınıflara aktarmışlar ve işçi sınıfına da belli haklar tanımışlardır. Elbette kendiliğinden değil, işçi sınıfının mücadeleleri sonucu olmuştur

ve sömürgelerden toplanan sömürü paylarıydı. Bu sayede burjuvazi bu uzmanlaşmış ve ayrıcalıklı hale gelmiş işçilerin bir kesimini satın alarak yozlaştırdı ve işçi sınıfı saflarına burjuva düşüncesinin taşınmasında, hareketi bölmekte kullandı. İngiltere'den başlayarak diğer kapitalist ülkelere yayılan bu gelişme, ancak sömürgelerden elde edilen kârlarla mümkündü. İşçi aristokrasisi kendi egemen sınıflarının sömürgelerin yağmasından onlara pay vermesiyle varoldu ve sosyal demokrasinin temel gücünü oluşturdu.

Sömürgelerde ise, objektif olarak işçi aristokrasisinin gelişme zemini yoktur. Bizim gibi ülkelerde üretimle yaratılan değerler işbirlikçi tekelci burjuvazi ve oligarşik yapı içinde yeralan egemenlerce kâr, rant, faiz biçiminde paylaşılırken, en büyük pay emperyalistlerce alınmaktadır. Yani, artı-değerden en büyük payı emperyalistlere kaptıran tekelci burjuvazi işçi sınıfı içinde bir kesime pay ayırıp işçi aristokrasisi yaratmayı istese dahi yapamaz. Bu nedenle de, ülkeyi ucuz emek cenneti haline getirmek için daha fazla baskıdan, yasaklardan, katliamlardan medet umar. Ülkemizde 12 Eylül'lerde en üst boyutta ifadesini bulan bu politika, değil bir kesim işçiyi

satın almayı, daha fazla yoksullaştırma ile işçilerin satın alma gücünü yok etmiştir. İstisnai olarak kimi sektörlerdeki yüksek ücret uygulaması bu genel tabloyu değiştirmez.

Ülkemizde kapitalizmin tepeden ve çarpık olarak geliştirilmiş olması da işçi aristokrasisinin gelişimini olanaksız kılar. Emperyalizm, bizim gibi ülkelerde kapitalizmi kendi çıkarlarına göre şekillendirir ve bağımlılaştırır. Dolayısıyla üretici güçlerin gelişimi, işçi aristokrasisini ortaya çıkarmak için bir uzmanlaşmaya, farklılaşmaya izin verecek düzeyde değildir. Emperyalizme bağımlılık sürdürükçe böyle bir gelişimi de yakalayamaz.

Dimitrov'un Güneydoğu Avrupa ülkeleri olarak belirttiği Balkan ülkeleri ve Macaristan için söylediği şu sözler, kendi özgül koşulları da hesaba katılarak, ülkemiz için de geçerlidir:

"Emperyalist ülkelerde sömürgelerden aldığı büyük kârları kullanan burjuvazi imtiyazlı bir proletarya tabakası yaratabilir ve sömürüden az bir pay verip yatıştırdığı bu tabakayı doğrudan ya da dolaylı uşağı haline getirebilir. Güney-Doğu Avrupa'da ise özellikle bugün işçi aristokrasisi ve reformculuk zayıftır ve burjuvazi emekçi

tüm bunlar. İsveç işçi sınıfının kökleri 1870'lere dayanan örgütlü mücadelesidir burjuvazi hakları tanımaya zorlayan. 1902 ve 1905'te genel oy ve savaşa karşı genel grevler ile Ekim Devrimi'nin etkisiyle 1917-1921 arasında yaşanan yoğun mücadeleler örnektir.

Ekim Devrimi'nin bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi, işçi sınıfında devrim umutlarını doğurması ve gelişen mücadele karşısında burjuvazinin tavizden başka bir çıkış yolu yoktu. Her fırsatta bu hakları almaya çalışmaktan da geri durmadılar.

Burjuvazi sosyal demokratlar eliyle, bu koşulları, tüm dünyada emekçilere, iktidarı almadan, yani mülkiyet ilişkilerinde köklü değişim yapmadan da sosyalizmin olabirliğine inandırmak için kullanmışlardır. "İsveç modeli"nin piyasaya sürülmesinin altında bu aldatma yatmaktadır. Bu noktada yukarıda sözünü ettiğimiz sınıflararası uzlaşma geleniğinin önemli bir payı vardır. İşçi sınıfının bir kesimini satın

alarak yozlaştıran, işçi aristokrasisini sosyal demokrat saflara yerleştiren burjuvazi, böylece İsveç Sosyal Demokrat Partisi'ni de denetimi altına almıştır. "Sosyal barış, sosyal refah, sosyal devlet" bu "kutsal ittifak" olmadan olamazdı. Proletarya saflarına oportünizmi yerleştiren işçi aristokrasisi ile burjuvazi arasındaki kutsal ittifak 1930'lardan bu yana sürüyor. Sosyal demokrat iktidarlara düşen de, sağlanan bu "yüksek" yaşam düzeyi ile, emekçilerin iktidar mücadelesini frenlemek oluyor.

Emekçilerin elbette mücadele ile kazanımları sözkonusudur, ama "İsveç modeli" esas olarak emekçilerin değil, burjuvazinin çıkarlarına göre şekillenen bir modeldir. Nitekim SAP'in 44 yıllık iktidarının 1976'da son bulmasıyla model yaşamaya devam etmiştir. Çünkü, modelin siyasal ve sınıfsal temeli olan "uzlaşma"nın sürdürülmesi burjuvazinin çıkarıdır. Ve burjuvazi bunun sağladığı istikrarlı ortamda, sınıf çatışmalarının yoğunlaştığı dönemden daha fazla kasalarını doldurmaktadır. Bu işbirliğinin zaman zaman radikal işçi hareketinin gelişmesi ile sarsılmasında da sosyal demokratlar devreye girmiş, burjuvazi biraz daha taviz vererek uzlaşmanın sür-

mesi sağlanmıştır. 1980'deki büyük grev dalgası bunun somut örneğiydi. Nükleer enerji kullanımından patlak veren grevler, aynı zamanda SAP'in da yeniden, Komünist Parti desteğiyle iktidarını getirdi. Böylece "İsveç modeli" yeniden uyumlu bir işleyişe kavuştu.

Peki, ülkemizde sıkça örnek gösterilen "İsveç modeli" bizim gibi ülkeler için ne anlam ifade eder?

Her şeyden önce, bu modelin yaşam şansı, sosyal refah düzeyini sağlayabilecek koşullarla ilgilidir. Bu modelin emekçiler için bir kurtuluş olmaması bir yana, hiçbir sosyal demokrat iktidar, istese de, emperyalizme bağımlı yeni-sömürge bir ülkede başaramaz bunu. Ne bir işçi aristokrasisi vardır "kutsal uzlaşmayı" sağlayacak, ne de düzen emekçilere taviz verecek istikrara kavuşabilir. Sosyal demokrat etiketli partiler bu tür umutları körükleyerek emekçilerin oylarını aldıktan sonra elleri mecbur IMF programlarını uygulatır. İsteyebilecekleri en fazla bu programın "sosyal yönünün artırılmasından" ibarettir ki, bunu AKP de söylemektedir. Ancak tekillerin programı neye izin verirse onu uygulamaktan başka çarelerinin olmadığı da on yıllardır görülüyor.

halk ile arasındaki açığı kapatmak için işçilere ciddi ekonomik tavizler verecek durumda değildir.” (Faşizme Karşı Birleşik Cephe, syf. 59)

İşte sosyal demokrasinin ve onun siyasal karakteri oportünizmin ülkemizde zayıf olması bu koşullardan bağımsız değildir. Dolayısıyla yaydığı sahte umutların ömrü de çok kısa süreli olmuştur. Bu durum devrimci mücadele açısından bir avantaj da oluşturmaktadır. Burada bir parantez açarak, bu nesnel duruma karşın, ülkemizin küçük-burjuvazinin yoğun olduğu bir ülke olduğunu hatırlatmalıyız. Bu durum reformist eğilimleri körüklerken, sosyal demokratların baş destekçileri de reformistler olmuştur.

Avrupa’da faşizmin yükselmesine karşı, komünistlerin sosyal demokratlarla birleşik cephe kurma politikalarını o günün koşullarından soyutlayarak ülkemize uyarlamaya çalışan TİP, TKP, TSİP vb. reformist partilerin CHP destekçiliği konumuna düşmeleri bunun sonucudur. Ülkemizde burjuva demokrasisi değil, sömürge tipi faşizm sözkonusudur. Yani, Avrupa’daki birleşik cephe politikasının temelini oluşturan faşizme karşı “demokrasiyi koruma” gibi bir durum geçerli değildir. Ancak ülkemizde reformizm sömürge tipi faşizmi demokrasi olarak adlandırmış ve faşizme karşı mücadeleyi iktidar sorunundan, devrimden bağımsız olarak ele almış, faşizmi de MHP’ye indirgeyerek çözümü iktidar değişikliğinde, yani CHP iktidarında görmüşlerdir. CHP’nin yükselişinde bu yanlış politikaların küçümsemeyecek bir etkisi olmuştur. Ve iktidar olan CHP de aynı politikaları uygulamaya devam etmiştir. Oysa, tıpkı Balkanlar’da, Orta Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, böyle bir birleşik cephe politikası ancak halk iktidarı hedefli olabilir bizim gibi ülkelerde.

Ülkemizde oligarşinin sosyal demokrat politikalara kaynak ayıramaması bir yana, böyle bir iktidarla uzun süre de idare edemez. CHP’nin dönemsel olarak kullanıldığı gibi, sosyal demokrat iktidarlara, halkın mücadelesine karşı bir barikat olarak çıkarılır ve mücadelenin yükseldiği evrede en keskin sloganlar kullanılarak halk beklenti içine sokulur. 1978 CHP iktidarı tam da böyle olmuştur. Halkın hiçbir siyasi, ekonomik beklentisi karşılanmazken, faşist hareketin geliştirilmesi için burjuvaziye zaman kazandırılmıştır.

❓ Sosyal demokrasi ‘sol’ mudur? Emekçi halkın çıkarlarını temsil edebilir mi?

Burjuvazi, devrim korkusuyla kitlelerin umutlarını kanallı etme aracı olarak desteklediği sosyal demokrat politikalara, bugünün koşullarında kaynak ayırmak istememektedir. “Sosyal

demokrasinin bunalımı” olarak karşımıza çıkan, burjuvazinin bugünkü tercihlerinden başka bir şey değildir.

Ülkemiz koşullarında ise, sosyal demokrat olarak nitelenen parti ve onların olası iktidarlara yapabileceği tek şey ekonomide IMF, siyasette AB politikalarını uygulamaktan ibarettir. Sosyal demokrat Ercan Karakaş, 30 Ocak 2005 tarihli Birgün’deki köşesinde sosyal demokrasinin piyasa anlayışının ‘**piyasaya evet, piyasa toplumuna hayır**’ biçiminde ifade edildiğini belirtiyordu. Yine aynı bakışın bir ürünü olarak; meşhur “İsveç sosyalizmi”nin önderlerinden Olof Palme “**zenginliği değil yoksulluğu ortadan kaldırmak gerektiğini**” söylüyordu. Alt yapının, yani üretim biçiminin üretim ilişkilerini, toplumsal yapıyı belirlediği ikiyüzdür bilinen bilimsel bir gerçektir. Süslü, ama altı boş bu sözler, kapitalizm önünde secdeye varan, kapitalizme karşı mücadeleyi çoktan terk etmiş, onun devletini yönetme misyonunu edinmiş olan sosyal demokrasinin, halk kitlelerinin sömürüye karşı öfkelerini dizginlemeyi, sosyal demokrasi bataklığında eritmeyi hedefleyen argümanlarıdır. Türkiye’ye, Avrupa ülkelerine bakın, sosyal demokrat iktidarlarda emekçi haklarına yönelik saldırıları, daha fazla yoksullaşmayı, sömürüyü görürsünüz. Alman sosyal demokratlarının ifade ettiği gibi; sosyal demokrasinin amacı, “**sömürüyü canavarlaştırmadan özgürlük koşullarında yaşatmadır**». Bugün sosyal demokrasinin sınırları, kapitalizmin keskin çizgilerinin, azgın sömürü biçimlerinin “yumuşatılarak” halklara kabul ettirilmesinden ibarettir. “Sosyal devlet”te ifadesini bulan, eğitim, sağlık gibi alanlara kaynak ayrılması, bunun için sermayenin daha fazla vergi vermeye razı edilmesi temel amaçlarıdır.

Sol ise, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini esas alır. Solculuk, devrimciliktir. Sosyal demokrasinin sol ile aynılaştırılması burjuvazinin bir politikası olup, küçük-burjuva aydınlar bu politikaya soldan su taşımaktadırlar. CHP tartışmalarında, “solun birliği” tartışmalarında bu durum açık olarak görülmektedir.

Bizim gibi yeni-sömürge bağımlı ülkelerde, emperyalizme karşı mücadeleden koparılmış bir emek savunuculuğu mümkün değildir. Sosyal demokrasi emperyalizme karşı olamaz.

Reformlarla; eşitliğin, adaletin, sömürünün olmadığı bir sistemin inşaa edilemeyeceği artık tartışılmaz bir olgudur. İhtilalci olmayan hiçbir ideoloji işçi sınıfının, emekçilerin ne haklarını gerçek anlamda savunabilir, ne de nihai kurtuluşunu sağlayabilir. Emekçi halkın mücadelesinde sosyal demokrasinin yeri yoktur.

TAYAD Hak İhlalleri Raporunu Açıkladı: **TECRİT AĞIRLAŞACAK!**

TAYAD'lı Aileler'in düzenli olarak iki ayda bir hazırladıkları hapishanelerdeki hak ihlallerini içeren rapor, 8 Şubat günü Şişli Adliyesi önünde düzenlenen bir basın açıklamasıyla duyuruldu. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" pankartı açan TAYAD'lı Aileler adına açıklamayı okuyan Eylül İşcan, Aralık 2004 ile Ocak 2005 arasında hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinden örnekler verdi.

Tecrit zulmünün 118 cana mal olduğunu söyleyen İşcan, "Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun" dedi. Yeni Ceza İnfaz Kanunu'nun (CİK) hapishane idareleri tarafından tutsaklara karşı şimdiden tehdit olarak kullanıldığını belirten İşcan, 1 Nisan'da uygulanmaya başlanacak CİK'i kasterek, "1 Nisan'dan sonra bu resmi dolaşına asamayacaksınız, 1 Nisan gelsin slogan atabiliyor musunuz görürüz..." gibi ifadelerle tutsaklar üzerinde CİK fobisi yaratılmak istendiğini söyledi.

Öte yandan mektup imhalarının, görüş yasaklarının, sürgün-sevklerin, tedavi engellemelerinin, ailelere ve avukatlara yönelik keyfi uygulama ve baskıların, onursuz aramaların, kitap ve yayın yasaklarının, dayak, baskı ve işkencelerin her geçen gün arttığına dikkat çeken İşcan, son süreçte yaşananlardan örnekler ver-

di. İşcan konuşmasını şöyle sürdürdü:

"İşkenceli ölüm olan tecrit politikası sansür ve suskunlukla desteklendikçe başka saldırı ve baskı yöntemlerinin de devreye gireceği gün gibi aşikar. Yeni Ceza ve İnfaz Yasası'yla beş yıldır akla hayale gelmedik yöntemlerle süren tecrit politikası daha da ağırlaşacak. Kendine ilericiyim demokratım diyen tüm kurum ve kişileri tecrite karşı mücadeleye destek vermeye, ölümlere ve zulme ortak olmamaya çağırıyoruz."

Açıklamanın ardından Aralık 2004-Ocak 2005 sürecini kapsayan Hak İhlalleri Raporu okundu. Raporda mahkeme ve hastane sevkleri sırasında jandarma tarafından ve içeride gardiyanlar tarafından gerçekleştirilen birçok fiili saldırıya yer verilirken, tüm hapishanelerde mektup yasağı, görüş yasağı gibi cezalandırmaların neredeyse rutin hale getirilip sıkça başvurulduğuna, tedavi engellerinin sürdüğüne, hiçbir hak arama yolunun kullanılmadığına, ölüm orucu direnişçilerinin zorla hastanelere götürüldüğüne, birçok tutsağın tek kişilik hücrelerde tutulmaya devam edildiğine dair çok sayıda örneğe yer verildi.

Raporun tam metni için:

www.tayad.org

Savunma Hakkına Keyfi Engelleme

4 Şubat günü müvekkilleri ile görüşmek üzere Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne giden Avukatlar Naciye Demir ve Behiç Aşçı idarenin keyfi arama dayatması yüzünden görüşmeye giremediler.

Halkın Hukuk Bürosu yaptığı açıklama ile, aramanın diğer hapishanelerden farklı olduğuna dikket çekti. Keyfiliğin daha kayıt yerinde fotoğraf çekilmek istenmesiyle başladığını belirten HHB, duyarlı kapıdan sinyal vermeden geçtikten sonra bir kez de keyfi şekilde el dedektörü ile arandıklarını, bunun da kabul edilmesine karşın, bu kez de Av. Naciye Demir'in elle üstünün aranmak istendiğini belirtti. Her seferinde "yoksa giremezsiniz" dayatması yapıldığını söyleyen HHB, keyfiliğin hapishane müdürü tarafından da dayatıldığını ve avukatların tüm bunlar için tutanak tutulması isteklerinin de reddedildiğini belirtti. Bu durumun, keyfiliği sonradan inkar etmek için olduğunu dile getiren HHB, "Zaten hangi konuda neyi doğru söylüyorlar ki?" dedi.

Görüş Gasbı 'Üçlü Protokole Uygun'

Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan açık görüş yerine jandarma alarak görüşü engelleme hakkında yapılan suç duyurusuna takipsizlik kararı verildi. Görüş hakları gasbedilen tutsakların; 2. Müdür Mehmet Ceran ve İnfaz Koruma Baş Memuru Nihat Kızılkaya hakkında "görevi kötüye kullandıkları" gerekçesiyle yaptıkları suç duyurusunu değerlendiren Kandıra Savcılığı, takipsizlik kararına gerekçe olarak, Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıkları arasında imzalanan "üçlü protokolü" gösterdi. Protokol uygulandığı günden bu yana birçok saldırının da gerekçesi yapılmıştı.

gazı kullanılarak, yerlerde sürüklenerek onlarca TAYAD'lı işkencehanelere taşındı, işkenceden geçirildiler. Ama aynı gün yine oradaydılar. Gözaltından çıkanlar yeniden Abdi İpekçi'ye koştular. Bu bir TAYAD geleneğiydi; baskıyla, gözaltılarla, işkencelerle hak ve özgürlükler mücadelesinden vazgeçmeyeceklerinin, bu haklarını meşruluklarından aldıkları güçle kullandıklarının binlerce örneğini yaratmışlardı. Benzeri saldırılar, provokasyonlar sonraki günler ve aylarda da defalarca tekrarlanacaktı. Komplolar kurlup tutuklanacaklar ama yine de, "tecrit son" diye haykırmaktan geri durmayacaklardı. 16 Eylül 2003'te başkentin ortasında

çaresiz kaldılar. Elbette vazgeçirmek için baskılarına hiç ara vermediler. Bırakın halkın demokratik haklarını tanımayı, soğukla teslim almak için battaniye almalarına dahi izin vermediler.

16 Eylül 2003

TAYAD'lı sabrı ve kararlılığı

ABDİ İPEKÇİ

2003'ün Eylül ayıydı. Soğuk bir günde gelip kurdular çadırlarını. Günler öncesinden, valiliğe çadır kurmak için başvurmuşlardı. Başvuruları, "...Geçmişteki benzer uygulamalarda da kişilerin pankart ve döviz taşıdıkları, tek tip önlük giydikleri, slogan attıkları hususu da değerlendirildiğinde, yapmak istediğiniz eylemin umuma açık bir yer olan Abdi İpekçi Parkı'nda klasik bir bekleme olmayacağı..." gibi gerekçelerle keyfi bir şekilde reddedildi. Oysa daha yeni Kamu-Sen'liler çadır kurmuşlardı. TAYAD'lılar da, F tipi hapishanelerde yaşanan tecrit zulmüne, birbirini arkasına çıkan tabutlara dikkat çekmek istiyorlardı. F tipi tecriti ülke ve dünya sorunlarından ayrı görmedikleri için, Irak işgaline doğrudan ortaklığın tartışıldığı günlerde "İşgal Ortaklığına ve Tecrit Son" şiarıyla geldiler Abdi İpekçi Parkı'na. Valiliğin "ben gerekçe yaratmaya çalışıyorum, tecritin dile getirilmesine izin vermem, TAYAD'ın demokratik hakkını kullanmasına engel olurum, yasa tanımam" anlamına gelen gerekçesine karşı demokratik haklarını fiili olarak kullandıkları.

Yüzlerce polis saldırdı, biber

da Türkiye gerçeğini haykırdıklarında "hapishanelerde 107 insan öldü duyduunuz mu?" diye sormuşlardı. Onlar sormaya devam ettikçe, iktidar kulaklarını tıkamaya, "müslümanlık" kisvesi altında zulmün en koyusunu uygulamaya devam etti.

Rakamlar büyüdü. "Hapishanelerde 118 insan öldü duyduunuz mu?" diye soruyorlar şimdi.

Tam 516 gündür susmayan sesleri, 'demokratikleşme' yalanının ortasında yazılıyor tarihe. İktidar duymayabilir, Avrupa Birlikçi sahte demokratların kulaklarına çığlıkları ulaşmayabilir, hak ve özgürlüklerden, emekten, halktan yanayız diyenler bu suskunluk ve sansür kuşatmasına bir biçimiyle ortak olabilirler; ama tarih yazıyor bu onurlu direnişi. Onlar sabırları ve kararlılıklarıyla, evlatlarının, kardeşlerinin, eşlerinin, yoldaşlarının yarattığı direniş destanını örnek alarak TAYAD'ın onurlu mücadele tarihine yeni bir sayfa ekliyorlardı.

Bu öyle bir mücadeleydi ki, tecriti ve direnişi duyurmamak için her türlü sansüre, baskıya, tehdide başvuran iktidar onların haklılık ve meşruluğu karşısında

Böyle ahlaksız bir gücü karşılarındaki. Ama hesaba katmadıkları, onların TAYAD'lı olduğuydu.

Tanırdı onları herkes.

En koyu sansürlerin ortasından beyaz başörtüleri ve kızıl bantlarıyla çıkıvermişlerdi her süreçte. 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde ilk kez onlar çıkmıştı meydanlara. Defalarca kapatmışlardı derneklerini ama onlar her seferinde "her ev bir TAYAD" diyerek mücadelelerini sürdürek yenilerini kurmuşlardı.

Bir derneğe üye olmaktan öte bir kimlik haline geldi TAYAD'lılık. Sabırlı olma TAYAD'lılık. Kararlılık. Başegmemek, hakların ve özgürlüklerin dişle tırnakla söke söke alınacağını bilmekte TAYAD'lılık. Bedellerini ödeyerek dost düşman her kesimde büyük bir saygınlık yarattılar. Her eylemleri örnekti. Beyaz başörtüleri dahil, taklit etmek isteyenler çıktı, eylemlerini tekrarlayanlar oldu. Ama o kimlikte ifadesini bulan geleneklerle kuşanmayınca, hepsi birer karikatür olmaktan öteye geçemedi.

TAYAD için bir onurdu hak ve

kararlılık gösterdiler. Abdi İpekçi

'ten bugüne... günün yarattığı bir direniş Çİ DİRENİŞİ

hak arayanların mekanı olduysa, bunda TAYAD'lıların payı açıktır. "Hak aranacaksa, demokratik mücadele verilecekse onlar gibi olunmalı" düşüncesi gizliden ya da açıktan herkesin bilincine yerleşmiştir.

Hak ve özgürlükler mücadelesinde kararlılık ve sabrın ön plana çıktığı bu kadar uzun soluklu bir direniş ancak onlar yaratabilirdi. Bu gücün kaynağı, tek başına, TAYAD'ın 3 Şubat 1986'da kuruluşundan önce ve o günden bu yana ki mücadele çizgisindedir. Bu çizgi; faşizm koşullarında hak ve özgürlükler mücadelesinin nasıl verilmesi gerektiğini öğretti, yaşama geçiren çizgidir. İcazet değil, haklılıktan beslenen meşruluk vardır. Umutsuzluğun, yorgunluğun gölgesi düşmemiştir asla yüzlerine. Genci yaşlısı, anaları babaları ile daima umudun ve kararlılığın ışığını saçmışlardır bulundukları her yerde.

Hâlâ Oradalar... seslerine Kulak Verelim!

500 günü geride bırakırken bir kez daha sesleniyor TAYAD'lılar.

özgürlükler mücadelesini öğretmek, yol açıcı olmak. Abdi İpekçi direnişiyle de yeni bir yol daha açtılar, bugüne kadar demokratik mücadele kapsamında görülmemiş bir kararlılık gösterdiler.

Hak ve özgürlüklerden yanayız, tecrite karşıyız diyenler bugün bu iddialarını en açık şekilde TAYAD'lıların direnişine destek vererek, seslerini duymayanlara duyurarak gösterebilirler. Dışarıda tecrit işkencesine karşı mücadele onların direnişinde ifadesini bulmaktadır. Sendikalar, DKÖ'ler, siyasi partiler, odalar... böyle bir direnişin parçası, destekçisi olmak, yazılan tarihte yerini almaktır. Aksi, bugün sırtımıza yüklenen sorumluluktan kaçmak, iktidarın tecrit ve sansür politikasına dolaylı olarak destek olmaktır.

Güç verelim seslerine! "TECRİTE SON" çağrılarını her yere taşıyalım. Sansürle bu sesi boğmak isteyen faşizmin amacına ulaşamaya-çağını gösterelim.

Zorbalığa Direnen Onlar Zorbalığın Sahibi Tayyip

Başbakan Tayyip Erdoğan, ABD Dışişleri Bakanı Rice'la görüşmesinden dört saat önce AKP'li kadınlara dünya üzerindeki zulümden bahsederek bakın nasıl bir konuşma yaptı.

"Her gün vicdanlarımızı kanatan, içimizi acıtan, masumiyeti zedeleyen, kanlı dünya manzaralarıyla sarsılıyoruz. Büyük insanlık çoğunluğunun sağduyu hisleri, güç ve iktidar sahiplerinin ihtiraslarını gemlemeye yetmiyor. Barışı, demokrasiyi, insani değerleri, hürriyeti ve temel hakları savunmak için, gelecek adına hepinizin daha gür sesli, daha dirençli ve daha donanımlı olmamız gerekiyor. Ülkemizi, barış ve demokrasinin, medeniyet hassasiyetinin, temel hak ve özgürlükleri savunan büyük insanlık çoğunluğunun safında görüp düşünüyoruz." (6 Şubat, Radikal)

"Zorbalığa direneceğiz" diyor Tayyip!

İşte TAYAD'lılar en büyük zor-

balığa karşı direniyorlar. En büyük direnç örneği gösteriyorlar. Ama bu zulmü uygulayan dünyanın "güç ve iktidar sahibi" egemenleri değil, Erdoğan'ın bizzat kendisi. Türkiye topraklarında zorbalığın sahipliğini yapıyor. Bugün 118 insanın katledilmesinden daha büyük bir zorbalık olabilir mi? Açık bir cephe savaşındaki ölümlerden değil, dört duvar arasında AKP'nin uyguladığı bir kıyımdan söz ediyoruz.

Büyük demagog Erdoğan aldattığı bir avuç insanı bu söylemlerin kendi beyninin ürünü olduğuna inandırabilir. Peki kanlı Türkiye gerçeğini, 118 ölümü ne yapacak? Dirençli insanlara düşman olduğu gerçeğinin üzerini nasıl örtecek?

Bir kez daha çağrı yapıyoruz:

"Hürriyeti ve temel hak ve özgürlükleri savunan büyük insanlık çoğunluğunun safındayız" diyorsan, ZULME SON VER! TECRİTİ KALDIR! ÖLÜMLERİ DURDUR!

5 yıldır hapishanelerde, 516 gündür Başbakanlık'ın hemen yanbaşında yükselen bu çağrıyı duymayanlar, ancak Bushlar'ın, Şaronlar'ın safında yeralabilirler.

Guantanamo Tutsaklarından Muazzam Begg Anlatıyor...

"Gece yarısı zil çaldı. Kapıyı açtım, kafama silahlar dayandı. Beni içeri ittiler ve kafama bir şey geçirdiler. Sonra zincirlediler.

Beni bir arabaya getirdiler ve

ondan sonra hiç eve dönemedim. Eşime bile tek kelime söyleyemedim..."

Guantanamo'da tam 4 yıl yargısız hükümsüz tutulan Muazzam Begg'in tutukluluğu 31 Ocak 2001'de işte böyle başlıyordu. Muazzam Begg Afgan asıllı, İngiltere'de doğmuş ve İngiliz pasaportuna sahip biriydi. Guantanamo'da tutulan tutsakların aileleri ve hatta oradan serbest bırakılan bazı tutsaklar, genel olarak basından uzak duruyorlar. Baskı, terör, tehdit, Guantanamo dışında da hüküm sürüyor. Keza, insan hakları savunuculuğuyla ünlü ülkelerin, "uluslararası" kurumların Guantanamo konusundaki suskunluğu, Guantanamo tutsaklarının ve yakınlarının cesaretini kıran ikinci bir etken oluyor.

Muazzam Begg, bu açıdan şanslı sayılabilecek bir tutsaktı. Çünkü babası Azmat Begg, Guantanamo tutsaklarının aileleri içinde en aktif olanlardan biri oldu. Azmat Begg, oğlunun tutsaklığı boyunca İngiltere, ABD, Fransa, İtalya ve daha birçok ülkede Guantanamo Tutsakları ile ilgili çeşitli girişimlerde bulundu, Guantanamo'yu da konu edinen uluslararası toplantılarda yer aldı. Son olarak **Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun** Berlin'de düzenlediği 3. Uluslararası Sempozyum'da yer almıştı.

Azmat Begg, oğlu serbest bırakıldıktan sonra da Guantanamo konusundaki çalışmalarını sürdürüyor.

Muazzam Begg'in hikayesi, Taliban gericiliği, Saddam dikkatörlüğü diyerek dünyaya demok-rasi, insan hakları ihraç etmeye soyunan emperyalizmin hukuksuzluğunun kısa bir özeti gibidir.

İngiltere'nin Birmingham Kenti'nde kitapçılık yapan ve "muhafazakar bir müslüman" olan 35 yaşındaki Begg, eşi ve 3 çocuğuyla Temmuz

2001'de İngiltere'den Kabil'e taşındı. Amacı, orada kızlar ve erkekler için bir islam okulu açmaktı. Ancak onun önerdiği kız okulu Taliban iktidarı tarafından red edildi.

Begg, Dünya Ticaret Merkezi'nin ve Pentagon'un bombalandığı 11 Eylül eylemlerinin ardından Ekim 2001'de ABD'nin Afganistan'a saldırısı başlayınca Kabil'den kaçıp, Pakistan sınırı yakınında bir şehire yerleşmiş. Kendi deyişle "bu cehennemde mülteci olarak kayboldu..." Ama onu bekleyen daha büyük bir cehennem vardı...

Guantanamo'dan Önce Bagram

Begg, uzun bir süre sonra ailesini İslamabad'da bularak Pakistan'ın başkentine yerleşiyor. Aradan 3 ay geçmeden, yazımızın en başında aktardığımız sahne yaşanıyor. Evinden yalın ayak, başına çuval geçirilmiş, zincirlenmiş halde sürüklenerek götürülüyor.

Begg, 3 hafta Pakistan'da tutuklu kaldı. Amerikan askerlerinin oldukları her yerde işkence de vardı. Komşu hücrelerden bağırma ve ağlama sesleri geliyordu. Hücrelerin içine su damlıyordu ve duvarları küflü, karanlık ve boğucuydu. Birkaç hafta sonra ise, Kızıl Haç'ın uluslararası komitesinin çıkardığı bir "**düşman savaş tutsağı**" kimliği ve tutsaklığı boyunca onun adının yerine geçecek olan **kimlik numarasıyla Amerikan üssü Bagram'a** götürüldü.

Guantanamo, şu anda oldukça ünlenmiş durumda. Ancak ABD, daha bugünden hem ABD içinde, hem dışında onlarca Guantanamo, onlarca Ebu Gureyb yaratmış durumda. Afganistan'daki Bagram Askeri Üssü de bunlardan biri.

Begg'in orada kaldığı hücrelere "**Pentagon**", "**Somali**", "**USS Cole**", "**Dünya Ticaret Merkezi**", "**Lübnan**" gibi isimler verilmişti. O hücrelerde diyor Begg:

"O zaman zarfında bir kovayı birçok kişiyle birlikte hela gibi kullanmak zorundaydım; bir çok insanın önünde çıplak soydular ve fotoğrafımı çektiler; buz gibi suda ortak duş almaya zorladılar; gün ışığı göstermediler ve taze yemek vermediler.

Hemen başlangıçta çok ciddi sorguya çektiler. Tatmin edici olmayan sorguların sonuçlarına şahit olmuştum: Uyku uyutmama, ırkçı ve

dini temele dayanan alaylar, saatlerce kapıya zincirlenmek, kafamıza boğucu bir plastik poşet geçirmek, kol burkmalar ve iki büküm vaziyete getirmeler ve özellikle dayak. Haziran ve Aralık 2002'de iki kişi döve döve öldürüldü...

Sorgudan sonra zincirlendim, başıma çuval geçirildi. Beni Kahire'ye gönderip, gizli servis merkezinde Mısırlı suçlular tarafından sorgulama tehdidinde bulundular..:"

Sorgulamaları FBI ajanları yapıyordu.

Begg, El Kaide ile Tora Bora Dağları'na çekilmek ve savaşmakla suçlanıyordu. ABD'nin iddiasını kanıtlayacak bir bilgisi, belgesi yoktu, ama Afganistan'da bulunmuş olması yeter nedendi...

"Hiçbir şey Guantanamo'da tutuklu kaldığım bu 3 sene gibi kalbimi tüketemezdi."

Muazzam Begg, yaklaşık bir sene Afganistan'da tutulduktan sonra Şubat 2003'de Guantanamo'ya götürüldü. Hemen **Camp Echo**'da bir **yüksek güvenlik hücre**sine konuldu. Bu **"beterlerin beteri"** için ayrılan bir yerdi.

Hemen sorguya aldılar ve zor kullanarak ona bir ifade imzalatmaya çalıştılar. İmzalaması istenilen ifadeye göre, Begg aktif bir El Kaide üyesiydi; Bush'un bu ifadelere dayanarak "terörist"

olarak lanse edeceği 6 Guantanamo tutsağından biri de Begg olacaktı.

Begg'e yöneltilen suçlamalardan biri de 90'lı yıllarda Afganistan'daki eğitim kamplarına katılmaktı. Begg gerçekten de birçok kampı ziyaret etmişti o yıllarda. Ama bu kamplar, CIA tarafından **"Sovyetler'e karşı mücadele etmek için"** kurulan kamplardı. Varlığı, çalışmaları CIA'nın bilgisi dahilindeydi. Begg de **"madem ki bu kamplar tehlikeliydi, o zaman kendileri bu kampları kapatsalardı"** diyor.

Begg, Guantanamo'da tecritin en koyu biçimde uygulandığı **Camp Echo**'da yaklaşık 2 yıl tutuldu. **Camp Delta**'ya nakledilene kadar, iki yıl boyunca **tek kişilik hücrede, gün ışığı ve insan yüzü görmedi.**

Camp Delta'da da baskı, işkence, hakaret ve tecrit sürüyordu tabii. O günleri şöyle anlatıyor Begg: **"Hayatım boyunca o günlerde ağladığım kadar ağlamamıştım... Ailemi Afganistan'a getirecek kadar aptal olduğum için kendimden nefret ediyorum. Bunu hatırlamak bile halen acı veriyor. Hiçbir şey tutuklu kaldığım bu 3 sene gibi kalbimi tüketemezdi."**

Muazzam Begg Ocak 2005'te serbest bırakıldı. Fakat işkencelerin, tecritin yanısıra emperyalizmin hukuksuzluğunun ve keyfiliğinin simgesi olan Guantanamo'da halen 550'yi aşkın tutsak var...

Sayı 145

29

13 Şubat
2005

İngiliz Guantanamosu

Guantanamo, artık sadece bir yer adı değil; belli bir politikanın adıdır. Bu politika, hukuksuzluğu hukuk haline getirmiştir.

Herkes Guantanamo'yu biliyor; ancak ABD bir yana, Avrupa ülkelerinde de Guantanamo hukuksuzluğundan geri kalmayan yasalar çıkarılıyor peşpeşe.

İngiltere'de **"Anti-terör yasası"** kapsamında tutuklanan çoğu Müslüman 11 kişi sorgusuz savunmasız, hiçbir yasal işlemden geçirilmeden yasadışı bir şekilde **üç yıldır hapis**hanede tutuluyorlar.

Ağır tecrit koşullarından dolayı fiziksel ve psikolojik sorunlar yaşayan tutsakların aileleri ve avukatları da onların neden tutulduklarına dair hiçbir şey bilmiyorlar. Suçlamalar **"gizli"** tutuluyor.

Bu tutuklulardan biri 2 Şubat'ta tahliye edildi; C. İsmindeki Mısırlı tutuklunun, neden tutuklandı-

ğı ve neden serbest bırakıldığına dair hiç bir açıklama yapılmıyor.

Koşullu tahliye edilen bir kişi 'House Arrest' adı verilen **ev hapsinde** tutuluyor. Ev hapsinin, hapisanelerdeki izolasyon koşullarını aratmayan şartları şöyle: **Telefon kullanmak yasak... Bilgisayar, internet kullanmak yasak... Evdeki özel telefonla (sadece polis aranabilir) günde beş kez polisi aramak zorundadır... Ziyaretçiler ancak İçişleri Bakanlığı'ndan izin alarak görebilir.**

Birkaç hafta sonra tahliyesi beklenen iki tutsağın bu koşullar altında tahliyeyi reddettikleri belirtiliyor.

Bu yasadışı tutuklamalar, geçtiğimiz haftalarda İngiltere'de Lordlar Kamarası'nda (Yüksek Mahkeme) tartışıldı. Bu uygulamalar, devletin politikası değil de **"hükümetin hatası"** olarak lanse edilerek halk yanıltılıyor. Guantanamo hukuku, emperyalizmin hakim kılmaya çalıştığı hukuktur. Düşünün, sorgusuz sualsiz üç yıldır hapsediliyor insanlar. Göstermelik bir **"iddianame"** bile yok ortada... Hukuk en geri kabilelerde bile bu kadar ayaklar altına alınmamıştır... Fakat emperyalizm en geri kabilelerden de geridir!

Filistin Bağımsız ve Özgür Olmadan Barış Da Olmayacak!

Mısır'ın tatil beldesi Şarm el Şeyh, Ortadoğu halklarının adını iyi bildiği bir yerdir. Filistin halkına karşı hazırlanan sayısız planın karargahı burası olmuştur.

8 Şubat'ta Şarm el Şeyh'te yapılan Filistin-İsrail görüşmelerinde "sözlü ateşkes" ilan edildi.

Filistin lideri Mahmud Abbas ve İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un, ev sahibi ülkenin Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek ve Ürdün Kralı Abdullah'ın katılımıyla sürdürülen görüşmelerde iki taraf da "şiddetle son vereceğini" açıkladı.

Görüşmelerin sonucu, burjuva basında "Barışa ilk adım", "silahlar susuyor", "Ortadoğu'da ateşkes" başlıklarıyla duyuruldu. Ancak aceleci başlıklar bunlar. Filistin ve İsrail arasında daha önce de buna benzer pek çok "anlaşma" yapılmış; ancak hiçbirinde süreç öngörüldüğü biçimde gelişmemiştir. Çünkü son yapılan anlaşmada da olduğu gibi, "barış" adına Filistin halkına yapılan dayatmalar sözkonusudur.

Masada emperyalist çözümün dışında bir alternatif yok!

Şarm el Şeyh toplantısı, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik Irak seçimleri sonrası geliştirdiği yeni "hamle"nin bir parçasıdır. ABD, Irak'ta seçimlerle kendini meşrulaşmış, Irak'taki egemenliğini pekiştirmiş olarak görüp, İran'a, Suriye'ye yönelik tehditlerini tırmandırmaktadır. Ortadoğu'daki tüm direnme dinamiklerini yoketmeyi hedefleyen her planın kaçınılmaz olarak Filistin'i de içereceği açıktır.

Şarm el Şeyh anlaşmasının, ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'nin Şaron ve Abbas'la görüşmesinin ardından gerçekleştirilmiş olması, bu "barış"ın inisiyatifinin ABD'de olduğunu da göstermektedir zaten.

Ancak ortada Filistin için yeni olan bir şey yoktur. Condoleezza Rice, İsrail'e de, Filistin'e de daha önce tespit edilen "yol haritası"nı uygulamaya geçirmek için adım atmayı dayatmaktadır. "Yol harita-

sı"nda ise, Filistin halkının talepleri yoktur.

"Yol Haritası"nda Batı Şeria'nın ilhak edilmiş topraklarından İsrail'in çekilmesi yoktur. Tersine, "yol haritası", bu ilhakı kalıcılaştırmaktadır. Yine parça parça İsrail tarafından işgal edilen Kudüs'ün statüsüne ilişkin bir çözüm yoktur. İsrail'in Kudüs'ten çekilmesini öngören BM

kararının uygulanması bile istenmiyor. ABD, Kudüs'ün mevcut statüsünün sürmesinden yanadır.

"Barış" için göstermelik bir adım bile yoktur; Öngörülenin tümü, İsrail'in Batı Şeria'daki 4 yerleşim birimi ile Gazze'den İsrailli yerleşimcileri boşaltmasıdır. İşgal altındaki toprakların tartışması bile yok.

"Yeni" olarak dolarlar var ortada. ABD, dikte ettiği "barış"ın kabul edilmesi için Filistin'e 40 milyon dolar rüşvet sunmuş, 310 milyon dolar da vaatetmiştir.

Filistin direniş tarihi, emperyalist dayatmalarla barışın sağlanamayacağının tarihidir

8 Şubat'taki görüşmede, Beyrut kasabı Şaron, Mahmud Abbas'ı çiftliğine davet etmiş, Abbas da bu daveti kabul etmiş... Görüşmeler "çok sıcak bir havada" geçmiş... Filistin tarihi böyle çok "sıcak hava"lar gördü. Son 4 yılda, 10 kez ateşkes ilan edildi, ancak hiçbirisi İsrail işgalciliğini ve katliamcılığını durdurmadı.

1993'te Filistin ve İsrail arasında Oslo Anlaşması imzalanmıştı. Tüm emperyalistler, işbirlikçileri, uzlaşmacılar, "tamam, artık Filistin-israil sorunu çözüldü" demişlerdi o zaman. Hatta o kadar ki, bu havayla anlaşmayı imzalayan İzak Rabin ve Yaser Arafat'a 1994 Nobel Barış Ödülü verilmişti... "Oslo Anlaşması" yaşamadı.

1998 Ekim'inde İsrail ile Filistin liderleri, ABD'de Wye River Anlaşması'nı imzaladılar. Ne İsrail saldırıları, ne intifada durdu.

4 Eylül 1999'da dönemin İsrail Başbakanı ve Filistin lideri yine Şarm El Şeyh'teydiler. "Barış müzakerelerini" yeniden başlattılar.

9 Mart 2000'de Barak ve Arafat, bir kez daha Şarm El Şeyh'te buluştu, "barış müzakereleri için" yeni takvim belirlendi.

Takvimler, Filistin'i teslim almaya yetmedi.

17 Ekim 2000'de Arafat ve Barak, bu kez doğrudan Clinton'un arabuluculuğunda yine **Şarm el Şeyh** Zirvesi'nde bir araya gelip, yine ateşkes kararı aldılar. Ancak ne siyonist saldırı durdu, ne de Filistin direnişi ateşkeşti.

Son ateşkes kararı da ne Filistin halkını bağlıyor, ne onun örgütlerini. Başta Hamas olmak üzere çeşitli Filistinli örgütler, Şarm el Şeyh'te alınan ateşkes kararının kendilerini bağlamayacağını, silah bırakmayı düşünmediklerini, gelişmeleri gözleyeceklerini açıkladılar.

Filistin halkı kuşatma altında özgürlük savaşını sürdürecektir

Filistin halkı ve direnişi, bir kez daha yoğun bir ekonomik, siyasi ve askeri kuşatma altındadır. Bizat İsrail'in ve emperyalistlerin desteğiyle işbaşına gelen Mahmud Abbas aracılığıyla, Filistin direnişini tasfiye etme planı, bir adım daha ileri götürülmek isteniyor.

Kuşatma, hem "iç"ten, hem dışıdır. ABD, bölgeye (Filistin güvenlik güçlerini organize etmek üzere) askeri koordinatör atayacağını, "**Filistin'deki reformları denetlemek için**" de "barış gözlemcileri" göndereceğini açıklıyor. Askeri koordinatörlüğe atanacak olan General William Ward ise, kısa süre önceye kadar Afganistan ve Irak'taki işgalci güçlerin komutanlarından biri. Ve Filistin yönetimi buna itiraz etmiyor.

Şarm el Şeyh'te 8 Şubat'ta alınan kararlara göre, 1 Mart'ta Londra'da "Filistin'de reform" konulu uluslararası bir konferans düzenlenecek. Emperyalistler, Filistin'i nasıl "yeniden yapılandırılacaklarını" tartışacaklar bu konferansta.

Yine Şarm el Şeyh Kararları'na göre, 500 Filistinli tutsak hemen, 400 tutsak da daha sonra serbest bırakılacak. Oysa İsrail zindanlarında 8 bin Filistinli tutsak var.

Abbas'ın Filistin direnişini Arafat'ın çizgisinden de geriye çekmek isteyeceği, inisiyatifli tümüyle emperyalistlerin eline teslim etmek istediği sır değildi.

Ne var ki, işgal altındaki Filistin'in esareti sürdüğü, milyonlarca mülteci Filistinli'nin dönebileceği bir toprağı olmadığı, Filistin halkı bağımsız toprakları içinde özgür olmadığı müddetçe Filistin direnişini tasfiyeye kimsenin gücü yetmeyecek. Filistin direnişi, bugüne kadar olduğu gibi, uzlaşmacılığı da altedecektir.

Emperyalizm Ortadoğu'yu teslim alamayacak. Tüm dünya gördü ki, ne Filistin'de uzlaşmacı yönetimler, ne Afganistan'daki, Irak'taki işbirlikçi ittifaklar, halkların direnişini yoketmeye yetmedi. Emperyalizmi arkasına alan işbirlikçiliğin, uzlaşmacılığın gücü, büyük tahribatlar yaratmaya yetse de, tarih yazmaya yetmez.

Sayı 145

31

13 Şubat
2005

Amerikan kültürünün özeti: "Bazı insanları vurmak eğlenceli!"

Irak'ta ve Afganistan'daki Amerikan askeri güçlerini yöneten komutanlardan biri olan Korgeneral James Mattis, San Diego'da katıldığı bir konferansta, ABD güçlerinin Irak'ta, Afganistan'da nasıl bir kültürle savaştığını, katliamlar yaptığını bir kez daha herkese gösterdi.

Korgeneral Mattis, savaşmanın "**tam bir eğlence**" olduğunu belirtip şunları ekliyordu: "**Bazı insanları vurmak çok eğlenceli!**"

Peki Amerikalı generalin "**vurmayı çok eğlenceli**" bulduğu insanlar kimler? Generalin konuşmasında onun cevabı da var:

"**Afganistan'a gidiyorsunuz. Orada peçe takmadıkları için kadınları döven erkeklerle karşılaşıyorsunuz. Bu tür adamların zaten hiç erkekliği kalmamış demek. Bu yüzden de onları vurmak müthiş eğlenceli..**"

Ama bu Amerikan generalinin sözlerinden daha vahim iki şey daha vardı:

Birincisi; Amerikan generalinin bu sözleri Ameri-

kalı dinleyiciler tarafından gülüşler ve alkışlarla karşılandı.

İkincisi; Amerikan sistemi, huku-ku, insan hakları anlayışı, ordusu, bu sözleri "**cezayı gerektirecek**" bir söz olarak görmediğini açıkladı.

Generalin sözü, dinleyicilerin alkışları ve Amerikan yönetiminin tavrı; işte size Amerikan kültürünün panoraması!

Yoksul halklar, emperyalist Amerikalının gözünde, böcek gibi, sinek gibi... Hiçbir değeri yok. Amerikan imparatorluğu politikası işte bu kültürün üzerine oturuyor.

ABD'nin Filistin'e atadığı "**askeri koordinatör**" de işte bu kafa yapısına, bu kültüre sahip bir general. Onun Filistin halkına nasıl baktığı, bakacağı da kimse için sır değildir.

**Bu sahneyi
yaratan da
Amerikan
kültürünün
"eğlence"
anlayışydı**

Devrimciler, ulusal harekette “ilerici olan ne varsa” onu desteklerler; Milliyetçiliği değil!

laşım, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı devrimci teorisiyle hiç ilgisi olmayan bir tarzda “*başka ne yapabilirler ki?*” gerekçesiyle yanlışlar savunulmuştur.

Ulusal hareketleri desteklemenin devrimci muhtevası nedir?

Yurtseverlik, bağımsızlık temelinde mücadele arenasına çıkan hareketlerin zaman içinde emperyalizmden medet uman bir çizgiye, daha ötesi emperyalizmle işbirliğine savrulması, bu hareketlerin sınıfsal ve ideolojik yapısı kavranılmadan anlaşılamaz.

Barzani ve Talabani önderliğindeki hareketler, onyıllarca dağlarda savaşmış hareketlerdir. Nasıl oldu da ABD şemsiyesi altında, Arap halklarının karşısında yeralan, bir ülkenin işgalini onaylayan bir noktaya geldiler? Kendileri topraklarının işgal ve ilhak edilmiş olmasına karşı savaşan hareketler, hangi ideolojik, politik nedenlerle başka halkların topraklarının işgal edilmesine onay veriyorlar?

Ülkemiz özelinde herkesin daha yakından tanıdığı PKK, “özerkliğin”, “federasyonun” savunulmasını bile ihanet olarak değerlendirip “bağımsız Kürdistan” şiarıyla çıktığı yolda, nasıl oldu da, ABD’nin, AB’nin “çözüm”lerini benimseyen bir çizgiye geldi? PKK’nın ilk yazılı metinleri “**Amerikan emperyalizminin tüm Ortadoğu halklarının düşmanı**” olduğunu belirtirken, ne değişti de, “*ABD’nin Ortadoğu’ya müdahalesinin Ortadoğu’yu demokratikleştireceğini, dönüştürmenin ABD tarafından dönüştürüleceğini*” söylemeye başladılar?

Bu hareketlerin ideolojik, politik niteliğini belirleyen **milliyetçilik olgusu yok sayılırsa**, bu soruların cevabı verilemez.

Bu soruların cevabı verilemediği gibi, bu hareketlerin geliştirdiği politikalar da doğru biçimde değerlendirilemez.

Nitekim, milliyetçi temel görülmek, tartışılmak istenmediği, milliyetçiliğin bugünün koşullarında nasıl bir zeminde durduğu tahlil edilemediği için Barzani-Talabani önderliğindeki Kürt milliyetçi hareketin Irak’taki işbirlikçiliği doğru değerlendirilememiş, PKK’nın emperyalizmin icazetini esas alan politikalarının gerekli eleştirisi yapılamamıştır.

O kadar ki, aleni bir emperyalizm işbirlikçiliği, “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı” adı altında savunulmaya, meşrulaştırılmaya kalkılmıştır. Barzaniler’e veya PKK’nın politikalarına ilişkin birçok tartışmada, Marksist-Leninist yak-

Öncelikle devrimci bakış açısından şu netleştirilmelidir:

“*Ulusal özellik (nationalite) ilkesi, burjuva toplumda, tarihsel bakımdan kaçınılmaz ve zorunlu bir ilkedir ve bu toplumu ele alan bir Marksist, ulusal hareketlerin tarihsel haklılığını, kesin olarak kabul eder. Ama bu kabul edişin, milliyetçiliği savunma biçimini almaması için, o, ulusal hareketlerde ilerici ne varsa ancak onu desteklemekle yetinmelidir; öyle ki, proleter bilinci, burjuva ideolojisi tarafından karartılmış olmasın.*” (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, s. 33)

Türkiye solunda ise, zaman zaman bu yaklaşımın tersine olarak “*ulusal harekettir... desteklemek gerekir*” yaklaşımı egemen olmuştur. Kimisi de yanlış politikaları açıkça desteklemese de “eleştirmeyerek” dolaylı destek vermiştir.

PKK, “barış” demiş, kendini Marksist-Leninist, sosyalist olarak gören kimi hareketler, onu “barış politikasında” desteklemiştir. PKK “*AB çerçevesi yeterlidir*” demiş, “*ABD’nin yeni dünya düzenini görmek, anlamak, kabul etmek gerekir*” demiş, bunlar görmezden gelinmiştir.

Bu sapma o dereceye varmıştır ki, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’yu fiili olarak işgal etmesi karşısında takınılan tutumlar bile “**ulusal sorun**” konusundaki muğlaklığın kurbanı olmuş, **anti-emperyalist çizgi kaybolmuştur**.

“*Ulusal harekettir... desteklemek gerekir*” yaklaşımı, Barzani işbirlikçiliğine ve öz olarak ondan farklı olmayan PKK’nın “*ABD sopasıyla oligarşiyi tehdit*” politikasını onaylamaya dönüştürmüştür.

Milliyetçiliğin yaşadığı evrimi ve emperyalizm karşısındaki icazetçi, işbirlikçi ve teslimiyetçi politikalarının tarihini bir hatırlayalım. O tarih bize gösterir ki, **burjuva milliyetçi tercihler ‘Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı’ değildir...**

Bunlar “ulusal hareketin ilerici yanları” mıdır?

Barzani-Talabani çizgisi, halkların ortak çıkarlarını düşünmemişlerdir. Çünkü milliyetçi bakış açısı böyle düşünmeye engeldir. Bu bakış açısı, bazen halkların çıkarlarıyla denk düşebilir;

ancak her an “halklara karşı” bir çizgiye de evrilmeye açıktır.

Barzani ve Talabani, onyıllardır Irak’a karşı İran’la... İran’a karşı Irak’la... birbirlerine karşı Irak ve İran’la... Bölge devletlerine karşı **emperyalistlerle** ittifak yaptılar... Kürdistan’ı bölüp parçalayan da, farklı bölge ülkeleri tarafından ilhak edilmesini ve her parçadaki Kürt hareketlerinin bastırılıp sindirilmesini destekleyen de emperyalizmden başkası değildir. İşbirlikçi iktidarlar, katliam ve asimilasyon politikalarını “emperyalizme rağmen” değil, emperyalizmin siyasi onayı, askeri desteğiyle sürdürmüşlerdir. Ama Kürt milliyetçiliği buna rağmen emperyalizmle işbirliği yaptı. Daha işgalden önce, Amerikan Washington Post Gazetesi’ne “*Kürt halkı, kalplerini Amerika’ya, bölgelerini de Amerikan kuvvetlerine açtı.*” diye ilanlar verdi. İşgalden sonra Kuzey Irak’ı ziyaret eden işgal valisi Garner’i, “*Geleceğimizi size emanet ediyoruz*” yazılı pankartlarla karşıladı.

Çünkü milliyetçiliğin kitabında sadece “Kürt” çıkarı vardır... Türkiye’de de aynı çizgi AB ile NATO ile ittifakı “kurtuluş” görüyor. Barzani-Talabani çizgisine paralel biçimde ABD müdahaleleriyle “Kürt sorununa çözüm” bekliyor.

Bunların halklar veya herhangi bir ulus açısından “ilerici” bir nitelik taşıdığı söylenebilir mi?.. Bunlar, “Ülusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı” çerçevesine sığdırılabilir mi?

Devrimciler, ülkemizdeki Kürt hareketine ısrarla bir soru sordular, hala soruyorlar: Barzani ve Talabani’nin ABD işgalciliğiyle işbirlikçiliğini onaylıyorsunuz; peki ABD işgali ülkemize yöneldiğinde siz ne yaparsınız?

Bu soruya doğrudan bir cevap verilmemiştir. Ancak “ABD sopasıyla oligarşiyi tehdit” politikasında bu sorunun dolaylı bir cevabı vardı. Oligarşi, eğer “Kürt sorununu” çözmezse, Kürt milliyetçiliği de pekala ABD müdahalesini destekleyecekti. Hatta “dönüşmeyen dönüştürler” söylemiyle böyle bir müdahaleyi istediği ve beklediğini de belirtiyordu.

Bütün bunlar gösteriyor ki, Irak’taki burjuva-feodal Kürt milliyetçiliğiyle, ülkemizdeki küçük-burjuva Kürt milliyetçiliği bu noktada farklı düşünmemektedirler. Mevcut pratik konumdaki farklılık ise, esas olarak **ideolojik, politik bir farklılıktan ziyade, koşulların ortaya çıkardığı bir farklılıktır.**

Bu farklı koşulların getirdiği farklı konumlar nedeniyle, Barzani-Talabani çizgisi artık açık bir emperyalizm işbirlikçisi, açıkça halkların karşısında emperyalizm safındayken, ülkemizdeki Kürt milliyetçi hareket, demokratik güçler safin-

dadır. Ancak bu fiili durum, milliyetçilik temelindeki ideolojik, politik benzeşmenin görülmesine engel olmamalıdır. Bunu görmezden gelenler, PKK’ya “destek” vermiş olmuyorlar; tam tersine, ülkemizdeki Kürt milliyetçi hareketinin de Barzaniler’in yolundan yürümesi için kapıları ardına kadar açıyorlar.

Ulusal hareketler karşısında sorumluluk duyan devrimcilerin görevi, bir yandan ilerici olan ne varsa desteklerken, diğer yandan aynı anda da **milliyetçiliğin açtığı bu kapıları kapatmaktır.**

Bu kapı kapatılmadığı sürece, küçük-burjuva milliyetçi hareketin saf değiştirmesi hep ihtimal dahilindedir. Buna ideolojik bir engel yoktur.

“**Anti-emperyalist bir muhteva taşımayan**” günümüz ulusal hareketlerini değerlendirirken, 1900’lerin başlarındaki burjuva milliyetçiliğini veya 1900’lerin ikinci yarısındaki ulusal kurtuluş hareketlerini değerlendiren teorilerle hareket edilemez.

Kemalizm de küçük-burjuva milliyetçisi bir hareketti. 1920’lerin başındaki o tarihsel kesitte ilerici bir niteliğe sahipti. Benzer tüm hareketler, kapitalizme karşı bir alternatifte sahip olmadıkları için eninde sonunda emperyalist sistem içine girmeye mahkumdurlar. Nitekim tüm örneklerde bu gelişme yaşanmıştır. Ancak “**son tahlilde**” böyle olma ihtimalinin bulunması, onları tarihsel anlamda gerici yapmamıştır.

Peki Kuzey Irak’taki durum milliyetçiliğin “hangi somut durumuna” denk düşmektedir? Barzani, Talabani önderliğindeki hareketi, 20. yüzyılın **emperyalizme karşı olan**, böyle olduğu için de **ilerici** bir nitelik taşıyan burjuva, küçük-burjuva milliyetçi hareketleriyle aynılaştırmak mümkün değildir. Böyle ele alanlar, “ulusal sorun” boyutuna ilişkin de yanlış tespitlere düşmektedirler.

Söz konusu milliyetçilik, **anti-emperyalist muhtevası olmayan** bir milliyetçiliktir. Burjuvazinin kendi dinamiğiyle, kendi önderliğindeki köylü tabanıyla **kendi pazarına** sahip çıktığı türden bir milliyetçilik yoktur ortada. Tersine, “**kendi pazarına**” ancak emperyalizmin himayesinde, ve ancak “**kendi pazarını**” baştan emperyalizme peşkeş çekerek sahip çıkma vardır. Bu nedenle de emperyalizmle işbirliği bu tür milliyetçiliğin doğal bir sonucu olmaktadır. Yurtseverlik, vatanseverlik, tartışmasız biçimde anti-emperyalist olmak durumundadır. Anti-emperyalist olamayan “ulusal” hareketler, ilerici niteliğini kaybetmiş burjuvazinin işbirlikçiliği ve küçük-burjuvazinin işbirlikçiliğe açık pragmatizmiyle damgalanırlar. Bu da onları emperyalist dünya düzenine sığınmaktan başka bir yere götürmez.

İşbirlikçiliğe göre her şey mümkün:

ABD gölgesinde “bağımsızlık” da... İşgal altında “şeriat” da!

Barzani'nin Amerikan himayesi altında “Bağımsız Kürdistan”dan söz etmesinden sonra, Şii liderler de Amerikan işgali altında “**islam anayasası**”ndan söz ediyorlar. Emperyalizme karşı tavır almayan, gelişmelere sınıfsal bakmayan milliyetçi, dinci anlayışlar, “**ulusal çıkar**”ları, **dini inançları** egemen sınıf çıkarlarına ulaşmak için basamak olarak kullanıyorlar.

Amerikan işgalciliği ve tüm işgal ortakları, Irak'ta yapılan seçimleri son derece “başarılı”, “demokratik” göstermek için yarış halindeler. BM ve AB tarafından oluşturulan Seçim Enformasyon Ağı (EIN) adlı gözlem örgütü “*işgal ve Saddam rejiminin devrilmesiyle oluşan tedhiş ortamı gözönüne alındığında seçim düzensizliklerinin ülke genelinde ‘hafif’ kaldığının kabul edilebileceğini*” açıkladı.

Irak'ta bir seçim komedisi sergilenmiştir.

İşgalin seçimleri daha baştan gayrı-meşru hale getirdiği bir yana, ortada ciddi bir seçim de yoktur. Seçimin ne kadar ciddi ve düzenli olduğu, birçok şehirde oy verecek pusula ve sandık bulunmamasından tüm oyların Bağdat'ta toplanmasına kadar her şey, seçimlerin sonucunun Amerikan işgal karargahında belirleneceğini gösteriyor. Son olarak, seçim sonuçlarının açıklanmasının şubat ayı sonuna ertelenmesiyle bu bir kez daha görüldü.

Irak'ın şu anki gündeminde zaten seçim sonuçlarının açıklanması değil, **işbirlikçilerin iktidardan daha fazla pay kapma kavgası var.**

Şii ve Kürt işbirlikçiliği arasında Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı'nı ele geçirme kavgası öne çıkarken, Sistani önderliğindeki Şii dini liderler, “**anayasanın tamamen islamı temel almasını**” isteyen bir bildiri yayınladılar. Yapılan açıklamada şöyle denildi: “*Bütün ulema ve dini otorite ve halkın çoğunluğu anayasanın İslamı temel almasını istemektedir. İslama aykırı her türlü yasa reddedilecektir.*”

Seçimden önce laiklik güvencesi, seçim sonrası şeriat! Okurlarımız hatırlayacaktır; iki hafta önce, 143. sayımızda Şii ittifakın “*laiklik taahhüdünde*” bulunduğunu aktarmış ve islamcılıкта gelenekselleşen “**takiyyeciliğin**” sürdüğünü vurgulamıştık.

Son derece çarpıcı ve öğreticidir; Şii liderler, seçim sonrası ilk çıkışlarını “işgale karşı” çık-

mak için değil de “şeriat” için yapıyorlar. **Şeriat olsun da, isterse ABD işgali altında olsun!** “*İslama aykırı her türlü yasa reddedilecektir.*” diyor, ancak insanlık onuruna aykırı işgal reddedilecektir diyemiyorlar. **Peki halkın zenginliklerini yağmalayan, ırzına, namusuna saldıran işgal “islama aykırı” görülüyor mu?** İslamcı zihniyetin gelip dayandığı nokta budur.

Bu zihniyetin gerçekte emperyalist ABD'nin zihniyetinden farkı yoktur. Çünkü yine aynı sayıdaki yazımızda belirttiğimiz gibi, ABD de aynı şekilde düşünüyor: “*ABD için laiklik, şeriatçılık son tahlilde talidir. Çıkarları gerektirirse, şeriatçı görünümüne bir Şii iktidarına da evet diyebilir.*”

Direnış, işbirlikçiliğin milliyetçi, dinci barikatlarını aşarak büyüyecektir!

Seçimler, işbirlikçiliğin ve direnişin saflarını netleştirmiştir. Hiç kuşku yok ki, geniş Kürt ve Şii halkın işbirlikçi liderlikler tarafından işgali meşrulaştıran bir konuma çekilmesi, direnişin sosyal tabanını daraltmıştır. Ancak bu olgu hiç bir şekilde direnişin meşruluğunu zayıflatmaz. İşbirlikçi Şii ve Kürt liderler, seçimlerin “*işgalin sona ermesini hızlandıracaktır*” propagandasını yapmışlardır. Böyle olmadığı, olmayacağı çok geçmeden görülecektir. Burada en önemli nokta, Iraklı direnişçilerin, Sunni halk dışındaki halkı direnişin içine çekmeye yönelik politika ve taktikler uygulayabilmeleri, eylem çizgilerini de buna göre şekillendirmeleridir.

İşbirlikçilerin işgali onaylayan tutumları açığa çıktıkça, o saflarda da kaçınılmaz çatlamalar olacaktır. Yoksul, işsiz, çaresiz bırakılmış Iraklılar'dan oluşturulan işbirlikçi polis ve ordu içinde firarların çoğalması da bunun bir göstergesidir. Musul'daki işgal komutanı Amerikalı General David Petraeus geçen hafta yaptığı açıklamada “*firar olaylarının yüzde 80'i bulduğunu*” belirtiyordu.

Seçim komedisi, direnişin mevcut gücünü etkilememiştir. ABD askerlerine, kukla Irak polis ve ordu güçlerine karşı saldırılar, seçimlerin ardından artarak sürmektedir. Musul, Bakuba, Bağdat'ta düzenlenen saldırılarda yüzü aşkın işbirlikçi öldürüldü. Hut Kenti'nde de Amerikan konvoyuna düzenlenen intihar saldırısında 14 işgalci ABD askeri öldürüldü...

**direnışimizin
5.
yılındayız**

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

118. şehit!

**ZULME BOYUN
EĞMİYORUZ!**

**Direnışin bayrağı
DHKP/C Davası Tutsakları
Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi'nde**

**Sevgi Erdoğan Ekibi ilk
şehidini verdi: Sergül
Albayrak Sevgi'nin bayrağını
Taksim'in ortasında
dalgalandırarak
ölümsüzleşt...**

Jandarmanın talebine katılıyoruz: 19 Aralık Katliamı Yargılamaları Hızlandırılmalı

Jandarma Genel Komutanlığı, Eyüp Cumhuriyet Savcılığı'na bir yazı göndererek, 19 Aralık operasyonları nedeniyle “*fahiş tutarda tazminata mahkum oldukları*” gerekçesiyle bu konudaki cezai soruşturmaların hızlandırılarak tamamlanmasını istemiş. (8 Şubat 2005, Milliyet)

19 Aralık katliam davaları, katliamın üzerinden dört yılı aşkın süre geçmiş olmasına karşın hala sürüyor. Davanın uzamasının nedenlerinden biri de Jandarma Komutanlığı'nın operasyona katılan personelinin kimliklerini mahkemeye bildirmemesi. Hem, operasyona katılan jandarma güçlerinin kimlik bilgilerini mahkemeye bildirmiyor, hem de “*cezaî soruşturmanın tamamlanmasını*” istiyor. Bundan çıkan tek bir anlam vardır aslında: “Artık kapatın bu dosyayı”.

Jandarma, bu mahkemeler sonucunda nasıl olsa –yüzlerce infaz, katliam, işkence davasında olduğu gibi– beraat edeceklerini düşünüp, bu beraat kararını kullanarak, tazminat davalarını önlemeyi hesap ediyor da olabilir. Ancak bunun ötesinde jandarmanın Eyüp Savcılığı'na yazdığı yazıyla açıkça söyleyemediği ama söylemek istediği dosyanın bir an önce kapatılmasıdır.

Onyıllardır katledip yargılanmamaya, yargılanmak bir yana terfi almaya alışmışlardır. Onlar, jandarma! Onlar asar, keser, katleder, kaybeder, soruşturulmazlar. Onlar asıp kesmek, katletmek için JİTEM'i kurarlar, sonra halkla alay edercesine “öyle bir kurum yok” deyip işin içinden çıkarlar. Tehdit ederler, halkın üzerine kurşun yağdırırlar, hapishanelerde katliamlar yaparlar, ya yargılanmazlar, ya da göstermelik davalar onları beraat ettirir.

Yargılamaların “hızlandırılmasını” istiyorlarsa, mahkeme orada: Diri diri yakanların, katliam birliklerindeki katillerin kimlik bilgilerini göndersinler. Ama gönderemezler. Onlar adalet peşinde değil, adaleti engelleme peşinde. Katliam dosyasını bir an önce kapatıp 19 Aralık'ın mimarlarından Ali Suat Ertosun gibi “devlet üstün hizmet madalyası” istemektedirler. Davanın uzaması ve her duruşmada biraz daha teşhir olmaları katliamcılarını rahatsız etmektedir.

Diri diri yaktıkları, artık dünyanın malumudur.

Alevler içindeki bedenlere kurşun sıkacak kadar aciz, korkak ve vahşi oldukları dünyanın malumudur.

Bir de utanmadan ödedikleri “tazminatlardan” yakınıyorlar.

Katlettikleri insanların ailelerine, çocuklarına ödedikleri şu kadar milyar lirayı “fahiş miktar” olarak değerlendirmelerindeki ahlaksızlığa, bu kültürün insan değeri diye bir şey bilmediği üzerinde ayrıca durmaya gerek yoktur. Gazetecilere “makadınıza süngü takar gezdiririm” diyen, insanları gizlice gözaltına alıp kaybeden, en aşağılık, sapık işkenceleri yapan bu ahlaksızlığı herkes tanıyor.

8 Şubat tarihli Milliyet Gazetesi'nde yeralan haberin başlığına göre “*hayata dönüş tazminatı jandarmayı bunaltmış!*”

Jandarma Genel Komutanlığı'nın ödediği milyarlar, 19 Aralık katliamı için ödeyecekleri ve ödemeleri gereken bedelin yanında bir “hiç”tir. Hiç boşuna bunalmaları. Onlar asıl bunalımı, 19 Aralık katliamının hesabını gerçekten verecekleri bir adalette yaşayacaklar.

Katliamcılık, düzmece raporla gizlenmek istendi!

Jandarma, “tutuklular birbirini vurdu” iddiasını kanıtlamak için kendi askerini vurduğunu gizlemek için sahte rapor düzenletti!

19 Aralık Çanakkale Katliamı Davası’nın 2 Şubat’ta Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi’nde yapılan duruşmasında gelen **bilirkişi mütalaası**, katliamcılarının yalan ve sahtekârlıklarını bir kez daha ortaya çıkardı.

Sahtekârlığın boyutlarını tam olarak görebilmek için davanın gelişimini kısaca hatırlamakta yarar var.

19 Aralık katliamından sonra, her katliamdan sonra olduğu gibi, önce katledenler değil, katledilenler, katliamdan yaralı kurtulan tutsaklar hakkında dava açıldı.

Daha sonra yapılan suç duyuruları neticesinde katliama katılan askerler hakkında da dava açıldı. (Tabii katliamcılarının komutanları yine yoktu sanıklar arasında.) Tutsak avukatlarının talepleri üzerine de bu iki dava birleştirildi.

Çanakkale Hapishanesi’nde gerçekleştirilen operasyonda 4’ü tutsak, biri asker olmak üzere 5 ölüm vardı. Adalet Bakanlığı’nın, katliamı bizzat gerçekleştiren Jandarma Komutanlığı’nın iddiasına göre, tutsaklar birbirlerini öldürmüşlerdi, askeri de yine tutsaklar vurmuştu.

Kanıt ise, jandarmanın tutsakların ellerinden aldığı el svapları idi. Düzenlenen belgelere göre, tutsakların ellerinden alınan svaplar, onların ateş açtığını kanıtlıyordu.

İşte 2 Şubat’ta mahkemeye gelen bilirkişi raporu, gerçeğin böyle olmadığını, böyle bir izi tespit etmenin de mümkün olmadığını ortaya koyuyordu.

“Gerçekler Ortaya Çıkmaya Başladı”

Halkın Hukuk Bürosu, 2 Şubat duruşmasının ardından “Gerçekler Ortaya Çıkmaya Başladı” başlıklı açıklamasıyla bilirkişi raporunu şöyle değerlendirdi:

“İddiaya göre 19 Aralık’ta müvekkillerimiz silah kullanmışlar, birbirlerini ve bu arada da bir askeri öldürmüşlerdi. Bu iddianın delili ise operasyondan sonra tutukluların el svaplarının alındığı, bu svaplarda atış izlerinin tespit edildiği idi.

“Bu konuda bilirkişi mütalaası istenen polis kriminal laboratuvarına gönderdiği mütalaada

şunları tespit etti; atış izleri el svapları alınarak tespit edilebilir. Bunun için svabın **atıştan en fazla 3-4 saat içinde** alınması gerekir. Olayda svapların **2 gün sonra** alındığı bildirildiğinden atış yapıldığının tespit edilmesi mümkün değildir.”

Tutsakların yıllardır bu davadan tutuklu olarak yargılanmasına neden olan “el svaplarını” tespit edip gönderen ise, jandarmadan başkası değildi!

Dört tutsağı, alenen, hedef gözeterek katletmişlerdi.

Ama tutsaklar dört duvar arasında ve savunmasız olmasına, kendileri ise zırhlarla kuşanmış olmalarına rağmen, korkaktılar. İşte bu korkunun yarattığı panik içinde de, öylesine hedefsiz ve yoğun ateş açıyorlardı ki, beceriksizce kendi askerlerini de öldürmüşlerdi... Bunu örtbas etmek için de özellikle askerin öldürülmesini ne yapıp edip tutsakların üzerine yıkmalıydılar.

Sahte belgeler düzenlemekte tecrübeliydiler nasıl olsa. Yıllardır yapıyorlardı böyle düzmece işleri. İtirafçılara sahte kimlik çıkartmaktan, bizzat kendilerinin kurduğu JİTEM elemanları tarafından gerçekleştirilen infaz mahallerindeki tüm izleri yoketmeye kadar nice düzmece rapor hazırlamışlardı.

Ama işte gerçekleri ilelebet saklamak mümkün değildi! Yalancı jandarmanın mumu da bura-ya kadar yandı.

Yalanlar, düzmece raporlar, sadece Çanakkale Hapishanesi için değil, 19 Aralık katliamının her anı, her yeri için geçerlidir. Ama gerçekler inatçıdır; eninde sonunda her şey ve tüm suçlular açığa çıkacak!

Balıkesir’den ve İstanbul-Halkalı’dan gelen **jandarma özel operasyon timleri**, binlerce kurşun, **5 Bin 48 Adet gaz** bombası kullandıkları saldırıda dört tutsağı ve bir askeri katlettiler. Düzmece raporlarla katliamlarını gizlemek istediler.

Çocuklarımız üzerinden iktidar kavgası

- **bu düzen çocukları eğitebilir mi?** -

Bir süredir, İzmir Urla Barbaros Çocuk Köyü'nde yaşandığı söylenen ve yargıya taşınan tecavüz olayı tartışılıyor. Söz konusu kurum, “örnek proje” olarak yapılmış ve 3-18 yaş arası korumaya muhtaç çocukları barındırıyor.

Burjuva basında, Barbaros Çocuk Köyü'nde ki çocukların “seks kölesi” olarak kullanıldıkları na kadar uzanan haberler yer aldı. Haberlere göre, kurumda çalışan memurlar “fuhuşa göz yuman”, hatta organize eden, çocuklar da “fuhuş yapan” olarak lanse edildiler. Olaya ilişkin onlarca kişi gözaltına alındı, haklarında halen soruşturma yürütülüyor. CHP yaptığı “inceleme” sonuçlarını açıklayarak, “*olayın abartıldığını, köyün, taciz köyü olmadığını, iddiaların AKP'nin kadrolaşma çabası ve çocuk köyleri modeli yerine kendi modellerini getirme çabasından kaynaklandığını*” söyledi. SES İzmir Şubesi ise, soruşturmanın yürütülüşü ve kamuoyuna yansıtılış biçiminin siyasi, mesleki ve ideolojik rant elde etme amacını çağrıştırdığı belirtilerek, “*bu hassas konuda kamuoyu, çalışanlar ve çocuklar aleyhine yönlendirilmiştir. Bu sosyal bir linç durumudur.*” dedi. Vakit başta olmak üzere İslamcı basın ise, köyün “*laiklerin eseri*” olduğunu, zaten “*kökü dışarıda Lionsların yaptırdığını*”, SHÇEK'nun Diyanet ile protokolünün feshedilerek, çocuklara din eğitimi verilmediği için böyle olduğunu, kız çocukları ile erkek çocukların ayrılması gerektiğini... yazdı.

Ahlaksız Bir ‘Laik-Şeriatçı’ Kavgası

Yaşananların gerçekte ne olduğu, ayrı bir konu ve tartışmanın özünü de değiştirmemektedir. Ancak tüm bunların üzerinden yapılan tartışmaların SHÇEK'in yapısı ya da söz konusu köydeki çocukların eğitimleri üzerine değildir. Ne iktidar

ve onun kafasındaki medya, ne de “laiklik” bekçileri soruna bu açıdan bakmıyorlar. Sokak çocuklarını bir adada tecrit etmeyi düşünen kafalar elbette soruna bu cepheden bakmazlar. Onların derdi iktidar çatışmasında yakaladıklarını düşündükleri fırsatı değerlendirmektir. Yaratıkları ortamda çocukların nasıl tahrip edildiklerinin hiçbir önemi yoktur.

Asıl dertleri iktidar kavgasıdır. Bunun çocuklar üzerinden yapılmış olmasının onlar açısından

hiçbir ‘farklılığı’ da yoktur. Şeriatçı kafa, köyle Sezer’in eşinin ilgileniyor olmasını fırsat bilerek Sezer’le hesaplaşıyor ve kendi kafasına göre bir ku-

rumlaşmanın meşruluğunu yaratmaya çalışıyor. Ortaçağ zihniyetiyle, erkek ve kız çocuklarının bir arada olmasına, okulda aynı sırada oturmalarına dahi “zina” diye bakanlar, gerçekte beyinlerindeki pislikleri akıtıyorlardır. Laiki ise, her gelişmeyi “İslamcı, şeriatçı” iktidarın marifeti olarak lanse etme hesabında. Sanki on yıllardır SHÇEK’i nasıl yönettikleri bilinmeyen bir gerçek.

Olayların gerçekleşme biçimi her ne olursa olsun, bir kez daha görülmüştür ki, bu düzen çocukları eğitemez, kimsesizi, yetimi koruyamaz. İster “laik” iktidar, isterse “İslamcı” iktidar olsun, bu gerçek değişmez. Sorun insana, çocuklarımızı, gençlerimize bakıstadır. Çocukları aşağılayarak, ezerek, kişiliklerini yokederek, ilerici olmalarındansa düzenin ne kadar yoz düşüncesi varsa onlarla beyinlerini doldurmalarını tercih ederek “eğitilirler”. Düzen için “kimsesiz çocuklar” bir yüküdür.

Bir laik ya da şeriatçı gerçekten yetimlere sahip çıkabilir mi? Siyasi, kültürel ahlaksızlık içinde yüzenlerin harcı değildir bu. Sadece göstermelik sahip çıkma oyunu oynarlar. Bilinmektedir ki, onlar bu tür yerlere; ya kontra elemanları devşirebilecekleri yerler olarak bakarlar, ya da şeriatçı yetiştirmeye çalışırlar. Özünde yoktur birbirlerinden farkları.

Güya, yıllarca uyguladıkları ve halen daha yoğun olarak uygulamaya devam ettikleri kışla tipi yurtlar yerine yaptıkları “örnek projeleri” dahi bataklığın ortasındadır. Çünkü, bataklığın ortasına kurulmuş ve oradan beslenmektedir. Kurumda çalışan memurların iyiliği, kötülüğü sorununun ötesinde, düzenin eğitim anlayışını, insana verdiği değeri, yerleştirdikleri “her şeyi satacağız” kültürü ile nasıl bir yozlaşma, değersizleşme yarattıklarını ve bunun nerelere uzandığını, sorgulamaktan kaçmaları da bu yüzdendir.

Çağlayan/AKP önü

Hak ve özgürlükleri savunmak için Hukuksuzluğa dur demek için 1 Nisan Kompló Davasına ÇAĞRI EYLEMLERİ

İstanbul AKP Önü:

**"11 Şubat'ta Komplonun
Karşısında Olalım!"**

"Adalet İstiyoruz!"

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), 7 Şubat'ta Çağlayan'daki AKP İstanbul İl Başkanlığı önünde yaptığı eylemle, disket yakarak 1 Nisan hukuksuzluğunu protesto etti ve komplonun 11 Şubat'ta yapılacağı duruşmasına çağrı yaptı.

"Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı pankart açan HÖC'lüler, AKP binası önünde bir basın açıklaması yaptılar. HÖC üyesi Aysu Baykal tarafından yapılan açıklamada, çeşitli mahkemelerin verdikleri kararlarla birlikte "sahte disket" komplosunun boşa çıktığı belirtilerek şöyle denildi:

"Diskette adın geçiyor" denilerek yüzlerce insanın gözaltına alınmasına ve 82 kişinin tutuklanmasına gerekçe olan disket, 12 Kasım 2004 tarihinde yapılan bir keşifle geçersiz hale geldi... HÖC olarak tüm kamuoyunu 11 Şubat'ta ikinci duruşması gerçekleşecek olan 1 Nisan davasına katılmaya çağırıyoruz."

Eylemde ayrıca değişik illerin mahkemeleri tarafından 1 Nisan davasıyla ilgili verilen beraat kararlarının yazılı olduğu dövizler taşındı. Sembolik olarak yapılan disketlerin sloganlar eşliğinde ateşe verilmesiyle eylem sona erdi.

Gazi Heykel Parkı:

**"1 Nisan tutukluları serbest
brakılmalıdır!"**

5 Şubat'ta Gazi Heykel Parkı'nda biraraya gelen HÖC üyeleri sloganlarıyla ve ateşe verdikleri disketlerle 1 Nisan hukuksuzluğunu bir kez daha protesto etti. Kara-kışa rağmen yaklaşık 150 HÖC'lünün katıldığı eylemde, basın açıklamasını okuyan Özcan Dutoğlu "polislin 'disket çıktısı' diye düzenlediği sahte belgelerin foyası çıkmış, kendi mahkemeleri tarafından da sahte belgelerin delil

Gazi Mahallesi

Ege Temel Haklar:

Ege Temel Haklar, 6 Şubat'ta 1 Nisan komplosu çerçevesinde, polislin Yusuf Poyraz adlı kişiye zorla verdirdiği ifadeye dayanılarak tutuklanan Sebahattin Filazoğlu ve Ozan Anar'ın serbest bırakılması için bir eylem yaptı.

Karşıyaka Çarşı girişinde yapılan ve "KOMPLOLARLA TUTUKLANANLAR SERBEST BIRAKILSIN/EGE TEMEL HAKLAR" yazılı bir pankartın açıldığı eylemde, Sebahattin Filazoğlu ve Ozan Anar'ın resimleri taşındı.

Polisin basın açıklamasını terörize etmek ve katılımı engellemek için

İzmir

lama yapan Yurdağül Işık, "akli dengesi yerinde olmayan bir delinin verdiği yalan ifadeler sonucu iki kişinin 10 aydır tutuklu kaldığını" belirtti. Eylemde "Komplolarla Tutuklananlar Serbest Bırakılsın", "Halkız Haklıyız Kazanacağız!", "Katil Rice, Ülkemizden Defol!" sloganları atıldı.

Mersin Temel Haklar:

1 Nisan komplosunun uzandığı yerlerden biri de Mersin'di. Mersin'de Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de basılmış ve üyeleri, çalışanları "sahte disket" gerekçesiyle tutuklanmışlardı.

Mersin'de tutuklananların duruşması ise 22 Şubat'ta Adana 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılacak. Mersin Haklar ve Özgürlükler Cephesi yaptığı açıklamada, tüm demokratik güçleri, bu hukuksuzluğun karşısına birlikte dikilmek için 22 Şubat'taki duruşmaya katılmaya çağırdı.

TGDP'den Çağrı

Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu, dergi bürolarının basıldığı, birçok gazetecinin de gözaltına alınarak tutuklandığı 1 Nisan komplosunun 11 Şubat tarihinde yapılacak olan duruşmasına katılım çağrısı yaptı.

TDGP tarafından yapılan açıklamada "1 Nisan 2004'te mesnetsiz gerekçelerle gözaltına alınıp tutuklanan Ekmek ve Adalet Dergisi Yayın Yönetmeni Gülizar Kesici ve Gençlik Gelecektir Dergisi muhabiri Mehmet Yayla'ya sahip çıkalım." çağrısı yapıldı.

kabul edilemeyeceği resmileşmiştir. 1 Nisan davası toptan düşürülmelidir... Onbir aydır tutuklu bulunan herkes derhal serbest bırakılmalıdır." dedi.

Pankartlarının ve dövizlerinin yanı sıra, "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın Adalet İstiyoruz" yazılı önlükler giyen HÖC'lüler açıklamanın ardından maket disketlerle 1 Nisan komplosunu ateşe verdi.

İstanbul Sultanahmet:

Komplonun tek kanıtı, İstanbul Adliyesi önünde yanıyor

Haklar ve Özgürlükler Cephesi 9 Şubat'ta da Sultanahmet'te İstanbul Adliyesi önündeydiler. 1 Nisan komplosunu bir kez daha teşhir ederek, komplonun simgesi haline gelen disketi, komplocuların gözleri önünde yaktılar.

Adliye önünde toplanan Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri adına yapılan açıklamada, 82 kişinin tutuklanması ile sonuçlanan operasyonun bir komplo olduğu tekrar anlatılarak şöyle denildi: "...bunların sonucunda yüzü aşkın kişi gözaltına alınıp işkencelerden geçirildi ve 82 kişi tutuklandı. HÖC işte bu hukuksuzluğu protesto etmeye devam ediyor..."

"Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı pankart ve dövizler taşıyan HÖC'lüler, "Adalet İstiyoruz", "Komploları Boşa Çıkardık, Çıka-

Sultanahmet Adliyesi

racağız" sloganlarını attılar. Eyleme sanatçı Ruhan Mavruk ve Grup Yorum elemanları da katıldılar.

Adıyaman Demokrasi Parkı:

"AB Maskeli Sahte Belgeli Hukuka Son!"

Adıyaman Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 6 Şubat'ta Demokrasi Parkı önünde, demokrasiyle, hukukla zerre kadar ilişkisi kurulamayacak 1 Nisan komplosunu protesto etti.

"AB Maskeli Sahte Belgeli Hukuka Son" pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada, komploya karşı, muhaliflerin tepkisiz kalmaması gerektiği belirtildi.

Açıklamada ayrıca AKP'nin "demokratikleşme" konusundaki ikiyüzlülüğüne dikkat çekilerek şunlar vurgulandı: "Tayyip Erdoğan iktidara geldikten sonra, 'Bundan sonra dernekler, gözetim altında tutulacak yerler değil, teşvik edilmesi gereken yer olacaktır' demişti. 1 Nisan operasyonu da göstermektedir ki bu sözler demagojiden başka bir şey değildir... AKP hükümeti Avrupa ve ABD emperyalizmi güdümünde yalan ve demagojilerle siyaset yapmaya devam etmektedir."

Adıyaman

Komplolar Çökmeye Devam Ediyor

1 Nisan 2004'te demokratik kurumlara yönelik yapılan baskınlarda gözaltına alınıp tutuklan Samsun Temel Haklar çalışanları Sadık Türk ve İhsan Özdil, 7 Şubat'ta Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmada tahliye edildiler.

Bir süre önce Sincan 2 No'lu F Tipi'nden,

Bolu F Tipi'ne kaçırılan Sadık Türk; duruşmanın yapıldığı gün, sürgün sevkı protesto etmek için başladığı açlık grevinin 53. günündeydi.

Açlık grevinde olan Sadık Türk'ün, hapis-hane doktorunun "sağlık durumu yolculuğa müsait değil" raporu nedeniyle mahkemeye getirilmediği duruşmada, sahte belgelerle bu tutuklamaların sürdürülemeyeceği bir kez daha görüldü.

Komplolara Boyun Eğmeyeceğiz!

İstanbul Gençlik Derneği, Sultanahmet Adliyesi önünde yaptığı eylemle, İstanbul Üniversitesi öğrencileri Özgür Ceylan Aytaç ve Tamer Doğan'ın soruşturmalarında yaşanan hukuksuzluğu ve komplo girişimini protesto etti.

8 Şubat'ta yapılan eylemde İstanbul Gençlik Derneği üyesi Halit Güdenoğlu tarafından okunan basın açıklamasında *"Üzerinde profesör kimliği olan hocalar polis gibi tehditle, zorla ifade alarak demokrat öğrencileri okuldan atmaya, diğer öğrencileri ise baskı altına almaya çalışıyorlar"* denilerek komplo'nun amacı gözler önüne serildi.

1 Nisan komplosunun da hatırlatıldığı açıklama sonrasında, öğrenciler "Baskılar Komplolar Bizi Yıldırırmaz, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla protestolarını sürdürdüler. Öğrenciler daha sonra İÜ Rektörü Mesut Parlak ile "gizli soruşturmayı" yürüten Hukuk Fakültesi öğretim görevlileri Ersan Şen, Bırsen Ersen ve Rauf Verbay hakkında *"yalan ifadeler alarak öğrencileri okuldan atmaya çalışmaları"* nedeniyle suç duyurusunda bulundular.

Tutuklu öğrenciler serbest bırakıldı

İÜ'de Edebiyat Fakültesi'nde 13 Aralık'ta gerçekleştirilen faşist saldırının ardından saldırıya uğrayan öğrenciler tutuklanmıştı. Tutukla öğrencilerin davasına 4 Şubat'ta 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Öğrenciler 500 milyon lira kefaletle tutuksuz yargılanmak üzere tahliye edildi.

Duruşmanın yapılacağı İstanbul Adliyesi'nin önünde, tutuklu arkadaşlarına destek için gelen İÜ öğrencileri ve aileler vardı. "Soruşturmalar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırırmaz" yazılı bir pankart açan öğrenciler, yaptıkları açıklamada *"Üniversiteliler bu oyunu çok gördü ve her seferinde bozmayı başardı. Bu defa da öyle olacak"* dediler. Açıklamada tutuklu öğrencilerden Nazım Soylu'nun babası Mehmet Soylu'da bir konuşma yaparak, saldırıyı protesto etti.

Dava bitimine kadar Adliye önünde türküler ve marşlar söyleyerek bekleyen öğrenciler, mahkeme çıkışında Adliye önünden Tramvay Durağı'na kadar "Soruşturmalar Bizi Yıldırırmaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarıyla bir yürüyüş yaptılar.

Z.K.Ü Yönetimi "Çalışıyor"!

Faşistler, 13 Aralık'ta Zonguldak Karaelmas Üniversitesi'nde öğrencilere saldırmış ve bir öğrenciyi ağır yaralamışlardı.

Bu saldırı öğrenciler tarafından rektörlük önünde yapılan bir açıklamayla protesto edilmişti. Faşist saldırı karşısında hiçbir şey yapmayan üniversite yönetimi, 40 öğrenci hakkında *"ideolojik ve siyasi amaçlı toplu eylem yapma"* gerekçesiyle soruşturma açtı.

Yarıyıl tatilinde de *"çalışan"* üniversite yönetimi, soruşturmanın yanı sıra, fakültelere ve okul kantinine **gece görüşlü ve normal kameralar** yerleştirdi. Bilime mali kaynak bulamayan üniversite yönetimi, 24 saat tüm kampüsü gözetleyecek "yatırımlar" yapıyor. Soruşturmalar karşısında dergimize gelişmeleri aktaran öğrenciler, *"YÖK'ün bu korkutma ve sindirme politikasına karşı gençlik olarak her zaman mücadelelerini sürdüreceklerini"* belirttiler.

Gençlik Federasyonu'yla Daha Güçlüyüz!

Türkiye'nin dört bir yerinde faaliyetlerini sürdüren Gençlik Dernekleri'nin biraraya gelerek kurduğu **Gençlik Federasyonu** merkezi bir yapıya ulaştı. Federasyonun tüzüğü konusunda bugüne kadar çeşitli bahanelerle öne çıkarılan engeller de aşılarak, tüzük resmileşti.

Gençlik Federasyonu çatısı altında, çeşitli illerde kurulan 24 dernek birleşmiş bulunuyor.

İlk olarak Dicle, Kocaeli, Sakarya, İstanbul, Eskişehir ve Erzincan Gençlik Dernekleri tarafından kuruluşu ilan edilen Gençlik Federasyonu'na daha sonra 18 Gençlik Derneği daha katıldı.

Halen Gençlik Federasyonu'na üye olan 24 Gençlik Derneği'nin dışında, çeşitli illerde 10 Gençlik Derneği de kuruluş aşamasında bulunuyor. Gençlik Federasyonu tarafından, tüzüğün resmileşmesi üzerine yapılan açıklamada da şöyle denildi: *"Örgütlülüğümüzle güçlüyüz ve bugün GENÇLİK FEDERASYONU'yla gücümüze bir kat daha güç katıyoruz... Herkesi gücümüze güç katmaya çağırıyoruz."*

Uzunca bir süredir üniversitelerde soruştur-
malar **terör** boyutuna vardırılarak, öğrenciler
kısaç altına alınmakta. Üniversitelerin bilim-
sel, idari, mali ihtiyaçlarını karşılaması gereken
üniversite idareleri, bu görevlerini yok sayarak
polisliğe soyunup, bilimsel bir eğitim almaya
gelen öğrencileri düşüncelerinden dolayı ceza-
landırmaya, soruşturmalarla okulla ilişkisini kes-
meye çalışıyor. Polisle kurulan işbirliği sonucu
hiçbir araştırma gereği dahi duymadan ölmüş
insanlar hakkında bile soruşturmalar açılıyor,
cezalar veriliyor.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Üniversitesi'n-
de yaşanan gizli soruşturmalarla yeniden gün-
demdeki yerini alan soruşturmalar, önümüzde-
ki eğitim döneminde de karşımızda olacağı
benziyor. Son iki senedir daha yoğun bir biçim-
de üniversite rektörlüklerince kullanılmaya baş-
lanan soruşturmalar, rektörlüklerin elinde bir si-
lah haline getirildi. Ve artık öyle bir hal alıyor ki,
soruşturma açmak için gerekçeleri kendileri
yaratıyor, okuldan atmak istedikleri öğrenciler
hakkında başka öğrencilerden zorla, tehditle
ifade almaya çalışıyorlar. Daha sonra da komp-
lo yaratılarak en başta demokrat, devrimci öğ-
rencilere cezalar veriliyor, okullarından atılıyor-
lar. Bunları yapanlar da bilim adamı kisvesi al-
tında dolaşan profesör, doçent ünvanlı öğretim
üyeleridir.

Sorunun dikkat çeken tarafı, komploculuğun
artık her alanda yaygınlaştırılıyor, insanların
(öğrencilerin, işçilerin, memurların, devrimci
demokrat gazetecilerin, hak ve özgürlük müca-
delesini veren herkesin...) komplolarla hareketsiz
hale getirilmek isteniyor olmasıdır.

Şunu istiyorlar; hiç kimse sesini çıkarmasın,
konuşmasın, örgütlenmesin! 1 Nisan 2004 tari-
hinde demokratik kurumların komplo kurularak
basılması ve buralardan gözaltına alınan 82 in-
sanın sahte belgelerle tutuklanması gerçeği ha-
la sıcaklığını koruyor. Şimdi belki de yeni 1 Ni-
san'lar yaratmanın, 1 Nisan'ları meşrulaştırma-
nın hayalini kuruyor iktidarlar. Rektörlükler, po-
lisle işbirliği içinde üniversite çapında 1 Nisan
benzeri komplolar hazırlıyorlar. Çünkü böyle
yaparak muhaliflerini ortadan kaldırmak, sesini
boğmak daha kolay... Suçlamalar da öğrencile-
rin tutuklanmasına sebep olabilecek türden za-
ten. Mesela İstanbul Gençlik Derneği Yönetim
Kurulu Üyesi Günay Dağ hakkında "*Üniversite-
de örgüt faaliyeti yürütmek, yasak afiş asmak,
bildiri dağıtmak*" gerekçesiyle soruşturma açıl-
dı. Hem de kendisinin haberi olmadan. Ortada

bu suçu kanıtlayacak bir bilgi, belge olmadığı
için de başka öğrencilerden Günay Dağ üzerine
zorla ifade alınmaya çalışıldı. Bilimin yolunda
yürüyecek öğrencilere, rektörlük-dekanlık-po-
lis işbirliği ile F tiplerinin yolu gösteriliyor. Buna
tüm demokratik güçler dur demelidir.

İşin diğer bir boyutu da geçen haftaki yazı-
mızda da değindiğimiz gibi **idare-polis işbirliği-
nin** artmasıdır. Özellikle İstanbul Üniversitesi'n-
de yaşanan faşist saldırılar sonrasında, **saldırı-
ya uğrayan** öğrenciler hakkında açılan soruş-
turmalar şunu gösteriyor; soruşturmaları polis
açtırıyor. Geçen sene trafik kazasında hayatını
kaybetmiş bir öğrenciye soruşturma açılması
da rektörlüklerin polisle olan bağlarının kuvve-
tini gösteriyor, yani rektörlük tamamen polis
emrinde. Yazık çok yazık. Demokratiz, bilimsel
düşünceden yanayız diyerek rektör seçilen **Tan-
kut Centeller, Mesut Parlaklar** daha koltuğa
oturur oturmaz, belki de birkaç senede yaşana-
cak haksızlıklara, hukuksuzluklara imza attılar.
Daha yeni rektör seçilen **Mesut Parlak** çok za-
man geçirmeden koltuğunun diyetini ödemeye
başladı. Sanki öğrenciler iki gün sonra Kemal
Alemdaroğlu'nu arayacak! Ne ilginç, ama gidi-
şat o yönde.

Amaçlanan soruşturma terörü furiasını "Po-
lis-idare işbirliğine son", "Soruşturmalarla son"
hedefli bir mücadeleyle aşabiliriz. Şunu düşün-
mek gerekir; neden soruşturma açıyorlar, biz ne
yaptık ki bu denli soruşturma terörü uygulanı-
yor? Yaptığımız suç sayılabilecek hiçbir şey
yok. Hatta bu kadar yozlaşma içinde haklar ve
özgürlükler için, insanlık için mücadele verme-
mizden kaynaklı bir teşekkürü hak ediyoruz.
Yeri geliyor bilimsel eğitim talebimizi dile getiri-
yoruz, yeri geliyor anti-demokratik uygulamal-
ara son diyoruz. Bunları dile getirdiğimiz, iste-
diğimiz için soruşturulmaya, cezalandırılmaya
devam ediyoruz.

Şu noktayı gözden kaçırmamak gerekiyor,
eğer soruşturmalar bugün hala rektörlüklerin
elinde bir silahsa, bu soruşturmalara karşı mü-
cadelenin iyice yayılamaması, soruşturmacıla-
rın yeteri kadar teşhir edilemediğinin bir göster-
gesidir. Yeni dönemde sıkça başvurulacağı gö-
züken soruşturmalara karşı uyanık olmalı, so-
nuç alıcı çalışmalara imza atmamız ve soruş-
turma silahını rektörlüklerin elinden almalıyız.
Polis-İdare İşbirliğine karşı militan, kararlı bir
mücadele sergilemeliyiz.

Gençlik Federasyonu

Avrupa Sol Partisi

ÖDP'nin 4. Kongresi'ni ele aldığımız geçen haftaki yazımızda, ÖDP'nin Avrupa Sol Partisi'ne gözlemci olarak kabul edilmesinin ayrı bir yazı konusu olduğunu belirtmiştik.

Devrimcilerle ittifaktan kaçan ÖDP Avrupa Sol Partisi'nden ne umuyor? Avrupa Sol Partisi ile hangi konuda birleşiyor? Bu soruların cevapları, Avrupa Sol Partisi'nin (ASP) ne olduğu, neyi savunduğu, hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığının ortaya konulmasıyla daha iyi anlaşılacaktır.

Avrupa Birliği İlkelerine Bağlılık Şartıyla Kurulan Bir Parti: Avrupa Sol Partisi

ASP 8-9 Mayıs 2004'te Roma'da düzenlenen kongrede kuruldu. ASP içinde yer alan parti ve grupların ideolojik çeşitlilik ve farklılıkları itibarıyla, ASP Manifestosu'na yazdıkları "hedefler" in nasıl gerçekleştirileceğinin kendi içinde sorunlu olması bir yana, kuruluş aşamasındaki temel tartışma da buydu. Kendi içinde "nasıl bir parti" olacağı üzerinde yapılan uzun tartışmaların ardından, bazı komünist partiler, ASP'nin "*anti-kapitalist kimliğinin belirsiz bir şekilde formüle edildiğini*" dile getirerek çekildiler. Bu belirsizlik elbette bilinçli bir tercihti. Çünkü, Avrupa çapında parti kurmanın kriterleri ve siyasi olarak kime nasıl hizmet edeceği/etmesi gerektiği Avrupa Birliği tarafından belirlenmişti. Esas olarak da Avrupa çapında partileşme düşüncesi, solun enternasyonalist bir birliği değil, AB'nin bir politikasıydı. Bu yanı sıra ASP'yi "enternasyonalist bir birlik" olarak değerlendirmek de doğrudur.

Avrupa çapındaki partilerin, AB içindeki entegrasyonu güçlendireceğini (Avrupa Sözleşmesi 191. madde) öngörerek destekleyen ve maddeyi kaynak ayıran Avrupa emperyalistleri, öncelikli olarak böyle bir oluşumun AB ilkelerine bağlılık şartıyla kurulabileceğini ve yapacağı bütün düzenlemelerde de bunu gözetmesi gerektiğini söylüyordu. Buradan çıkacak sonuç, bütün politikalarında AB ile ters düşmemenin gözetileceğidir. ASP'yi kuran, ama soldan gelen eleştiriler karşısında "**biz kabul etsek de etmesek de AB bir gerçekliktir**" (aynı gerekçeyi

ÖDP'lilerden de sıkça duyarsınız) limanına sığınanlar da bunu biliyorlardı ve Avrupa emperyalistlerinin denetiminde olmayı kabul etmişlerdi. AB'den icazet ve yardım almak ancak böyle mümkündü. Ki, ASP'yi eleştiren bazı Avrupa komünist partilerinin eleştirilerindeki ortak noktalardan biri de, "bu oluşumun AB'den para almak için kurulduğu" dur.

Fransız Komünist Partisi ile her "yenilenme" kongresinin ardından pazar ekonomisini kabul etme noktasına gelen Alman Demokratik Sosyalizm Partisi'nin başını çektiği ASP, Avrupa'da sol hareket için birleştirici olmaktan ziyade, bölücü bir misyon oynarken, siyasi çizgisi de daha sağa kayışı ifade etmektedir. Ne kadar başa-rabileceği ayrı bir konu olmakla birlikte, Avrupa ülkelerinde klasik sosyal demokrasinin sağcılışıyla ortaya çıkan boşluğu doldurmaya adaydır esas olarak. ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu'nun "**ortodoks sosyalizmden kopuş**" (Birgün, 14 Ağustos 2004) olarak, olumlu anlamda ifade ettiği ASP'nin, cılız "anti-kapitalist" söylemine karşın, kapitalizm karşısında bir alternatifi yoktur. Devrim, proletarya diktatörlüğü gibi kavramları çoktan unutmuşlardır. "Stalin eleştirisi" ile başladıkları yürüyüşlerini iktidarın reddine, burjuva demokrasinin kabulü noktasına kadar getirmişlerdir. İtiraz ettikleri sadece kimi çarpıklıkların düzeltilmesidir. Bu anlamda siyasi ve ekonomik olarak kapitalizmin restorasyonu ve daha fazla "sosyalleştirme" dışında bir misyonları da olamaz. Devrim hedefinin yokedildiği yerde, düzeniçilik vardır. ÖDP'nin dil ucuyla "düzeniçi yanları da var" diye eleştirdiği durum, bir istisnayı değil, onun siyasi duruşunu ifade etmektedir. 1960'lar 70'ler boyunca klasik Avrupa sosyal demokrasisi ne yapmışsa, ASP'nin bu haliyle ufku ve hedefi de daha ötesi değildir.

Marksizm-Leninizm'den uzaklaşarak küreselleşmeci solun Avrupa şubeleri haline gelen partilerin AB'ye biat etmelerinin ifadesi olan ASP, "Başka bir Avrupa" ya da "emeğin Avrupası" ile alternatifsizliği meşrulaştırmaktadır. Programdaki şu ifadeler bile, bu belirsizleştirmenin, halklara bir alternatif sunmamanın belgesidir: "*...başka bir Avrupa için, AB'ye başka bir içerik kazandırmak için, ABD hegemonyasından kurtulmuş, kapitalizme karşı sosyal ve politik bir alter-*

natif model için...”

Bu “model” ne? Başka bir Avrupa ne? Nasıl bir mücadele ile ulaşılacak?... Tüm bu soruların, tıpkı Porto Alegre’yi Kâbe yapan küreselleşme- ci solcularda olduğu gibi, cevabı yoktur. Avrupa emperyalizmine, kendi sistemleri için tehlike olmadıklarını anlatmaya çalışan bu ifadeler mevcut Avrupa kapitalizmini onaylamaktan başka bir anlama gelmez. Gerisi oportünistçe kıvırtmalardan ve gelecek eleştirilere karşı kalkan olarak seçilmiş argümanlardan ibarettir.

ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu’nun, “AB’yi radikal bir şekilde eleştirerek, tüm mantığıyla, kurumlarıyla, kurallarıyla değiştirmeye çalışan” (Evrensel Gazetesi ile röportaj, 8 Şubat 2005) bir güç olarak tanımladığı ve “onlarla birlikte ‘emeğin Avrupası’nu gerçekleştirmeyi düşündüklerini” söylediği ASP gerçeği, ÖDP’nin göstermek istediğinden çok farklıdır. Ama ÖDP’ye uygundur. Çünkü, ASP’ye gözlemci üyelik bir enternasyonalist dayanışmanın, ya da bir örgütlenmenin ötesinde bir anlam taşıyor ÖDP için. Bu, ÖDP’nin Avrupa Birliği konusundaki tutumuyla, AB’yi tanımlamasıyla ve (yine başka bir yazı konusu olan) hayali ‘emeğin Avrupası’ teorisiyle doğrudan bağlantılıdır. Bir tercihtir ÖDP için. Yerini, kendi deyişleriyle “eşdeğerlerini” burada görmesinin sonucudur. ÖDP’nin “eşdeğerleri” olan bu solculuk, AB’yi kabul eden, ama onu da eleştiren bir solculuktur.

Yeni Kılıf; “AB Kararını Halka Bırakıyoruz” Oportünizmi

ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu, Evrensel Gazetesi ile yaptığı röportajda, 4. kongrede tespit ettikleri, “AB müzakerelerini mücadele sürecine çevirme” vurgusunun ne anlama geldiğini anlatırken, tam da ÖDP-DY’nin, netameli konularda bir şey söylüyormuş gibi yaparak, hiçbir şey söylememe oportünizminin bir örneğini veriyor. “AB müzakerelerini mücadele sürecine çevirme” sloganı, her şeyden önce böyle bir süreci kabul etmek ve içinde yer almaktır. ASP de bunu yapıyor. Dikkat edin; AB’ye karşı

mücadele değil, anti-emperyalist mücadele hiç değildir sözü edilen.

Zaten röportajda, Avrupa Birliği’nin emperyalist bir birlik olduğuna ilişkin tek bir tespit yok. AB’yi, “karar mekanizmaları Brüksel bürokrasisine dayanan, sermayeden yana olan bir birlik” olarak tanımlamak onun emperyalist karakterini gizlemeye çalışmaktır. Dikkat edin; emperyalist dememekle kalmıyor, sermayenin, te- kellerin birliği de diyemiyor. Sadece “sermayeden yana”! Böyle bir tespit için sınıfsal bir bakışa dahi gerek yoktur. Nesnel bir tanımla bile bu sonuca pekala ulaşılabilir. Avrupa Birliği’nin kendini tanımlayan siyasal, ekonomik herhangi bir belgesini okuyan, onun “sermayeden yana” olduğunu görür. Devrimcilere, sosyalistlere düşen tam da bu noktada çarpıtmayı gözler önüne sermek ve onun gerçek niteliğini ortaya koymaktır.

Ülkemizde AB konusundaki saflaşmayı da kendi durumunu meşrulaştırmak için çarpıtıyor Kozanoğlu. “Avrasya projesi, devletler projesidir” diyor, ama Avrupa Birliği’nin ne projesi olduğuna bir türlü giremiyor. Kozanoğlu’na göre, mevcut durumda ortada bir devrimci alternatif yok. Bir yanda İP gibi, Kemalistler gibi burjuva milliyetçileri var, öte yanda Avrupa cephesi. (‘emeğin Avrupası’ da dahil). ÖDP burjuva milliyetçiliğinden yana olamayacağına göre, diğer cephede tanımlıyor kendini. Bunu da “emek temelli, sosyal politikalar temelli demokratik bir Avrupa olursa biz Avrupa ile bütünleşmeyi, ulus devlete çekilmeye tercih ederiz” diyerek meşru göstermek istiyor.

Bu tanımlamalar, burjuva basının AB’cilerinin bilinçli olarak yaptığı tanımlamalardır. Bağımsız, demokratik, sosyalist bir Türkiye alternatifini tartıştırmamanın çarpıtılmış saflaştırmalarıdır.

Avrupa emperyalisttir, emperyalist bir birliği devrimciler savunmaz diyemiyor ÖDP. Türkiye- li devrimcilerin görevini, “AB’yi değiştirmeye” koşullayarak, “AB konusunda kararı halka bırakıyoruz” demek, verili koşullarda, “AB’ye evet” diyemiyoruz çünkü, hâlâ “sosyalist kimliği” taşıyoruz. “Hayır” da diyemiyoruz, çünkü aslında AB’ciyiz demektir.

ÖDP’nin bütün sorunu da buradadır. Hâlâ devrimci duygularla hareket eden kendi tabanındaki unsurları tutma kaygısı da taşıyan, onları beklenti içinde tutmayı bir politika olarak benimseyip “alıştıra alıştıra” istediği noktaya çeken ÖDP-DY geleneği, özünde “havet” tavrını sürdürüyor. Ama, adeta yeni bir şey söylüyormuş gibi “müzakere sürecini mücadele sürecine çevirmekten” söz ediyor. Bu mücadelenin hangi

temeller üzerine oturacağı ise yine bilinçli bir şekilde muğlak bırakılıyor. Anti-emperyalist bir muhteva ile mi ele alacaksınız bu süreci örneğin? AKP'nin işbirlikçiliğini teşhir edip, AKP'ye karşı mücadele emperyalizme karşı mücadeledir mi diyeceksiniz? Yoksa, "IMF'ye borçların ertelenmesi" örneğinde olduğu gibi, emperyalizmin de, iktidarın da kabul edebileceği "eleştirilerle" mi halkı AB konusunda "aydınlatacaksınız"? AB kararını halka bırakmak, bu konuda net bir politik tutum açıklamanın bir başka ifadesi değilse nedir?

AB kararını halka bırakan Kozanoğlu, böylesine yoğun bir propaganda yağmuru ve bilinçlerin köreltildiği, halkın AB konusunda yanlış bilgilendirildiği koşullarda bu kararın nasıl verileceğini çok iyi biliyor. Kozanoğlu'na göre; kendileri "müzakere sürecini mücadele sürecine çevirirken **ülkede demokrasiye ilişkin normlar yerleşir, ekonomik talepler kabul görür bir hale gelir-se**, zaten toplumun kendisine güveni artacaktır. Bu nedenlerle AB'yi arzular olmaktan çıkacak ve daha objektif bir resme bakarak kararını verecektir."

Kendi dışında bir süreçten söz ediyor, ama adeta sözünü ettikleri "mücadeleyi" AB gerçeğini anlatmak için vereceği havası yaratmak istiyor. Bunu yaparken de, faşizmi yok sayıp demokrasi normlarının yerleşmesinden, emekçilerin taleplerinin yerine getirilmesinden söz ediyor. "AB değiştirecek" demenin bir başka versiyonudur bunlar. Keza sözünü ettiği "demokrasi"nin kimin demokrasisi olduğu da belirsiz. Halkın iktidarında mümkün olabilecek demokrasi olmadığına göre, AB'nin demokrasisi olmalı!

"Komünist"ın İşbirlikçisi Olmaz Mı?

Okurlarımız, Irak'ta işgalin başından bu yana işgalcilerle işbirliği yapan, bu nedenle kendi içinde bölünmeler yaşayarak, bir kesimin silahlı direniş saflarında yer aldığı Irak Komünist Partisi üzerine yazılarımızı hatırlayacaklardır.

"Yürek burkan" bir durumdu elbette, kendine "komünist" diyen bir partinin, her ne gerekçeyle olursa olsun, Amerikan emperyalizminin yanında saf tutması. Komünistlik bugünün dünyasında emperyalizme karşı mücadele olmadan tanımlanamaz. Ve Marksist-Leninistler, adı "komünist" diye, mevcut durumun adını koymaktan da çekinmezler.

Ama böyle düşünmeyenler var anlaşılan!

TKP'nin yayın organı Komünist'in 199. sayısında, Kemal Okuyan, IKP'nin durumunu analiz ederken, olguları ortaya koyduktan sonra **"Irak Komünist Partisi'nin bir bütün olarak işbirlikçi ya da hain olduğunu söylemenin insafsızlık olacağı"** sonucuna varıyor. Peki neymiş IKP'nin Irak'ta hayata geçirdiği? **"Büyük tarihsel hata"!**

Tek başına hiçbir şey ifade etmez "büyük tarihsel hata"! Bu "hata" bir sonuç, bir konumlanış ortaya çıkarmaktaysa, ki öyledir, o zaman bunun da bir adı vardır.

Kürt milliyetçiliğinin konumunu tanımlayabilen TKP, acaba neden IKP'nin işbirlikçiliğini adlandıramıyor? Talabani-Barzani ile IKP arasında nitel olarak hiçbir fark yoktur. Bir farkları varsa, o da güçleri ve işgalcilerin ne kadar işine yaradıklarıyla bağlantılı olarak, işbirlikçiliğin pratik şekillenişinden ibarettir.

"Irak'ta komünist olmak", işgale karşı elde silah savaşmak, halkın kurtuluş savaşına fiili olarak önderlik etmektir.

JİTEM Katillerine Soruşturma Yok, JİTEM'cinin İtiraflar Kitabına Dava Var

JİTEM'ci Abdulkadir Aygan'ın kimleri nasıl katlettiklerine ilişkin anlatımlarının gerçek olduğu, Murat Aslan isimli yurtseverin kaçırılıp katledildikten sonra gömüldüğü yerin bulunmasının ardından netleşirken, savcılar harekete geçti.

Ama, Aygan'ın itiraflarında yeralan onlarca JİTEM'ci katil için, JİTEM'i kurup halka karşı savaşanlar, kaybedenler, katledenler, toplu mezarlar yaratanlar için değil. Aygan'ın itiraflarının yeraldığı kitaba dava açmak için harekete geçtiler.

Tam bir Türkiye klasiği. Ve bu "klasik" hiçbir iktidar döneminde, hiçbir "demokratikleşme fırtınasında" değişmiyor. Katliamcılar, işkenceciler değil, bunları deşifre edenler suçlanır bu ülkede. Katliamcılar değil, katledilmekten kurtulanlar yargılanır bu ülkenin mahkemelerinde. Ve faşizm bütün kurumlarıyla yerlebir edilmeden ne katiller sürüsü yargılanır, ne de bu "Türkiye klasiği" değişir.

‘Munzur Özgür Akacak’

Munzur kıyısında yağmur altında yapılan açıklamada, devletin ve emperyalist tekellerin Dersim üzerindeki politikaları teşhir edildi. Barajlarla,

Dersim’in insansızlaştırılmak istendiğine dikkat çekilen açıklamada, “eğer karşı çıkmazsak Munzursuz bir Dersim ve kanserli bir nesille karşı karşıya kalacağız” denildi.

“Dersim’in Lağvedilmesi için vadinin suyla doldurulması gerekir.”

1931 yılında Genelkurmay’da yapılan planda yer alıyordu bu tespit. İsyanları askeri güçleriyle engelleyemeyen, Dersim’i yokedemeyen devlet, barajlar projesi ile Dersim’in doğa yapısını bozup, köyleri, kasabaları ayırmak, bir kısmını insansızlaştırmak istemişti. Bugün uygulanmak istenen planın rant hesabının yanısıra

en önemli yanını yine bu tespit oluşturuyor. Dersim’de yapılmak istenilen 8 adet baraj ve hidroelektrik santral, 85 km uzunluğundaki Munzur Vadisi ile çevresini kapsıyor. Bu projenin hayata geçirilmesiyle toplam 85 köy yerinden olacak. Onlarca kasaba, ilçeler baraj suyu ile birbirinden ayrılacak.

21 Aralık 1971’den bu yana “Milli park” statüsündeki Munzur’un tahrip edilmesi, aynı zamanda kendi anayasalarına da aykırı bir durum. Ama sözkonusu olan tekellerin istekleri olunca, bu ülkede yasa hukuk tanınmadığı da bilinen bir gerçektir. Yasalar sadece halka karşıdır. Bu konuda Türkiye’nin imzaladığı uluslararası anlaşmaları, BM protokollerini ise hiç saymıyoruz. Oligarşi çıkarına uymayan hangi anlaşmayı uyguladı ki bugüne kadar, sadece göstermelik imzalarla durumu kurtarır.

Munzur Vadisi’nde yapılmak istenen baraja ve siyanürlü maden çıkarılmasına karşı Dersim halkının eylemleri sürüyor. 5 Şubat günü Dersim Temel Haklar, EMEP, ESP, Tunceli Kültür Sanat Derneği, Çevre Koruma Derneği, Kalan Kültür Merkezi ve Munzurun Delileri düzenledikleri eylemle bir kez daha Ata Holding’i ve hükümeti protesto ettiler.

Yeraltı Çarşısı’nda toplanarak Munzur kıyısına yürüyen yüzlerce kişi, yol boyunca “Ata Holding Dersim’den Defol, Munzur Onurdur Onuruna Sahip Çık, Munzur Özgür Akacak, Şirketler Dersim’den Elini Çek, Munzur’a Uzanan Eller Kırılacak” sloganları attılar.

İşkenceye kılıf raporu

Gözaltında katledilen Süleyman Yeter’in de bulunduğu 15 kişiye işkence yapmalarından dolayı yargılanan polislerin dava dosyasında ortaya çıkan bir belge, polisin işkenceciliği meşrulaştırmak, kılıfına uydurmak için her yola başvurduğunu, yalanlarla mahkemeleri yönlendirdiğini bir kez daha ortaya koydu.

Av. Gülizar Tuncer’in verdiği bilgilere göre; “Emniyet Genel Müdürlüğü İnceleme Raporu” başlıklı ve Polis Başmüfettişleri Nejdet Kondolot ile Alaattin Yılmaz’ın kaleme aldığı raporda, işkence davasıyla ilgilenen avukatlar ve işkence raporu veren Prof. Şahika Yüksel, MLKP ile ilişkili gösterildi. Raporda İHD, Türk Tabipleri Birliği, TİHV ise “örgütün legal uzantıları” ya da “propaganda aracı” olarak yansıtıldı. Adi yalanlarla doldurulmuş rapor özet olarak; “Asiye Güzel Zeybek’e tecavüz edilmemiştir, örgütün propagandasıdır” demeye çalışıyor. Raporu hazırlayan polis müfettişlerine ilişkin suç duyurusunda bulunan avukatlar, devletin, bu davadan rahatsız olduğunu ve konuyu kapatmak için bu yola başvurduklarını söylediler.

Aydınlar AB’ye karşı

Aralarına Muzaffer İlhan Erdost, Halit Çelenk gibi isimlerin bulunduğu Ankara’daki 67 aydın ve sanatçı, AB’nin “daha fazla bağımlılık ve daha fazla ticarileşme” anlamına geldiğini söyleyerek bir inisiyatif kurduklarını açıkladılar. 6 Şubat günü “AB Karşıtı Yurtsever Aydınlar ve Sanatçılar İnisiyatifi”nin kuruluşunu duyuran aydınlar Konur Sokak’ta bir açıklama yaptılar. Ahmet Antmen’in okuduğu açıklamada, Avrupa Birliği için, “onlar; AB yardakçısı, emperyalizmin düşünsel, kültürel ve sanatsal ajanlığı soyunmuş tek tip aydınlar ve sanatçılar görmek istiyorlar.” ifadelerine yer verildi.

Nazım’ın şiirine atf yapan aydınlar, “AB karşıtı olmayı ‘vatana ihanet’ gibi göstermeye çalışanlar da bu ülkenin aydınlarını sanatçılarını iyi tanırırsınız: Vatan, çek defterleriniz, çiftlikleriniz; AB-ABD emperyalizminin sömürgeci olmaksızın vatan, biz vatan hainiyiz” dediler.

12 Eylül 1980 cuntasının hapishanelerinde de, 2000'li yılların F tiplerinde de yatan bir tutsağın kaleminden 'Tutsaklık Koşullarında MÜCADELE' Dergisi'nden FEDA'ya...

Sayı 145

46

13 Şubat
2005

Feda'yı okuduğumda, 12 Eylül yıllarında özgür tutsakların çıkardığı "Tutsaklık Koşullarında Mücadele" Dergisi'ni ve sonra çıkarılan diğer dergilerimizi hatırladım.

21 yılda nereden nereye gelmişiz. Hatta kimi günlük basına çıkan Masala, Vızgelir, Gomedî, Nüktedan gibi mizah ağırlıklı dergilerin konuşulduğu bir zamana....

Zaman, koşullar değişse de, "tövbe ettirme" politikaları değişmiyor. Özgür tutsaklık salt yaptırımları boşa çıkarma üzerine kurulu bir anlayışta olmadı. Tersine, içeride de olsak, teslim olmayan, ideolojik olarak güçlü, üreten tutsaklığı yarattı. Belki de bugünlerde "Üretmek direnmektir" diye ifade edilen özlü formülasyon bunu açıklamaya yetmektedir. 12 Eylül hapishanelerinde, E tiplerinde, özel tiplerde ve şimdi de F tiplerinde üretmek!

"Tutsaklık Koşullarında MÜCADELE" (TKM) Dergisi, yine

zorlu koşulların olduğu yıllarda, 1983'te Sağmalcılar Özel Tip Hapishanesi'nde çıkarıldı.

O yıllardaki fiziki ve ideolojik saldırıları da hesaba kattığımızda, dergi daha çok siyasi yazıları ağır basan, ama kültür ve sanata varıncaya kadar bir çok konuya da sayfalarını açan bir dergiydi. Yazıları ve perspektifleriyle insanın kafasını açan, ufkunu genişleten ve süreci daha iyi anlamasını sağlayan bir derinliği, üslubu ve ya-

zımı vardı.

Kaldı ki o dönem, birçok hapishanede yasak ve baskıların, 84 yılında da Tek Tip Elbise'nin gündemde olduğu yıllardı. Hatta günlük gazetelerin verilmemesi, verildiği yerlerde de tümüyle magazin basının verildiği bir dönem yani... Cumhuriyet ve Milliyet gibi gazetelerin "ideolojik yayın" sayılıp "tehlikeli" bulunduğu bir zamandı. TV'nin, radyonun olmadığı, avukat, ziyaret yasaklarının uygulandığı, havalandırmaya çıkarılmadığımız bir dönemdi. En önemlisi kitap, kağıt, kalem yasaktı, aramalarda yazılı olan her şey zorla alınıyordu...

Velhasıl Sağmalcılar hücreleri ile, kolektivizm yokedilmeye çalışılıyordu. Düşünmeyen, okumayan, üretmeyen, baskı ve yasaklarla kuşatılıp ideolojik olarak zayıflatılıp "tövbe ettirilecek"ti tutsaklara. O günlerin deyişiyle tutsakların "bağımsızlaşması", "itiraflaştırılması" sağlanacaktı.

Biliyoruz ki, oligarşinin kullandığı tüm yol ve yöntemler,

"beyinlerin içini boşaltmak" ya da "beyinleri teslim almak" üstüne oturtulmuştur. Rehabilit etmek, düzene döndürmek, ancak bireycileştirme ile mümkündür. İnançsızlık, burjuva ideolojisinin etki alanına girme de böyle başlar.

Düşünmenin, tartışmanın, bir arada olmanın yasak olduğu o koşullarda TKM bizlere kolektif bir tartışma alanı açtı. O koşullarda devrimci politikaların kavranmasını, sürecin anlaşılmasını getirdi. "Yapacak bir şey yok" denip koşullara teslim olmamanın, üretmenin adı oldu TKM. Bazen kalem bulunmadığı, kağıt sıkıntısının yaşandığı, TKM'yi hücreler arasında dolaştırmanın sorun olduğu, daha önemlisi TKM'yi arama talanlarına karşı zulalardaki saklamanın büyük güçlüklerle başarılabildiği koşullarda TKM bu sorunları aştı ve yola devam etti. Kapı altlarından, havalandırmalardan, aramalardan geçen TKM'yi hiçbir şey engelleyemedi.

TKM'nin başyazıları olurdu. Röportajları vardı. Örneğin o dönem idamların infazı ve pişmanlık yasaları gündemdedi. İdam almış ve sehbanın gölgesinde olan yoldaşlarımızla röportajlar yapılmıştı. Sonrasında TKM'yi başka yayınlar izledi. En zor koşullarda dahi yazmak, okumak, TKM gibi yayınlar çıkarmak, tartışmak, özgür tutsaklığın ayrılmaz bir parçası oldu.

O nedenle Feda, Masala, gibi dergilerin çıkması önemli. Belki 21 yıl önceden farklı olarak "sayıyla" da olsa kitaplar, gazeteler var. Var ama Feda'nın çıkmasının tecrit koşullarında ayrıca önemi büyük. "Üretmek Direnmek" ise bu da kolektif üretimin bir parçası elbette. Hem yazmak, araştırmak için bir kürsü de bu. Yani okuduklarımızı, düşündükleri-

mizi, araştırdıklarımızı kolektif olarak paylaşacağımız bir kürsü Feda ve diğerleri.

En güzeli şu ki, 12 Eylül’den bu yana özgür tutsaklık her biçimde geliyor. Yeni yeni araçlarla, genişleyen ufku ve yaratılan evrensel direnişlerle tarihe damgasını vuruyor. Ve bu pratik içinde üretim önemli bir yer tutuyor.

Mehmet Doğan
Kandıra F Tipi

Aşağıdaki satırlar, *Masala*’nın Ocak 2005 tarihli 44. sayısının giriş yazısından alınmıştır.

Merhaba

Büyük bir düş kurduk ve yola koyulduk. Mahirlerden bugüne çok öldük, ama bu yoldan çeviremediler bizi. En son bel bağladıkları engel F tipleri oldu, o da çaresiz kaldı.

Öyle sanıyorlardı ki, tecrit hücrelerinde bir başına bırakılmış, yoldaşlarından koparılmış tutsaklar, düşlerini besleyen kaynaktan yoksun kalacak ve giderek kendi benliklerine gömülüp çaresizlik ve umutsuzluk içinde düzene boyun eğecek, aman dileyecektir...

Ele geçirmeye, düşürmeye yeltendikleri kale özgür tutsaklıktı; fethetmeyi planladıkları toprak, ada’mızdı. Özgür tutsaklıkla birlikte Türkiye’de devrim ateşini sonsuza dek sön-

dürmek gibi bir “dehşet planı” yaptılar en başından beri.

ABD emperyalizminin “ya düşünce değişikliği, ya ölüm” doktrinine harfiyen bağlı olan AB, Türkiye oligarşisini bu yolda kutsadı ve dokunulmaz kıldı. Öldürmek ve cinayetlerini gizlemek üzere kader birliği yaptılar. Ne kadar iti, uğursuzu, yalancısı, düzenbazı, soyguncusu, sahtekarı varsa katıldı bu birliğe... Kumpasları sürüyor, harçları ise korkudur.

Birakalım korksunlar...

Bu güruhun, bu korkakların gücü bizi düşlerimizden koparmaya, halkın umudunu soldurmaya yetmez. Önü sonu yapabilecekleri, aşamayacağımız bir dağ olacağı zannıyla, ölümlü yolumuza çıkarmaktı. O da işte Sergül’ümüzün yangınıyla bir kez daha kül olup savruldu.

Önceki sayımızda Sergül’ü sayfalarımıza bir röportajla konuk etmiştik. “Konuk etmek” desek de hatırlatalım; Sergül esasen ev sahibidir, **Masala**’cı’dır ilk gününden beri. Sayısız karikatürüyle, karikatürleştirilmesi için verdiği bir dolu “istihbarat”la sıkı bir “eleman” olmuştur hep... Bunlar hiçbir şeye değişilmez güzellikte anılarımızdır. Masala onunla çok şey paylaştı, onun sevgisinden bitmeyen gülüşlerinden çok şey aldı. Unutmayacağız.

Şimdi Aralık sayımızdaki röportajından bir paragrafla sözü Sergül’e birakalım:

“Onur ölümden üstündür, çünkü: Gülsüman anamızın dediği gibi ‘yaşamın onurlu bir yanı vardır’. Evet bunun için ölümü beynimize yakıştıramıyoruz. İnsanın hayvandan farkı düşünebiliyor oluşu ise -ki öyle-ve doğruyu eğriden bu sayede ayırdedebiliyorsak, doğru olandan ‘yaşamak’ adına kaçılıyorsa, işte orada, tam orada bir ikiyüzlülüktür söz etmek kaçınılmaz olur. Yani biz haklı olduğumuzu bile bile zulme boyun eğerek, buna literatürde ne ad verilir?”

Ben ‘ÖLÜM’ demek istiyorum kısaca. Ben ölmek istemediğim için, varсын beden gitsin diyorum.”

TUTSAKLARIN ÇİZGİLERİNDEN

İstanbul'daki NATO Zirvesi ve NATO'ya Karşı Direniş Beyazperdede “Cehennemde 3 Gün”

2004 Haziranı'nda İstanbul'da toplanan NATO Zirvesi'nin filmi yapıldı. Grup Yorum üyelerinden Hakan Alak'ın senaryosunu yazıp yönettiği film, Cehennemde Üç Gün adını taşıyor.

Zirvenin sürdüğü üç gün boyunca NATO Zirvesi'ne karşı direnişleri, “güvenlik” adına İstanbul'un işgal edilmesini, belgesel-drama türünde

duyguları, düşünceleri, idealleri farklı kulvarlarda akıyor. Film, “bilenleri ve bilmeyenleri”, “masumları ve günahkarları”, bu üç gün içinde harmanlıyor.

Filmin yapımcı şirketi, **İdil Yapım**.

Daha önce de işkenceyi, hücre ve tecriti anlatan çeşitli filmlere imza atan İdil Yapım, ilk kez bu kapsamda bir filmi gerçekleştiriyor. Filmde Semaver Kumpanya Tiyatro Topluluğu'ndan tiyatro sanatçısı **Serap Matyaş** oynuyor. 9 Şubat'ta Beyoğlu Muammer Karaca Tiyatrosu'nda gala gösterimi yapılan film, önümüzdeki günlerde alternatif gösterimlerle izleyiciye sunulacak.

16. Ankara Uluslararası Film Festivali'nde belgesel kategorisinde yarışacak olan film, Hakan Alak'ın ilk uzun metrajlı filmi. 2000 yılından bu yana çeşitli kısa film ve belgeseller çeken Alak, filmde NATO Zirvesi'nin üç gününü, aynı zamanda “Ortadoğu'nun Üç Günü” olarak ele aldıklarını belirtiyor. Filmin adı da Dante'nin İlahi Komedyası'ndaki cehennem tasvirinden esinlenerek konulmuş.

bir filmle anlatıyor Hakan Alak.

Üç gün boyunca bir yanda emperyalistler toplanmış dünyanın geleceği adına kararlar alıyor, diğer yanda ise, halkların devrimci, vatansever öncüleri, emperyalist zirveye karşı öfkelelerini ortaya koyuyorlar. NATO Vadisi'ndekilerin, vadiye giden yollarda anti-emperyalizm bayrağını dalgalandıranların ve sokaktaki insanların

F Tipi Dünya

“Parça parça hayatlar, asık nice suratlar. Karanlıklar içinde paylaşılan yalnızlıklar. Nefes almaya çalışır boy veren bu çiçekler. (...) ‘F tipi’ bir dünyada insanların yüzüne düşen ifade, gözlerimin içindeki endişe, nereye kadar devam edecek bu böyle?”

Hip hop tarzında müzik yapan Bari-

kat grubu, F Tipi Dünya adlı parçasında böyle soruyor.

2002 yılında ilk albümleri “Güneşin Çocukları”nı çıkaran Barikat Müzik Grubu, ikinci albümleri “Hava, Su, Toprak ve Ateş”ten “F Tipi Dünya” şarkısına klip çektiler. Ancak tabii ki klip, sansürlü yayınlanacak bir kanal bulamadı. Klbin sansürlü versiyonu, www.barikat.com sitesinden izlenebilir.

Şehit Babası Aslan Tavuk Vefat Etti

Büyük direnişin şehitlerinden Fırat Tavuk'un babası Aslan Tavuk 5 Şubat Cumartesi günü geçirdiği kalp krizi sonucu vefat etti. Aslan Tavuk'un hapisanelerin çilesini çeken, evlat acısı yaşayan, yoksulluğun kahрыyla hırpalanan kalbi, onu sevenlerinden ayırdı. 19

Aralık katliamının 5. yılı vesilesiyle röportaj yapmak için ziyaret ettiğimiz Aslan Tavuk'un evladının katledilmesine duyduğu öfke ve hesap sorulması isteği ve “*umudumu kesmedim, çocuklarımızın kanları yerde kalmayacak*” sözleri, onun geride kalanlara vasiyeti oldu.

Aslan Tavuk'un ölüm haberini alan TAYAD'lı Aileler cenezeye kitlesel olarak katılken İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyeleri, aileye taziye ziyaretinde bulundu. Kendisi de bir TAYAD'lı olan Fırat Tavuk'un annesi Huriye Tavuk, TAYAD'lılarla birçok acısını, sevincini paylaştığını, bu acıyı da birlikte aşacaklarını dile getirdi.

Yüzbinler sermaye devletini uyardı

Fransa - Fransız hükümetinin haftalık 35 saatlik çalışma süresini uzatma planlarına karşı emekçiler 5 Şubat günü ülkenin 118 yerinde gösteriler düzenledi. 400 binden fazla kişinin katıldığı gösterilerde Avrupa Anayasası ve Avrupa Birliği de "Sizin Avrupa'nızı İstemiyoruz, Liberal Anayasa'ya Hayır" sloganları ile protesto edildi.

Sosyal haklara saldırıya karşı barikat: Beş büyük konfederasyonun çağrısıyla yapılan eylemler, geçen ay yapılan grevlerin devamı niteliğindedir. Fransız emekçileri, tekellerin hükümetinin başta sağlık, eğitim ve emeklilik olmak üzere sosyal haklardaki kısıtlamaları öngören ve bu hafta oylanacak olan yasasını protesto etti. "Çalışma Saatlerini Değil, Maaşları

Arttırın" pankartlarının taşındığı eylemlerden en büyüğü Başkent Paris'te gerçekleştirildi. 100 bin kişinin katıldığı eyleme işçi, memur, emeklilerin yanı sıra sol partiler ve oldukça kitlesel şekilde li-seli gençlik de katıldı.

"Liberal Avrupa Anayasası'na Hayır": Eylemlerde taşınan pankartlarda, atılan sloganlarda en sık dile getirilen konulardan biri de, Avrupa Anayasası'nın sermayenin çıkarlarını temsil ettiği, Avrupa halklarının anayasası olmadığıdır. Geçen hafta düzenlediği Ulusal Konfederasyon Komitesi toplantısında yüzde 82 ile Avrupa Anayasası'na hayır kararı alan en büyük konfederasyon olan CGT, Sosyalist ve Komünist Parti başta olmak üzere göstericiler "Sizin Avrupa'nızı İstemiyoruz, Liberal Anayasa'ya Hayır, Bizim İstedığımız Avrupa Chirac, Berlusconi, Sarkozy, Seilliere'in Avrupa'sı Değil" sloganları atıldılar.

İşsizlik Büyüdü

Almanya - AB İstatistik Dairesi Eurobarometre'nin yaptırdığı bir araştırmaya göre, her dört Avrupalı'dan biri işsiz. Asıl büyük işsizlik ise Almanya'da ortaya çıktı. Son dönem sermayenin saldırıları-

nı yoğunlaştırdığı ve Hartz IV Yasası ile sosyal hakların adım adım yokedildiği Almanya'da, işsizlik, Naziler'in iktidara geldiği 1930'lu yıllardan bu yana en yüksek rakamına ulaştı. İşsizlerin sayısının 5 milyonu aştığı belirtilirken, bu sayının Hartz IV'ün yerleştirilmesi ile daha da artacağı belirtiliyor.

'Kahrolsun ABD Ajanı Hüsnü Mübarek'

Mısır - ABD işbirlikçisi Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek, 5 Şubat günü iki ayrı gösteriyle protesto edildi. Sol muhalefetin sembolü haline gelen 'Yeter' yazılı pankartlar açılan gösteride Mısır'da yapılacak İsrail-Filistin zirvesi protesto edilirken, 'Kahrolsun Amerikan Ajanı Mübarek', 'Sizler Saraylarınızda Et Yerken Halk Aç' diye sloganlar atıldı. İkinci bir gösteride ise, Cuma namazından çıkanlar 'Mübarek'e Hayır' pankartıyla gösteri yaptı. Gösterilere polis saldırarak dağıttı.

PCP(r): "Gerilla İspanya devriminde temel"

İspanya - İspanya Komünist Partisi (Yeniden İnşa) PCE (r), 2002'de yaşanan operasyonlar ve yönetici kadrolarının çoğunun tutuklanması-nın ardından yaptığı "Parti Kadroları Toplantısı"nın sonuçlarını bir bildiriyle duyurdu. Partinin illegal örgütlenmede ısrar edeceği vurgulanan açıklamada silahlı mücadele kararlılığı dile getirildi. Açıklamada; anti-faşist gerillanın sadece kapitalist devletin saldırılarına karşılık vermek için değil, tekellerin düzenini yıkacak olan devrimci halk ordusunun yaratılması için de İspanyol devriminin gelişiminde temel rol oynayacağı vurgulandı.

Paralı eğitime hayır

Almanya - "Sosyal devlet" in tasfiyesi sürerken, gençlik de payına düşeni alıyor. Üniversitelere harç sisteminin getirilmesine karşı öğrenciler sokaklara döküldü. Eyalet yönetimleri tarafından belirlenecek olan harçlara karşı 4 Şubat günü Almanya'nın birçok kentinde gösteriler yapıldı. Hamburg'da 10 bin, Leipzig'de 9 bin, Essen'de 2 bin, Berlin ve Mannheim'de de binlerce öğrencinin katıldığı eylemlerde "Eğitimde Fırsat Eşitsizliğine Hayır!, Harca Hayır, Harçlar Yoksul-Zengin Uçurumunu Büyütecek" pankartları taşındı.

İrkçılığa son!

İsviçre / İngiltere - İsviçre'nin Zürih kentinde 5 Şubat'ta ırkçılığa karşı yapılan yürüyüşte iltica yasası, ırkçılık, 'illegal insan' tanımlamaları protesto edildi. 3 bin kişinin yer aldığı yürüyüşte İsviçre solunun yanı sıra göçmen örgütleri ve sol grupları katıldı.

İngiltere'nin başkenti Londra'da da, sağcı partinin göçmenleri hedefleyen afişleri, 3 Şubat günü İngiliz ve göçmen örgütleri tarafından düzenlenen bir eylemle protesto edildi.

İngiltere Halk Kültür Merkezi'nden “Gençlerimiz Geleceğimiz, Geleceğimize Sahip Çıkalım!” Kampanyası

İngiltere Halk Kültür Merkezi, 8 Şubat tarihinden itibaren, 5 Mart'a kadar sürecek bir kampanya ile, Türkiye emekçileri gençlerimizin içine çekilmek istendiği bataklığa karşı uyarıyor ve kültürümüze sahip çıkmaya çağırıyor. Seminerler, gösteriler, bilgilendirme toplantıları, standların yeralacağı kampanya, kapitalizmin yarattığı yoz kültür ve yaşam biçimine karşı mücadeleyi içeriyor.

Merkez tarafından kampanyaya ilişkin yapılan açıklamada, İngiltere'de yaşayan tüm Türk-yeliler'e, “uyuşturucu kullanımı ve çeteleşme, yozlaştırmaya karşı birleşelim örgütlenelim, mücadele edelim!” çağrısında bulunuldu.

Gerek okullarda, gerekse de Kürt ve Türk halklarının yaşadığı bölgelerde, karapara aklayıcılar aracılığı ile yaygınlaştırılmaya çalışılan uyuşturucu kullananların, çetelerin arttığına dikkat çekilen açıklamada, can güvenliğinin yokedildiği, gençlerin bu bataklık içine çekildiği tespitlerine yer verildi. “Uyuşturucusuyla, dejenasyonuyla fuhuşuyla bu sistem çeteleri yaratıyor” diyen merkez, uyuşturucu ve fuhuşun arkasında “koca koca, anlı şanlı” devletlerin bulunduğu gerçeğine vurgu yaptı.

“Uyuşturucuyla, yozlaşmayla mücadele düzenle mücadeledir” denilen kampanya çağrısı şöyle devam etti:

“Çocukları Çetelere Karışan Ailelerimiz; Gençlerimizin yarın uyuşturucu müptelası ol-

masını, uyuşturucu satmaktan tutuklanmasını, ya da uyuşturucudan ölmesini istemiyorsanız çocuklarımıza, geleceğimize sahip çıkmak zorundayız.

Uyuşturucu Bağımlısı Yapılmaya Çalışılan Gençlerimiz; hem kendimizin hem de çevremizdeki arkadaşlarımızın uyuşturucu bağımlısı ya da satıcısı olmalarını istemiyorsak kendimize sahip çıkalım. Uyuşturucu madde kullanan insan, egemen sınıflar için, kullanılacak bir oyuncak haline gelir. Başımız dik yaşamak istiyorsak, bataklığı kurutma mücadelesinin bir neferi olmalıyız.

Çeteler Beni İlgilendirmiyor "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyen insanlarımız; yozlaşma, kadını-erkeği, yaşlısı-genci, esnafı-işçisiyle tüm halkımızın sorunudur. Bu sorunla mücadele başarımız tüm halkımızın duyarlı ve kararlı olmasına bağlıdır. **Birlikte örgütlü mücadeleye çağırıyoruz. Gençlerimiz Geleceğimiz, Geleceğimize Sahip Çıkalım!”**

NKP(M)'den Direniş Çağrısı

Nepal - Nepal'de geçen hafta hükümeti feshederek yönetime el koyan Kral Gyandera baskılarını yoğunlaştırırken, gerillalar, kararı geri almazsa hayatı durduracaklarını açıkladılar. NKP(M) Başkanı Prachanda tarafından yapılan açıklamada, Kral Gyandera'nın kararını geri alması istendi ve aksi takdirde genel grevle direnişe geçileceği belirtildi. Kralın “Naziler kadar baskıcı” olarak nitelendiği açıklamada, halk direnişe çağrılarak 13 Şubat'tan itibaren ülkede hayatın durdurulacağı ifadelerine yer verildi. Hatırlanacağı gibi NKP(M) gerillaları geçtiğimiz yıl sonunda başkenti kuşatmış ve günlerce ulaşımı engelleyerek monarşiyi felç etmişti.

FARC Yetkilisinin Kaçırılışında CIA Da Yeraldı

FARC, faşist Kolombiya devlet güçlerine yönelik saldırılarına yoğunlaştırırken, Rodrigo Granda'nın (Ricardo González)

Venezuela'dan kaçırılmasında, ABD'nin reddetmesine rağmen CIA'nın parmağı olduğu Granda'nın anlatımlarıyla ortaya çıktı.

FARC yetkilisi Granda, Kolombiya polisi ve onlarla işbirliği yapan Venezuelalı polislerce kaçırılışını şöyle anlattı: “Venezulla'dan Bogota'nın Kuzey Bölgesi'ndeki yüksek derecede güvenli bir hapishaneye getirildim. Kaçırma olayına CIA ajanları da katıldı. 14 saat boyunca bir polis aracının bagajında tutuldum. Polisin terörizm, uyuşturucu kaçakçılığı ve diğer tüm iddialarını reddettim. Ben 15 yılı aşkın süredir FARC'ın elçiliğini yapıyorum.”

FARC, son aylarda esir alınan iki komutanının özgürlüğü için dayanışma çağrısı yapıyor